

JÚLIUS

Napi Ige

(Gyülekezeti használatra összeállította Orbán Kálmán ny.lelkipásztor)

Július 1.

Isten velünk

„Isten veletek lesz" (IMóz 48,21).

A jó öreg Jákob nem maradhatott tovább József mellett, mert eljött halála órája. Mégsem féltette fiát, mert hittel mondhatta: „Isten veletek lesz!" Mikor nagyon kedves rokonunk vagy barátunk hal meg, nekünk is azzal kell vigasztalnunk magunkat, hogy az Úr nem távozott el mellőlünk. Ő él és mindörökké velünk marad.

Ha Isten velünk van, a legjobb társaságban vagyunk, még ha szegények és megvetettek vagyunk is. Ha Isten velünk van, mindig van elegendő erőnk, mert az Úrért dolgozni sohasem megerőltető. Ha Isten velünk van, mindig biztonságban vagyunk, mert semmi sem árthat annak, aki az ő árnyékában lakozik. Micsoda öröm az számunkra: Isten nemcsak most van velünk, hanem mindig velünk lesz. Velünk, családdunkkal, gyülekezetünkkel. Jézus neve, Immánuel, is azt jelenti, hogy velünk az Isten. Vajon nem az mindenek felett a legjobb, hogy Isten velünk van? Ezért nincs okunk a félelemre, inkább örüljünk és reménykedjünk. Krisztus ügye halad, az igazság fog győzni, mert az Úr azokkal van, akik övele tartanak.

Bárcsak egész nap ezen örvendeznének ennek a kis könyvnek az olvasói! Ennél nagyobb örömet sehol másutt nem lehet találni.

Felelősség békeidőben

Jósáfátnak egyre nagyobb lett a hatalma. (2Krón 17,10-19)

Ez a szakasz arról szól, mit adott Isten Jósáfátnak uralkodása elején, és mit tett ő azzal.

„....az Úr rettegést támasztott a Júda körül levő országok királyaiban, és nem mertek háborút indítani Jósáfát ellen." Néha Isten úgy védelmezi az övéit, hogy félelmet támaszt ellenségeikben. Olykor nem is tudjuk, milyen veszélyek közt járunk. Isten ott is

véd, ahol nem sejtjük.

Ezek ritka idők Isten népe életében. A gyakoribb az, hogy bántják, támadják. Ráadásul még azt is olvassuk, hogy sok ajándékot, önkéntes adót hoztak Jósáfátnak.

Mit tesz ő ezzel? Nem magának fogadja el, hanem az államkasszát gyarapítja vele, és felelősen készül a jövőre. Mert most csend van, de bármikor támadásba lendülhet az ellenség. Éppen ezért jól képzett hadsereget készít fel, az adományokból pedig várakat és raktárvárosokat építtet.

Isten gyermekeit mindig jellemzi az előrelátás, felelősség, felkészültség. Békeidőben sem engedik el magukat. Később Jeremiás kesereg így a nép miatt: „nem gondolt a jövőre. Szörnyű mélyre süllyedt” (JSir 1,9). A felelőtlen, pillanatnyi élvezetekre berendezkedő gondolkodás mindig mélyre süllyesztí a népet.

Jósáfát tudott bővítködni, nem szédítette meg, hogy egyre nagyobb lett a hatalma, ő akkor is Istenre figyelt, és alázatos szolgája maradt, így tudta jóra használni a csend éveit és a kapott anyagi javakat.

Az tud felelősen élni minden adottsággal, s felelős és bölcs vezetője lenni a rábízottaknak (akár csak egy embernek vagy egy családnak is), aki kapcsolatban áll azzal, akinek végső soron felelős: Istennel.

*

Istentől külön is tiltott dolgok „Ne találtassák te közötted...halottidézői” (5Móz 18,10-11)

Mennyei Atyánk mindazt, amit üdvösségünk érdekében szükségesnek látott tudomásunkra hozni, közölte velünk ígéjében. Gyermekeitől elvárja, hogy elégedjenek meg az ígében foglaltakkal: ne akarjunk más úton is megismerni olyan dolgokat, amiket nem tart kíváncsnak megtudnunk. Egész világosan meghagyja nekünk, hogy „Ne találtassák te közötted, a ki az ő fiát vagy leányát átvigye a tűzön, se jövőmondó, se igéző, se jegymagyarázó, se varázsló; se bűbájos, se ördöngösöktől tudakozó, se titokfejtő, se halottidéző; mert mind utálja az Úr, a ki ezeket míveli, és ez ilyen utálatosságokért űzi ki őket az Úr, a te Istened te előled” (5Móz 18,10-12). Különösen a halottidézés elterjedt bűnét tiltja az Úr szigorúan. Kemény büntetésekkel sújtja, akik tilalma ellenére kíváncsiságukkal zavarják a megholt lelkek nyugalma. Már a tanítványaitól búcsúzkodó Krisztus is megmondja: „Nem a ti dolgotok tudni az időket vagy alkalmakat, melyeket az Atya a maga hatalmába helyeztetett” (ApCsel 1,7).

Mennyei Atyám, könyörgők Hozzád, elégedjem meg mindenkor azzal, amit igédből megtudhatok. Ne engedd, hogy a bekövetkező eseményeket és a halálon túl ránk váró dolgokat közelebből is meg akarjam tudni. Őrizd meg lelkem olyan dolgok megtudásának vágyától, amiket el akartál rejteni előlünk földi életünk tartamára. Az Úr Jézus Krisztusért könyörgők. Ámen.

„Uram, ezer nyelvek kellenének számba, Jóságod csudáit hogy vehessem számba. Még ami gonosz is, használ nekünk más részbe. Istennel nem tartók, ezt vegyétek jól észbe, És ha nem vagytok megilletve jóvoltától, Féljete, mint szökött rabszolgák, haragjától!" (Énekeskönyv 248. é. 6. v.)

*

Ne rejtőzködj! Vállald az igazságot!

Nincs olyan rejtett dolog, amely le ne lepleződne, és olyan titok, amely ki ne tudódna.
Lukács 12,2

Jézus azt akarja, hogy tanítványai nyílt bizonyágtétellel álljanak elő. Ragyogtassák világosságukat, vallják meg az Ő nevét mindenki előtt. Amit a Megváltó bizalmasan, szinte a fülükbe súgva mondott nekik, azt a háztetőkről hirdessék. Az Úr Jézusnak nincsenek titkos tanai. Ő nem volt zugprédikátor. Nyíltan beszélt a templomban, tehát a legnagyobb nyilvánosság előtt. Tanítványainak sem kell elrejtőzködniük. Persze ez nem könnyű. Jézus minden igazi tanítványát ősidőktől fogva gúnyolták, megvetették, üldözték, felváltva kezelték; elmaradottnak vagy túlzónak, egyoldalúnak, betegesnek és rajongónak nyilvánították. Ha valaki emberfélelemből megbújik, kockáztatja a felülről kapott lelki-szellemi javait. Az a legjobb, ha az ember nyíltan Jézus tanítványának vallja magát, mert az emberek úgyis észreveszik, ha valaki belsőleg, vagyis lelkileg nem egyezik velük.

„Nincs olyan rejtett dolog, amely le ne lepleződne." Minél óvatosabb, félénkebb és szerényebb valaki, annál merészebben és gonoszabban fordul ellene a világ. Ezért tegyük bizonyágot az Úrról és az isteni igazságról amikor gonosz beszédet, haszontalan fecsegést és kétértelmű vicceket kell hallgatnunk! Ne legyünk néma ebek, hanem emeljük fel szavunkat és védekezzünk - Urunkért! Már az is bizonyágtétel, ha nem tartunk velük és nem nevetünk együtt ízléstelen vicceiken. A szóval és cselekedettel való bizonyágtétel összetartoznak. A kegyes szavak, amelyek nem egyeznek meg életünkkel, csak a világ gúnyolódását váltják ki. A nyílt bizonyágtételt a világ is tiszteli. Hamar észreveszik, hogy Jézus bátor tanítványát nem tudják befolyásolni, mert minden fáradozásuk, amivel a hit útjáról le akarják téríteni, hiábavaló.

Szép példa az egyre bátrabb vallástételre Nikodémus. Először éjjel ment Jézushoz.

Később megbátorodott és a nagytanácsban is mellé állt. Rátámadtak: „Te is galileai vagy?” De nyílt vallomásával növekedett a bátorsága. Közvetlenül Jézus halála után a Megváltóhoz tartozónak vallotta magát, és bebalzsamozta annak a testét, akit népe gyűlölt és megvetett. Ez bátor cselekedet volt, mert az apostolok közül egysem mert előállni ebben a veszélyes helyzetben. - Ha bátran kiállunk Jézus mellett, akkor Ő is egészen mellénk áll.

*

AZ ELKERÜLHETETLEN BÜNTETÉS

**„Bizony mondom néked: ki nem jössz onnét, mígnem megfizetsz az utolsó fillérig.”
Máté 5, 26.**

„A mennyországban egy kicsiny sarok sem lehet a pokol számára.” Isten elhatározta, hogy tisztává, szentté és igazzá tesz téged; nem fogja tehát engedni, hogy csak egy pillanatra is megmenekülj a Szent Lélek ítéletétől. Sürgetett, hogy azonnal jöjj ítéletre, amikor elítélt, de nem jöttél; az elkerülhetetlen eljárás megkezdődött és most börtönben vagy, ahonnan csak akkor fogsz kiszabadulni, amikor az utolsó fillérig megfizettél. „Hát ez a könyörülő és szerető Isten?” — mondd. Isten szempontjából nézve, ez a szeretet dicsőséges szolgálata. Istennek az a terve, hogy kihozzon onnan téged tisztán, mocsoktalanul és szeplőtlenül, de azt akarja, hogy felismerd: mi voltál és mivé kell ismét lenned. Abban a pillanatban, amikor hajlandónak mutatkozol arra, hogy Isten változtasson a helyzeteden, az Ő újjáteremtő erői munkába lépnek. Abban a pillanatban, amikor felismered Isten célját, amely abban áll, hogy helyes viszonyba állítson téged Önmagával és embertársaiddal, a világmindenség végső határáig mindent felhasznál, hogy a helyes útra segítsen léged. Határozz azonnal: Igen, Uram, megírom azt a levelet még ma este; ki akarok békülni azzal az emberrel még ma.

Jézus Krisztus üzenetei az akaratnak és a lelkiismeretnek szólnak, nem az értelemnek. Ha a Hegyi Beszédet az értelmekkel vitatod, megakadályozod, hogy a szívedre fellebbezz.

„Csodálkozom, miért nem járok Istennel!” — Fizeted-e az Isten szempontjából való adósságaid? Cselekedd most, amit előbb-utóbb úgyis meg kell tenned. Minden erkölcsi felszólítás mögött ott van egy „kell.”

*

„Mint aki leveti ruháját hideg időben, vagy mint aki ecetet kever lúggal, olyan az, aki a rosszkedvű ember előtt dalol.” Példabeszédek 25,20.

Szinte hihetetlen, hogy Isten igéje még az ilyen apró figyelmességekre is gondol. Alapvető tanítása: Figyelj a többiekre! Nem vagy magad. Ne ereszd el magad mások előtt, mint akinek mindegy, hol van, és milyen hatással van a közösségre, a másik emberre. Nem jelent ez gyávaságot, megalkuvást, amivel a keresztyéneket vádolni szokták. Magától jövő figyelmesség a keresztyén magatartás mind az áldozatos szolgálat, mind a legegyszerűbb, jelentéktelennek gondolt tapintat tetteiben. Kétségtelen, igen kellemetlen, mikor valakinek száz gondja, bosszúsága van, éppen a legkevesebb kedve a vidámságra, s akkor én vidáman dalolok az orra előtt. Nem szabad. Persze itt is előbukkan a kérdés: miért ne daloljak, ha ahhoz van kedvem? A feleletet ebben sem adja meg más, mint az unalomig ismétlődő figyelmeztetés: Azért, mert szeretni vagy köteles felebarátodat. Ha szereted, nem okozol neki rossz érzést. Ha bosszantod, rossz érzést okozol. Hát nem éri meg, hogy ha segíteni nem tudsz neki, legalább hallgass? Ha látja, hogy tapintatosan hallgatsz előtte, együttérzésed segíthet rajta, s még a rosszkedve is elmúlik. Akkor aztán dalolhattok vidáman együtt.

Jó Istenem, köszönöm, hogy Te még az ilyen apró kérdésekben is útmutatást adsz. Tudom, nemcsak engem figyelmeztetsz a tapintatosságra. Ez a figyelmeztetés is engem véd. Azokat is figyelmezteted, akik nekem okozhatnak rosszkedvet, ha nem figyelnek az én érzékenységre. Engem is megvéd attól, hogy meggyűlöltessem magam nemtörődömségemmel. Taníts meg, Uram, a szeretetnek olyan magától értetődő gyakorlatára, hogy ne is legyen szükség a figyelmeztetésre, természetes legyen az, hogy nem viselkedem bántóan felebarátaim előtt. Nem a jólneveltségem, nem az udvariasságom, hanem a Tőled tanult szeretet tegyen erre képessé. Ámen.

Július 2

Üdítő álom

„Akit az Úr szeret, annak álmában is ad eleget" (Zsolt.127,2).

Mi nem aggályoskodva, hanem boldog hitben élünk. Mennyei Atyánk gondoskodik gyermekei minden szükségéről, Ő tudja, mire van szükségünk, mielőtt még kérnénk Tőle valamit. Ezért időben térhetünk éjszakai nyugovóra, és nem kell órákon át fennmaradnunk és a fejünket törnünk azon, hogy mi hogyan legyen. Ha megtanultunk Istenre hagyatkozni, nem kell éjszaka ébren feküdnünk az ágyunkban, és gyötrődve töprengenünk, hanem nyugodtan az Úrra hagyjuk minden gondunkat, elmélkedünk jóságán, és Ő felüdítő álmot ad nekünk.

Az Úr szeretettjének lenni a legnagyobb méltóság, amiben csak részünk lehet, és aki ezt elnyerte, az érzi, hogy ezzel a legnagyobbat érte el, és minden más, önző kívánsága elcsitulhat. Mi lehet több, akár a mennyben is, mint Isten szeretete? Ezért légy békességgel, én lelkem, hiszen mindened megvan, amire szükséged van.

Azért addig mégis nyugtalanság van bennünk, amíg az Úr nemcsak okot ad a nyugalomra, hanem magát a nyugalmat is megadja nekünk. Ő ezt akarja megadni nekünk. Krisztus maga a mi nyugalmunk, békességünk, mindenünk. Az ő keblén teljes békességgel pihenhetünk, mind életünkben, mind halálunkban.

*

Légy éber mindig.

Aháb, Izrael királya ezt kérdezte Jósáfáttól, Júda királyától: Eljössz-e velem Rámót-Gileád ellen? Ő ezt válaszolta neki: Elmegyek..., veled leszünk a háborúban! (2Krón 18,3)

Jósáfát élettörténete rámutat a hívő élet buktatóira és győzelmeire is. Ez a szakasz példa arra, hogyan eshet csapdába még Isten gyermeke is.

Jósáfát a déli országrész királya volt. Az északi részben virágzott a bálványimádás, Aháb király pedig különösen is távol került Istentől, főleg pogány felesége hatására, aki istentelen asszony volt. Jósáfát mégis megkérte a lányukat a saját fiának feleségül. Isten mindig óvta a benne hívőket attól, hogy pogányokkal házasodjanak össze, mert könnyen érvényesült a lefelé nivellálódás törvénye. S most Jósáfát, aki a Bibliára akarta felépíteni személyes életét és az ország rendjét is, ezzel ellentétesen cselekszik.

A bajt fokozta, hogy Aháb most már mint rokont is meghívta egy nagy lakomára. Jósáfát a meghívást elfogadta. Ezek gyakran tivornyává váltak, ahol a bálványisteneknek való áldozat is sorra került. Mit keres itt egy istenfélő ember?

Mulatozás közben Ahábnak eszébe jutott, hogy vissza kellene foglalni egy elveszített várost. Jön-e vele a szomszéd a háborúba? Kényelmetlen lenne most nemet mondani, s Jósáfát gondolkozás nélkül bólint.

Egy hívő, aki nem kérdezi Urát, sodródik, s egyre mélyebbre kerül. A hajó a vízben van, de a víz ne kerüljön a hajóba! A hívő a világban él, de ne legyen hasonlóvá az Isten nélküli világhoz! Kényes, de fontos kérdés ez. Isten gyermekei csak akkor tudnak áldássá lenni mások számára, ha minden helyzetben Isten gyermekei maradnak. Szeretnek mindenkit, de közösséget csak a szentekkel vállalnak.

Péter apostol írta: „Legyetek józanok, vigyázzatok, mert ellenségeitek, az ördög mint ordító oroszlán jár szerte, keresve, kit nyeljen el: álljatok ellene a hitben szilárdan...” (IPt 5,8-9)

*

A keresztyén hit nem magánügy **Örömmel látom a köztetek uralkodó jó rendet. Kolossé 2,5**

Az apostolok Isten ügyének a harcosai voltak. Az evangélium terjedéséért küzdöttek (Fil. 4,3). Mennyire elveszett ennek a tudata az évszázadok során! A legtöbb ember csak magánkeresztyénséget folytat, a nyilvános életben semmit sem látni belőle. Természetesen ne keveredjenek a keresztyének a közélet vitáiba, civakodásaiba, ne akarjanak ítélőbírót játszani. Amikor Jézust örökségi ügyben bírónak akarták tenni, visszautasította - ellentétben az olyan keresztyénekkal, akik előszeretettel avatkoznak világi ügyekbe.

De a keresztyén hitnek meg kell mutatkoznia az életben, még a közéletben is. Mindent a Biblia mértékével kell mérnünk. Persze a világ szeretné elhallgattatni a keresztyéneket, azt akarja, hogy húzódjanak be egy zugba és ne vegyék észre őket. Ezzel a keresztyénség holtvágányra kerülne és pusztulásra volna ítélve. A Megváltó azonban kiküldte tanítványait e széles világra. Az evangéliumnak mint kovásznak át kell hatni egész életünket. Az Úr Jézus nyilvánosan tanított és az apostolok nem zugprédikátorok voltak. - Akkor azonban harc is van. Aki gondosan elrejtí hitét, azt nem éri támadás, sértetlenül jut előbbre. - De hogyan érkezik meg majd odaát?

Az igazi hívőnek harcolnia kell, amint nyíltan előáll. Először a saját hitéért, nehogy kiforgassák belőle, mert az ellenség minden oldalról támadja, leginkább saját hozzátartozói. De harcolnia kell az evangélium terjedéséért imádsággal és bizonyosságtétellel is.

A hívő keresztyén nem maradhat néma, nem vonulhat vissza a négy fal közé, megelégedve egy áhítatoskönyv olvasásával. Életének és beszédének bizonyosságtételével kell részt vennie ebben a szent harcban. Igaz, csendesesen - mint ahogyan Jézus hangját sem hallották az utcán -, de ha gyáván megbújnak, és a harctól, a szenvedéstől félve visszavonulnak, akkor ez azt jelenti majd egyszer: „Aki megtagad engem az emberek előtt, én is megtagadom azt az én mennyei Atyám előtt.” - Ezért hát fel a szent harcra! Kegyelem, ha szenvedhetünk Krisztusért és az Ő ügyéért (Fil. 1,29).

*

A sátán élő valóság

„Mikor hazugságot szól, a sajátjából szól; mert hazug és a hazugság atyja.” (Jn

8,44)

A sátán, akiről a Biblia különböző elnevezésekkel beszél, élő valóság. A Biblia másképpen „ördög”- nek nevezi. De nevezi a „tagadás ősi szellemé”- nek, a „nagy kísértő”- nek, a „hazugság atyjá”- nak is. Mikor bűneinkről beszélünk, nem hallgathatunk arról sem, akinek olyan nagy szerepe van bűneink létrejöttében. Jézus is megemlékezik róla a búza és konkoly hasonlatában (Mt 13,24-30; 36/b-43). A kártevés szellemeként szerepel itt. Pál is beszél róla: „Maga a sátán is átváltoztatja magát a világosság angyalává” (2Kor 11,14). Mint a képmutatás szelleme mutatkozik be itt. Különösen testünk megkísérlésénél és mértéktelenségre hajlandó természetünk ingerlésénél játszik nagy szerepet. Lelkünket is megkísérti sokszor. Nagy szerepet játszik érvényesülési vágyunk kísértéseméi és hiúságunk körül. Sokszor merész kalandokra csábít, máskor csüggedésbe hajt, elveszi akaraterőnket. Elrabolja józan ítélőképességünket. Nagy könnyelműség lenne tagadnunk létét!

Uram, ismered minden gyöngeségem, ismered Utánad való vágyódásomat, azért könyörgök Hozzád, óvj meg a sátán meg-megújuló kísértéseivel szemben, hogy ne hallgassak szavára és elfussak közeléből Legfőképpen azért könyörgök, vértess fel azokkal a fegyverekkel, amikkel megállhatok kísértéseivel szemben. Hallgasd meg könyörgésem, szent Fiad nevében. Ámen.

„Siess nagy Úr Isten én segítségemre, És légy figyelmetes az én beszédemre, Emlékezzél reá szent ígéretedre, Hajtsd füleidet én könyörgésemre.” (Énekeskönyv 476. é. 1. v.)

*

A TANÍTVÁNNYÁ LÉTEL FELTÉTELEI

„Ha valaki én hozzám, jó, és meg nem gyűlöli. ..., nem lehet az én tanítványom.” Lukács 14:20, továbbá 27, 33.

Ha az élet legszorosabb kapcsolatai összeütköznek Jézus Krisztus igényeivel, ő azt mondja: föltétlenül Néki kell engedelmeskednünk. Tanítvánnyá lenni annyit jelent, mint egy Személynek: a mi Urunk Jézus Krisztusnak személyesen és szenvedélyesen odaszentelni magunkat. Különbség van egy személynek való odaszentelődés és elveknél, vagy egy ügynek való odaszentelődés között. A mi Urunk sohasem hirdette azt, hogy egy ügynek, hanem hogy Néki magának szenteljük oda magunkat. Tanítványnak lenni annyit jelent, mint az Úr Jézus alázatos szeretet-szolgájának lenni. Sokan közülünk, akik keresztyéneknek nevezik magukat, nem szentelték oda magukat Jézus Krisztusnak. Egy emberben sincs meg ez a Jézus Krisztus iránt való szenvedélyes szeretet, hacsak a

Szent Lélek nem közli azt véle. Csodálhatjuk, becsülhetjük, tisztelhetjük, de nem vagyunk képesek szeretni Öt. Az egyetlen, aki szereti az Úr Jézust, a Szent Lélek s ö árasztja szét Isten igazi szeretetét a szíveinkbe. Valahányszor a Szent Lélek alkalmat lát Jézus dicsőítésére, elfoglalja a szíved, az idegeid, egész személyiséged és lángolóvá, izzóvá tesz a Jézus Krisztusért való buzgóságban.

A keresztyén élete erkölcsi, önkéntes eredetiség jellemzi. Következésképpen a tanítványt ugyanaz a vád érheti, ami magát Jézus Krisztust is érte, t. i. az állhatatlanság vádja. De Jézus Krisztus mindig állhatatos volt Istenhez. A keresztyénnek is állhatatosnak kell tehát lennie Isten Fia benne rejlő életéhez, nem pedig rideg és merev hitvallásokhoz. Az emberek gyakran belecsontosodnak hitvallásaikba s Istennek ki kell őket ragadni előítéleteikből, mielőtt oda szentelhetnék magukat Jézus Krisztusnak.

*

Sóvargás a mennyei Jeruzsálem dicsősége után

131-132. zsoltár

Nem az élménykeresztyénségben, hanem a csendességben van az igazi erő. Őrizze meg Isten lelkünket és lábainkat attól a tévedéstől, hogy keresztyénségünk akkor erőteljes, győzedelmes, az Úrral való közösségünk akkor igazi és valóságos, ha egyik élmény a másikat éri a keresztyén életünkben. Könnyen esünk abba a tévedésbe, hogy azt tekintjük a keresztyénség leggyőzedelmesebb és legerőteljesebb idejének, amikor csodálatos kijelentések egymás után következtek, a meghallgatott imádságok egymást érik. Valaki azt mondta, majd akkor dől el, hogy mennyi erő van a Krisztusban, amikor a sarokba állít, mint egy használaton kívül helyezett seprűt. Akkor válik el, hogy igazán Isten gyermeke vagy-e, amikor az Úr félre tesz és semmi drága élmény, semmi drága megtapasztalás, lelkesítő cselekedet, kijelentés vagy csoda nem követi életedet. Úgy állasz, ahogy a zsoltáríró ezen a helyen írja, hogy nem jártam erőmet haladó csodadolgok után, sőt, lecsendesítém és elnémítám lelkemet. Ebben van az igazi erő, a láthatatlan, elrejtett élet csodálatos ereje. Ne fuss, én szívem, nagy dolgok után, ne akarj naggyá lenni, mert a magasra nőtt fába belekapaszkodnak a viharok és könnyen összetörik. Légy csak csendes, meghúzódó, szerény, egyszerű élet. Sokkal nagyobb erő kell egy tizenötös villanygőz izzásban tartásához néhány percig, mint egy hatalmas villámcsapáshoz. Sokan azt gondolják, hogy ha nagy villámokat vet életük, erősek és hatalmasak, holott a csendes, szelíd lélek romolhatatlansága az, ami az igazi erő bizonyossága és bizonyágtétele. Megállni csendben, elrejtetten olyan helyen, ahol a munkának semmi lelkesítő hatása nincsen, ahová semmi dicséret el nem jut, ahol semmi vállveregetésben és dicséretben nincsen részed.

Aki ezt a csendességet megtalálta, az ismeri fel a keresztyén élet legértékesebb

kincseit. A zajos életben, a forgatagban nem talál elég csendességet az ember, hogy messze lásson, felismerje az igazi értékeket. A zsoltárírónak is csendben kellett lennie. A következő zsoltár tanúbizonysága szerint minden valószínűség arra mutat, hogy a babilóniai fogság nagyon sok csendességet nyújtó magányában, szinte tétlenségre kárhoztató körülményei között kellett élnie ahhoz, hogy felismerje az igazi értékeket. Ahhoz, hogy valaki igazán belelásson a mennybe és meglássa az eljövendő dicsőség gazdagságát, félre kell vonulnia, lelki csendességet kell keresnie. A zajló életben mindig csak az van szemeink előtt, ami éppen előttünk fut. Hogy messzebb lássunk és tudjunk feltekinteni, széjjelnézni, csendességre van szükség. Van-e elég csendességed? Ha nincs, akkor csak a saját szemeid elé, az orrodig látsz. Kudarcodat látod és nyugtalanság van a szívedben. Csak azt látod, hogy nem sikerül csodákat imádkozni életedbe, pillanatnyi csalódások és sikerek csüggesztenek vagy biztatnak. Holott az események, sikerek, amelyek bennünket körülvesznek, csak parányi lökések előre, Isten pedig egy távolabbi csodálatos vonzást és vonzó erőt adott a hívő ember számára. Ezt a távoli, messzi erőt kell szívednek megragadnia, és ehhez csendességbe kell vonulnod.

Akinek szemei messze látnak, az a földön soha sem találja meg nyugalmaát. Az igazán hívő élet, akármilyen kiegyensúlyozott, örvendező, gyümölcstermő, gazdag élet legyen is, nem fenekük meg a földön. A következő versekben így szól az ige: „Nem megyek be sátoros házamba, nem hágok fel háló nyoszolyámra, nem bocsátók álmat szemeimre és pilláimra szendert.”

Van-e neked elég csendességed ahhoz, hogy meglásd, nem ez az élet, hogy meglásd, nem ezekben van az ember gazdagsága? Lehetnek életek, akik csodavilágban élnek, tapasztalják Isten gondviselő szeretetét. Csoda, hogy van cipőd, van ruhád, van otthonod, de ha ez téged kielégít, akkor messze vagy még a valóságtól. Ha neked ez az Isten országa, ha ez Krisztus evangéliuma s ha ez hiányzik, úgy érzed, elvesztetted Isten szeretetét és az evangéliummal való közösségedet, akkor még nem ismerted meg igazán, mi az evangélium. Az evangélium ennél több. Az evangélium az, hogy nem nyugszom meg addig, amíg helyet nem találok az Úrnak. Az evangélium a messzelátás, hogy ez a föld nem békéltet meg engem, soha nem ad szívemnek igazi nyugalmat, örömet. Fiatalok, vajon nem pusztán földi életre akartok berendezkedni? Nem az van-e előtetek, hogy ha egyszer majd elkészül a kis otthonom, amelyet berendezhetek magamnak, lesz egy sarok, amelyet magaménak mondhatok, nem kívánok mást. De hol vagy akkor Jézustól, akinek nem volt hová lehajtania fejét? Itt van a mi keresztyénységünk rákfenéje, hogy otthont várunk a világtól, lakhelyet, békesség hajlékát, nyugvó párnát, azt várjuk, hogy ne háborgasson, ne zaklasson. Nincs elég csendességünk messzire látni, túlnézni azon, ami szemeink előtt van.

A zsoltáríró azt mondja, nem bocsátók álmat szemeidre. Milyen nyugodtan alszol, milyen nyugodtan szenderegysz?

Békességgel tölt el, hogy hajlékod van, hogy lelki hajlékot találtál Isten gyermekeinek a közösségében? Megbékéltet, hogy szíved megpihen a kősziklán? De mi van a többiekkel, akik ott vergődnek a habok között? Hívő szív, ébredj fel, amíg nyugodtan pihensz, mások elvesznek. Mit mondanál te egy emberre, akit elküldték vizet keresni, és ha talált, leülne a forrásnál, a többieket pedig hagyná szomján veszni? Szívek vannak melletted, akik még nem ismerik az Urat, életek, akik még nem találták meg Jézus Krisztust. Hány emberrel találkozol nap mint nap, akitől nem kérdezed meg, szomjas-e? Nem vagy éhes? Van békességed? Van lelki hajlékod? Ma kitől kérdezted meg, mi van a bűneivel? Kivel beszélgettél lelki üdvösségéről? Ma kit vezettél oda az Úr világosságára? Hogy mehetnél nyugodtan aludni, amikor a többiek halálhörgése hangzik körülötted?

Vannak nyárspolgárok, akik élvezik az élet kényelmét. Akik azonban prófétai nyugtalanságot hordoznak szívükben, azokat az eljövendő Isten országa szorongatja. Isten országának nincs szüksége nyárspolgárokra. Vannak ugyan Isten országának polgárai, mi polgártársai vagyunk a szenteknek, és cselédei az Istennek. De Isten cselédei az Ő Atyjuktól tanulnak, róla pedig így szól a Fiú, „az én Atyám mindez ideig munkálkodik, én is munkálkodom”. Nem élvezői vagyunk a mennyei javaknak és üdvös kincseknek, hanem munkásai Isten dicsőségének. A hívő lelkeket szorongatják Istennek a jövőre tett ígéretei. Nem nyugodhatsz bele abba az életbe, amelyikben benne vagy, nem elégíthet ki, többre kell menned.

Istennek vannak ígéretei a jövőre nézve. Isten gyermekeit szorongatnia kell az ígéreteknek, Isten gyermeke döngeti az ajtót, hogy hol vannak az Úr ígéretei. Újra és újra könyörög, kérdez, hogy csak ennyi van, több nincs? Mint az éhes madárfióka, újra kitátja száját, hogy Uram, még többet adj. Hallottunk róla Efratában, rátaláltunk Ésár térségein, hadd menjünk be az ő hajlékaiba, boruljunk le lábainak zsámolyához. Aki megtanult csendességben messzire nézni, így szól: hadd menjünk be az Ő hajlékaiba, boruljunk le lábainak zsámolyához. Mert az egyik ének mondja: „elmegyek, hadd megyek Jézusomat látni meg. Vággyal benn a szívem tele, Őt fogadni örömmre be trónjához én elmegyek.” Te is énekeld az éneket! Úgy teszel mintha igazán sóvárognál innét el, de ha arról lenne szó, hogy menned kell, elfutja szemed a könny és azt mondod, úgy szerettem volna még ezt vagy azt véghezvinni. Mert nem tanultál meg igazán messze nézni. Aki megtanult messze nézni, az így szól: boruljunk le lábainak zsámolyához.

Nem hiányzott a zsidó népnek a pusztában semmi, hullott a manna az égből, Isten hatalma, szeretete, kegyelme vette őket körül. Mégis csengett ajkukon újra és újra, hogy: „indulj, Uram, a te nyugvóhelyedre: te és a te hatalmadnak ládájá!”. Micsoda zsidobongás támadt akkor, amikor a füstoszlop felkerekedett, megmozdult az egész tábor, mert jól tudták, hogy nem az az ígélet földje, ahol tartózkodnak, mert túl van a Jordánon az, amit Isten nekik ígért. Isten mennyei mannával táplál, kegyelmének áldásaival vesz

körül, oltalmával oltalmaz, szeretetével áraszt el, mégis, mi lehetne fontosabb Isten gyermekei számára, mint így szólni: ez nem az ígélet földje. Akármennyi örömet ad nekünk itt Isten, akárhány emlékoszlopot állíthatunk a pusztaságban, mégsem az ígélet földje ez. El ne felejtsd, hogy Józsué nem vezette be az ígélet földjére a népet. Isten nekünk jobbról gondoskodott, a mennyei Jeruzsálem dicsőségéről. Nem lehet kíváncsiabb Isten gyermeke számára, mint hogy kettérepedjen az ég kárpitja, és jöjjön az én Uram, a Jézus Krisztus. Hol vannak a hívő szívek, akik várják Jézus Krisztus dicsőséges megjelenését? Hol vannak hívő életek, akiket betölt ez sóvárgó vágyakozás? Mit akarsz még e világban? Még most is jobban tetszik a világnak az ölelése, mint Megváltód hűséges karja? Még mindig jobban tetszenek a világ cifra rongyai, mint a mennyei fehér öltözet, amelyikbe Isten öltöztetni akar téged? Még mindig e világnak az asztalánál akarsz poharazni, amikor Urad együtt akar veled inni a szőlőtő gyümölcséből? Hol vannak a hívő életek, akik így szólnak: „indulj, Uram, a te nyugvóhelyedre, te és a te hatalmadnak ládájá!” Az oltár alatt lévő lelkek sóvárogva kiáltják: Meddig még, Uram, meddig még nem állsz jel 6,10 bosszút? A te szíved pedig hallgat, mert a szíved parázna szív, előtted közelebbi célok vannak, mint Isten országának eljövetele.

Csak Dávidért öltözködnek az ő felkentjei szentséges öltözetekbe és csak Dávidért nem fordul el Isten tőlük. Prófécia ez, hol volt már Dávid akkor, amikor ez elhangzott? Dávid már a sírban, Jézus pedig még nem jött el. Milyen csodálatosan cseng össze az Ószövetség régi könyve az Újszövetség legutolsó könyvével, amikor így szól a Jelenések könyve: „ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból és megmosták az ő ruháikat, és megfehéřítették ruháikat a Bárány vérében.” Ezért vannak az Isten királyi széke előtt, Dávidért, az Ő szolgájáért, a mi Urunkért a Jézus Krisztusért, az Istennek neki tett hűségesküjéért, ezért lehetsz részese az eljövendő mennyei Jeruzsálem dicsőségének. Csak akik Dávidtól születtek, akik az ő ágyékából származnak, akik az ő szövetségéhez tartoznak, akik vele közösséget vállaltak, azoknak adatott hatalom a mennyei dicsőségben való részvételre. Dávid ágyékából származol-e? Ábrahám fia vagy-e? „Valakik befogadák őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az Ő nevében hisznek, akik nem testnek indulatjából, sem férfiúnak akaratjából, hanem Istentől születtek.” Van-e új életed a Jézus Krisztustól, vagy csak az atyáidtól örökölt hiábavaló életed van? Csak testtől született életed van, és ami testtől született az test és ami testtől született, nem láthatja Isten országát. Állítom, mondja Pál, hogy test és vér nem örökölheti Isten országát. Csak azok örökölhetik, akik Dávidtól születtek, csak ezek részesednek az eljövendő mennyei Jeruzsálem dicsőségében. Csak azok szívében van sóvárgó vágyakozás az eljövendő Jeruzsálem felé. Azok nem tudnak belenyugodni a testi bujdosásba, azok szólnak így: Indulj, Uram, a te lakóhelyedre, jöjjön el a te dicsőségednek hajléka. Csak azok kiáltanak, hogy miért késel, Jézus, nőnek már az árnyak. Lehetnek olyanok, akik a világban akarnak jót Istentől és nyernek is, elveszik az ő jutalmukat itt a világban. Kiegyensúlyozott, békés élettel megelégszenek, nem kívánnak többet, de akik Dávidtól születtek, azokat nem elégíti ki ez a világ.

Siont szereti az Isten. Azt választotta ki magának lakóhelyül: „Ez lesz nyugvóhelyem örökre.” Íme, megváltozhatatlan Isten elhívása. Akit Ő magának gyermekéül választott, azt örökre gyermekéül választotta, és ahol az Ő gyermekei vannak, ott lakozik közöttük. Ahol az Úrnak gyermekei vannak, ott az Isten. Azt is mondja: mert szeretem. Mondja-e néked az Isten, hogy én téged szeretlek, én magamnak választottalak?

Sionban nincsen éhező és nincsen elnyomott. Isten gyermekeinek a közösségében nem lehetnek éhezők. Sión alatt ugyanis az Úr gyülekezete értendő. Ahol az Úr gyermekei vannak együtt, az összetartozók, az egybeszerkesztettek, az összekötöttek, egy vér által eggyé kereszteltettek, nincs éhező és elnyomott. Ahol az Isten gyermekei igazán együtt vannak, oda az Úr táplálékot és áldást ad. Az a csodálatos, hogy nem mindig Elizeusnak van kenyere, amikor meg kell elégíteni a prófétafiakat, hanem valaki jön Sálisából és hozza magával a kenyeret. Megtörténhet, hogy az én kenyérem elfogyatkozik, de lesz másnak kenyere. Lehetséges, hogy Elizeusnak kell küldenie a szolgákat, hogy gyűjtsenek sártököket és azt főzzék meg. Lehetséges, hogy a prófétafiaknak kell elmenni az erdőbe fát vágni, mert Elizeus keze már nem tudja forgatni a baltát. De Sionban nincs éhező és hajléktalan. Ahol igazi élő közösség van, ott nem lehet éhező. Ha nincs a prófétának, majd jön Sálisából valaki és hoz. De kenyérnek lennie kell a közösségben mindig, és szabadságnak is lennie kell a közösségben mindig. Mert ahol az Úrnak lelke van, ott szabadság van. Ha te igazán benne vagy a közösségben, akkor van kenyered és van szabadságod. Annyi, hogy másnak is adhass belőle. Majd jönnek a közösségbe éhezők, és azoknak is jut egy-egy darab a te kenyeredből. A tanítványok a kenyeret, amit az Úr Jézus Krisztustól kaptak, tovább adták az éhezők sokaságnak. Nincs megírva, hogy ettek-e az apostolok a kenyérből vagy sem, de bizonyára ettek ők is. A közösségben kenyérnek kell lennie, és annál több kenyér lesz, minél többet adtunk másoknak belőle. Ha azt az ígét, amit kaptál, szétszogatod, lesz belőle sok. Ha megtartod magadnak, akkor kevés lesz. De Sionban nem lehet éhező. Kaptál szabadságot az Úrtól, élj ezzel a szabadsággal! Szabad nem vetkezned, nem haragudnod, nem gyűlölködnöd, nem botránkoznod, egy sereg szabadságot kaptál. Eddig a bűneid vittek téged, azok sodortak, most szabad vagy. Eredj el, és többé ne vetkezzél! Élj ezzel a szabadsággal, add tovább, mondd el másnak is: nézd, Jézus téged is megszabadít. Minél többeknek elmondod, annál nagyobb lesz a szabadságod. Dávid dicsősége Sionban lesz teljessé. Megneveztem a Dávid hatalmát, szövétneket szerzek az én felkentemnek. Jézus dicsősége csodálatos e világban, csak nem látják, de amikor majd Jézus Krisztus eljő, meglátszik kelettől nyugatig, eljő a felhőkön és minden szem meglátja, még azok is, akik Őt általszegeztek. Sírnak az emberek és kiáltanak: „Ti hegyek essetek ránk, mert haragszik a Bárány, és rejtsetek el haragja elől.” Rettenetes az élő Isten kezébe esni. Akkor lesz teljessé az Ő dicsősége, meg-növeszttem a Dávid hatalmát. Ó, mi lesz azokkal, akik nem hittek benne, kicsúfolták, kigúnyolták, megalázták, akik bántalmazták és szidalmazták, és micsoda dicsőség azoknak sorsa, akik vele együtt szenvedtek e világban,

akik vele együtt hordozták gyalázatát, akik éltek kigúnyolt, lenézett, megvetett emberekként és várták, hogy mikor jön el az O dicsőséges szabadítása? Mondták-e már neked Krisztusért, hogy bolond, kigúnyoltak-e már azért mert Isten gyermeke vagy? Méltóvá tettél-e arra, hogy szenvedj érte? Ha vele együtt tűrünk, vele együtt fogunk uralkodni is. Örökös társai leszünk Istennek, ha ugyan vele együtt szenvedünk, ha vele együtt hordjuk gyalázatát a táboron kívül. Sión ellenségei elvesznek, Dávid dicsősége mindig tündököl. Megfélemlítő, megrendítő Isten igéje, amely erről szól. „Láttam a megnyílt eget, és íme, vala egy fehér ló, és aki azon ül vala, hívatik vala Hívnek és Igaznak, és igazságosan ítél és hadakozik. Az ő szemei olyanok, mint a tűzláng, és az Ő fején sok korona, az Ő neve fel van írva, amit senki sem tud csak Ő maga. És vérrel hintett ruhába van öltöztetve, és a neve Isten igéjének neveztetik. És mennyei seregek követik vala fehér lovakon, fehér és tiszta gyolcsba öltözve, és az Ő szájából éles kard jó vala ki, hogy azzal verje a pogányokat, és Ő fogja azokat legeltetni vasvesszővel, és Ő nyomja a mindenható Isten haragja hevének borsajtáját. És az Ő ruháján és tomporán oda van írva az Ő neve, Királyoknak Királya, és Uraknak Ura.” Micsoda félelmetes, amikor majd nyomja az Isten mindenható haragja hevének borsajtóját, és ez a vér a lovak zablájáig ér. Ezerkétszáz futamatnyira, beláthatatlan messzeségig vérözön. Emberi életek nyögése és jajgatása, mert ellenségeire szégyent borítok, rajta pedig koronája ragyog.

Hadd kérdezze meg tőled a mi Urunk, hogy ebben a mennyei seregben, amelyik Őt fehér lovon követi, ott leszel-e te is? Vagy pedig úgy belefeledkeztél a világba, hogy itt ragadsz? Nem maradnál-e itt, ha most Isten elhívna az ő népét, mert szíved nyárspolgáriasult, megkövéredett, megnehezedett, csak ennek az életnek a gondja és baja érdekelt, és megfeledkeztél róla, hogy a földön nincs az én hazám, ez a világ nem az én otthonom? Éljen szívedben a sóvárgás: indulj, Uram, a te nyugvóhelyedre. Bizony, hamar jöjj el, Uram Jézus! Találj kellő csendességet túlnézni a földiekről a mennyeiekre, hogy szíved azon nyugodjék, amit Isten készített az Őt szeretőknek.

Július 3

**Vezérel egész utunkon
„ő vezet minket mindhalálig” (Zsolt 48,15).**

Szükségünk van vezetőre. Sokszor mindenünket odaadnánk azért, ha valaki meg tudná pontosan mondani, mit tegyünk, merre menjünk. Szeretnénk a helyes úton járni, csak nem tudjuk, melyik az. Jó lenne a vezető!

Az Úr, a mi Istenünk leszáll, hogy vezetőnk legyen. Ő tudja az utat, és vezetni akar

bennünket, míg békességgel a célhoz nem érünk. Nem kívánhatunk magunknak nála csálthatatlanabb vezetőt. Adjuk hát át teljesen neki a vezetést, akkor soha nem fogunk utat téveszteni. Legyen Ő a mi Istenünk, és meglátjuk, hogy a vezetőnk is lesz. Ha követjük törvényét, és megtanulunk Vele járni, minden lépésünkben rá támaszkodni, akkor nem fogjuk eltéveszteni az élet útját.

Az a vigasztalásunk, hogy Ő, aki öröktől fogva és mindörökké a mi Istenünk, soha nem szűnik meg a vezetőnk lenni. „Mindhalálig” ő vezet minket, azután pedig mindörökké vele lehetünk. Az isteni vezetésre vonatkozó fenti ígéret egy életen át tartó biztonságot jelent: azonnali üdvösséget, vezetést utolsó óránkig, azután pedig örökké tartó áldást. Nem ezt kellene keresnünk már ifjú korunkban, ennek örvendeznünk életünk derekán és ebben megbékélnünk öregségünkben? Keressük hát ma is az Ő vezetését, még mielőtt kilépnénk lakásunk ajtaján.

*

Van-e bátorságunk engedelmeskedni?

Láttam egész Izraelt szétszóródva a hegyeken, mint egy nyájat, amelynek nincs pásztora. (2Krán 18,4-17)

Amikor Jósáfát megígérte Ahábnak, hogy részt vesz a tervezett csatában, rossz érzése támadt. A Szentlélek jelzi a hívőknek, ha engedetlenek. Nem így szokott ő dönteni, hanem megkérdezi előtte Istent. Most legalább utólag meg kellene ezt tenni. Ahábot bosszantja ez a javaslat, de odaparancsolja az udvari prófétákat, akik mindig tudták, mit akar hallani a király. Egyöntetűen ezt kántálják: induljanak, mert győzni fognak.

Jósáfát még mindig nyugtalan. Odahívatja Mikeás prófétát is, és ő vereséget jövendöl. Milyen kegyelmes Isten, hogy még idejében küld egy igazmondót, aki valóban az ő akaratát hirdeti! Lesz-e erejük a királyoknak felismerni ezt, és engedni neki? Nem volt. Ekkor már Jósáfátnak is nehéz lett volna visszakoznia. Pedig ha megteszi, nem esik el sok fiatal férfi értelmetlenül a harcmezőn, nem maradnak árván és özvegyen sokan - minden eredmény nélkül.

Ebben a csatában Aháb király is elesett, és Jósáfát is majdnem ottmaradt.

Van-e bennünk éberség, hogy idejében kérdezzük meg az Urat? Ismerős-e ez a lelki érzékenység, amikor a Szentlélek megmutatja: rossz úton járok? De még vissza lehet fordulni! Van-e ehhez bátorságunk, hogy ha késve is, de inkább vállaljuk a szégyent, mint az engedetlenséget? Nem számít, mit szólnak hozzá, mert Isten akarata a fontos. Van-e bátorságunk odaállni azok mellé, akik ezt képviselik?

Egyre pogányabb világban élünk, ahol teljesen ismeretlen Isten útmutatása után tudakozódni. Nem népszerű ember az, aki ragaszkodik az Úrhoz. Az emberek bármit elhisznek, csak ne legyen benne a Bibliában. A világ minden iránt türelmes, csak az élő Isten és a benne hívők iránt nem. De ezen a világon csak akkor tudnak segíteni a hívők, ha ragaszkodnak Isten igéjéhez.

Kérjük el ezt a bátorságot a mi Urunktól! Ezzel használunk legtöbbet nem hívő embertársainknak is. Jézus Krisztus engedelmes maradt mindvégig.

*

A sátán munkája

„ Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísérteibe ne essetek!" (Mt 26,41)

A sátán minden alkalmat megragad, hogy megkísértse. Már őszüinket is megkísértette a paradicsomban. Azzal csábítja Évát Isten parancsának megszegésére: Ha esztek a kert közepén levő fa gyümölcséből, „megnyilatkoznak a ti szemeitek, és olyanok lesztek, mint az Isten: jónak és gonosznak tudói" (IMóz 3,4-5). Megkísértette háromszor Krisztust is, mikor tanítói munkájának megkezdése előtt a Leiektől a pusztába vitetett. Az ördög második és harmadik kísértésénél hivatkozik a Szentírásra is. Krisztus az igével győzi le a sátánt és kényszeríti távozásra (Mt 4,1-11). Csaknem mindannyiunkat a kenyér, a vérünk joga és hatalom-vágyunk területén kísért meg. Kikeresi testünk, lelkünk leggyöngébb pontját és ezen át tör be hozzánk. Mindnyájunkhoz szólnak Krisztus figyelmeztető szavai: „Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísérltetbe ne essetek; mert jóllehet a lélek kész, de a test erőtlen" (Mt 26,41). Legfőképpen ne essünk a halogatás kísértésébe. Ne tudjon elcsábítani minket a sátán a maga „majd" szavával. Krisztus jelszava a „most". Az Övét fogadjuk el!

Uram, Te tudod, miként leselkedik ránk a nagy kísértő. Tudod, mivel akarja elrabolni legdrágább kincsünk: a Benned, Egyszülött Fiadba és Szentlelkedbe vetett hitünket. Erősíts meg ezekben, hogy a kísértések közepette megálljunk. A sátán megismétlődő kísértéseinél Téged várlak. Az eddigieknél is vigyázzott rám kegyelmed. Könyörgök, ezentúl se hagyj sosem magamra! Szent Fiad azért jött, hogy az ördög munkáit lerontsa. O érte hallgass meg! Ámen.

„Akik bíznak az Úr Istenben, El nem vesznek életükben... Megtartatnak kegyelemben. Sokszor esnek kísértésekben, De ők el nem vesznek ebben: Megmaradnak igaz hitben." (Énekeskönyv 423. é. 1. és 4. v.)

*

Emberfélelemből vereség

Péterrel együtt képmutató módon viselkedett a többi zsidó is, úgy-hogy képmutatásukba még Barnabás is belesodródott. Galata 2,13

Antiókhiaiban a zsidókeresztyének mellett pogányokból lett keresztyének is voltak. A törvényhez szigorúan ragaszkodó zsidók nem ettek együtt - még ma sem! - a nem zsidókkal. Még a Jeruzsálem! zsidókeresztyének között is voltak ilyenek; nem vállaltak asztalközösséget a pogánykeresztyénekkel. Egyáltalán nem tekintették őket igazi keresztyéneknek, ha nem metélkedtek körül (Csel 15,1). Péter nem így gondolkodott. Külön kijelentéssel meggyőzte őt az Úr arról, hogy Jézus a pogányok Megváltója is, anélkül, hogy be kellene nekik a zsidóságba olvadniuk. Ezt az Úr világosan megmutatta neki Kornéliusz századossá I kapcsolatban (Csel 10,28). Ezért teljes belső meggyőződéssel evett együtt Antiókhiaiban a pogányokból lett hívőkkel, nem ragaszkodott a zsidó étkezési törvényekhez, hiszen maga az Úr mondta: „Nem az teszi tisztátalanná az embert, ami a száján bemegy" (Mt 15,11.+I Tim 4,4!).

De amikor Jeruzsálemből néhány szűkkeblű zsidókeresztyén Antiókhiaiba jött, akik Jakabnál, a vezetőjüknel szélsőségesebbek voltak, akkor Péter visszavonult. Jakab egyetértett Pállal a pogánykeresztyének egyenjogúságát illetően. De a többiek válaszfalat akartak húzni, és Péter, emberfélelemből engedett nekik. Ez képmutatás volt. Saját meggyőződését tagadta meg, és ezzel elítélte saját magát. Ez a nem őszinte magatartás fáj Pálnak, mert a többi zsidókeresztyén is követte példáját, még maga Barnabás is. Pál nem tudta ezt elhallgatni. Nyilvánosan megfeddte Pétert a gyülekezet előtt, mert nyilvános botránkozást keltett és megzavarta a pogányokból lett keresztyéneket. Péter azonban elfogadta a feddést - ez alázatosság volt! A képmutatás, a nem őszinte magatartás kísértése igen nagy. Képmutatás ott van, ahol a külső fellépés és magatartás nem egyezik meg a szív szerinti gondolkozással. Még élenjáró keresztyének is abban a veszélyben foroghatnak, hogy emberfélelemből -vagy, hogy el ne veszítsék tekintélyüket - hűtlenek lesznek a meggyőződésükhöz. - Csak akkor egyenes és képmutatás nélküli az utunk, ha egyedül az Úrra nézünk és nem az emberek megbecsülésére vagy megszégyenítésére. Amint Jézus mindig egyformán ugyanaz volt, úgy hű tanítványai is, hozzá hasonlóan, őszinténél egyenesen viselkednek, minden kétszínűség nélkül (Jn 7,18).

*

I. parancsolat.

Isten és a modern bálványok

II. Móz. XX. R. 2—3. Én az Úr, vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptomnak földéről, a szolgálatnak házából. Ne legyenek néked idegen Isteneid

én előttem.

Heidelbergi káté 94. kérdés: Mit kíván Isten az első parancsolatban? Felelet: Azt, hogy valamint lelkem idvességét szeretem, éppen olyan szorgalmasan eltávoztassak és kerüljek minden bálványozást, varázslást, babonáskodást, szenteknek vagy más teremtményeknek segítségül hívását. Az egyetlen igaz Istent pedig igazán megismerjem, egyedül csak ő benne bízom, teljes alázatossággal és béketűrőssel minden jót egyedül ő tőle várjak és őt teljes szívből szeressem, féljem és tiszteljem úgyannyira, hogy minden teremtett dolog nélkül el legyek inkább, semhogy csak a legkisebb részben is az ő akarata ellen cselekedjem.

Kedves Gyülekezet! Meg tudnátok-e mondani, hogy melyik a legfontosabb csillag az égboltozaton? Bizonyára vannak, akik az esthajnal-csillagot gondolják a legfontosabbnak, mert az jön fel legelőször. Mások talán a Göncölszekeret, vagy a Fiastyúkot. Ki, amelyiket ismeri. A csillagos égbolttal barátságot tartó ember azonban, ha tájékozni akarja magát, legelőször a sarkcsillagot keresi. Szemre nem a legragyogóbb és a legnagyobb csillag, mert a nagyobbaknak látszók közelebb esnek földünkhöz, de valamennyi vele viszonyban van és forgásának iránya hozzá, a sarkcsillaghoz igazodik.

Kérdezhetné valaki, hogy a Tízparancsolat közül melyik a legfontosabb? Volnának bizonyára, akik a tíz közül kiválasztanának egyet, amelyik hozzájuk a legközelebb esik és mondanák: ma az ötödik parancsolat a legfontosabb, mert a szülői tekintély megromlása minden bajnak a forrása. Mások, akiknek lelkét a háború réme üli meg, azt mondják, legfontosabb a VI-ik parancsolat: ne ölj, ismét mások, akik korunk romlottságát az egész világ erotikus lelki fertőzöttségében ismerik fel, a VII-ik parancsolat: a ne paráználkodj után kiáltanak. És így tovább. Csak az I-ső parancsolatot nem halljuk emlegetni. Pedig valamennyi parancsolat mind az első parancsolatba van belekötve, valamennyi az elsőtől kapja tekintélyét és jelentőségét.

Ha a tízből az első hiányozna, a többi kilenc mind elveszítené igazi értelmét. Egyik parancsolat sem állhat meg önmagában, hogy az elsőre ne mutasson, és ne vezessen vissza. Az I-ső parancsolat sarkcsillag a parancsolatok csillagos egén. Fontos azért, hogy az első parancsolatnak adjuk ne csak sorrendben, hanem jelentőségében is az elsőséget s úgy belemélyedjünk, minden egyes szavát úgy megértsük, hogy az hatalmába kerítse lelkünket, különben sohasem találjuk meg az életünk igazi középpontját s önkényesen mindig máshova rakjuk, mint ahol az van. A körben csak egyetlen pont van, ahonnan az ív újra meghúzható. Ennek a pontnak elmozdítása megváltoztatja az egész kör síkjait.

A világnak is csak egy középpontja van: Isten, s aki nem itt keresi, hanem bárhova, bárkibe, vagy bármibe máshova helyezi, azonnal összeütközésbe kerül a világrenddel.

Elöljáróba még egy nagyon fontos dolgot tisztázzunk, mert az minden egyes törvény magyarázatáénál és a magyarázatok emlékezetben tartásánál a vezető szempontunk. A Tízparancsolatot a mai ember, a XX-ik századbeli, a modern ember számára magyarázzuk, azzal a megdönthetetlen hittel, hogy az reá az utolsó pontig és jottáig érvényes. Mintha ma adta volna az Isten a Tízparancsolatot, annyira modern és annyira aktuális s annyira felöleli és átfogja a modern élet minden életnyilvánulását. Nem a tetszését keressük ennek a modern embernek, nem a kegyeit hajhásszuk, hogy meghallgasson, hanem a lelkéhez férközzünk ennek a modern embernek, hogy az Isten törvényének tekintélye előtt meghajoljon és önként meghódoljon. Magunkon keresztül ismerjük ezt a modern embert, aki akkor lesz a legboldogabb, amikor eszével és szívével egyaránt meghódolhat, — mert meghódítva érzi magát. Az igazság tekintélyével lelkeket akarunk hódítani, mert magunk is meghódítottunk, rabjává lettünk az Isten igazságának. A modern emberhez pedig nem lehet azzal közelednünk, hogy ezt ne tedd, azt ne tedd, ezt nem szabad, azt nem szabad. A Tízparancsolat pedig látszólag végésvégig ilyen tiltó rendelkezésekből áll. Úgy mondják ezt mai nyelven, hogy csak negatív törvény, amely azt mondja meg, hogy mit ne tegyek, de azt nem mondja meg, hogy mit tegyek és mit kell tennem. A törvény, a parancs, a tilalom nem gyújt lángra, nem támaszt bennem kedvet, inkább ellenszenvet. Nem törvény, hanem ideálok kellene nekünk, azok áthevítene, nem parancsok, hanem látomások, melyek a hétköznapiakból kiemelnek.

Hátha ebben a tíz paragrafusban az emberiség legszentebb álmai szenderegnek? Hátha a legragyogóbb ideálok tündöklő arca mosolyog reád és int feléd, mihelyt belülről nézed őket? Hátha a bukás előtti ember legtisztább és legszentebb gondolatai fényesednek meg előttünk, mihelyt megelevenednek? Hátha az élő Istennek az emberiség számára készített programja tárul fel előttünk, mihelyt értelmét kibetűzzük? De maradjunk csak annál az egyszerű igazságnál, hogy a Tízparancsolat a közönséges és a szürke hétköznapiak százai és ezrei számára adattak, a százezreknek és millióknak, hogy az ember ember maradjon.

A Tízparancsolat az emberi bűn, ez álarcos és mégis vaskos, véres és rettentő valóság leálcázására adatott, azért a szava tiltás és tiltakozás. Vasba öltözött fegyveres, amelynek mindig a gonosz ellen kell küzdeni, azért keze kemény és arca szigorú. A mi atyáink mindig úgy tanították, hogy minden parancsolatnak kettős arca van. Az egyik szigorú és kérlelhetetlen. Ez azt mutatja nekünk, mi a rút, mi az utálatos s mi az istenellenes, amit kerülnünk kell. A másik nyájas és sugárzó, amely azt mondja meg, hogy mit tegyünk, mi a szép, mi a jó, mi a szent. Kálvin nagyon világosan kimutatja, hogy „midőn az Úr a jót parancsolja, a vele szemben álló gonoszt megtiltja, vagy midőn a rosszat megtiltja, az ellenkező jó cselekvését parancsolja”. (Institúció 355. old.) A régi kátéban az egyes parancsolatok előtt két képet látunk rajzolva, amely a parancsolatok kettős arcát: a tilalmat és a parancsot jelképezi. Az I-ső parancsolatnál odafestették a derék

rézkarcolók Izrael népét, amint az aranyborjú körül táncol: ez a tilalom az eltiltás képe, másik oldalon Ábrahámét, amint Izsákot feláldozza, mint a valódi istenfélelem és szeretet képét. Luther kis kátéjában páratlanul mély vallásos ösztönnel, Heidelbergi Káténk, ez az eltemetett és elfelejtett kincsesládánk kristálytisztá világossággal és bátorsággal viszik keresztül a törvénynek ezt a kettős célját. A Tízparancsolat vaspáncélzata alatt a Krisztus, a hős rejtőzködik, aki a Hegyi beszédben üti fel sisakrostélyát és kijelenti: „Azért jöttem, hogy a törvényt betöltssem.” Szeresd az Urat a te Istenedet teljes szívedből.

Nem belemagyarázzuk azért a törvénybe a modern életet, hanem a Tízparancsolat mértéke alá állítjuk azt. Nem beleerőszakoljuk Krisztust, hanem mintegy belőle előhívó, tőle tanuljuk meg az értelmét. Nem betűt, hanem a Lelkét keressük.

I.

Az Ótestamentomban nem igen van megrázóbb írás, mint mikor a Tízparancsolatot a Sinai hegy égbenyúló kopár csúcsain, villámlás és mennydörgés közt Isten Mózesnek tudtul adja.

Gyermekkorunk első és legmélyebb lelki megrendülései közé tartozik Isten beszéde Mózesrel. Isten szuverén fensége már akkor megérintette lelkünket. A szuverén uralkodó mikor törvényt tesz, kihirdeti, honnan veszi a jogot az uralkodásra és a törvényadásra. A szuverén Isten, aki nem a nép kegyétől, vagy választásából veszi a jogot és a felhatalmazást az uralkodásra, mikor törvényét kihirdeti, mégis gondoskodik arról, hogy az ő akarata és fensége a megvetés tárgya soha ne lehessen. Az uralkodás jogát és hatalmát kizárólag magának követeli, azon senkivel nem osztozik és soha senkinek át nem adja. Mint törvényes és egyetlen uralkodója a világnak engedelmességet követel a hívótól és hitetlentől. Mind járt az első szó ezt adja tudtul, hogy ura van a világnak és gazdája van az életnek. Nem a magamé az élet, hanem az Isten tulajdona vagyok. A Tízparancsolat tekintélye az Istenben van. Azért mikor a Tízparancsolat ellen vetkezem, mindig az Isten ellen vetkezem és ellene lázadok fel.

Nincs ennél vigasztalóbb szó az ember számára, mint a Tízparancsolat első szava: én vagyok. Tulajdonképpen az egész életünk célja nem más, mint ennek a két szónak meghallása. A múlandóságból, a bizonytalanságból, a talánból, a miérből, a honnanból és a hovából, emberi életünknek ebből a sűrű ködéből és süppedő ingoványából érkezünk ki és érkezünk haza, mikor ezt a szót meghalljuk; én vagyok. Figyelj csak rá, milyen sokféleképp hangzik ez a két szó az emberi szívhez egy életen keresztül, de mindig egy értelme van s Isten mindenkinek ezt a két szót mondja. Mikor először suhan át lelkeden a múlandóság — és először fog el a kérdés, mi marad meg az életed munkájából, — s a múlandó és maradandó között, mint a takács vetélője a szövőszéken ide s oda száll a

nyugtalan szív és nyugtot nem talál, belehangzik a szó: én vagyok s a lélek, mint a sas a kőszirtre leszáll és megpihen. Minél magánosabb lesz az életút s a lelkünk elkezd kifelé készülődni a világból, mint a költöző madár s szétnéz maga körül s mindennek, ami az övé volt, ami neki drága volt, búcsút int, s lelke elé áll a kérdés, majd ha már nem leszek, — micsoda vigasztalás, ha akkor hangzik a szó: én vagyok. Mikor sírok között és temetőbe járunk, ahova eltemettük a szeretetet, amely eddig elkísért, a bizodalmat, amely megcsalt, s a reménységet, amely csalfa és hiú reménység volt, átfúj a hideg szél: mi marad meg neked, amiért érdemes élni s amiért kell élni: akkor hangzik újra a szó: én vagyok. így szól a világban eltévedt, a világban elfelejtett, a világban elveszett lélekhez: én vagyok és ha százszor kiáltod is, nincs, nincs Isten, százszor jó rá a visszhang: én vagyok.

Ha ez a szó nem hangzana újból és újból át a világ zűr zavarán, az emberek lármájáén, a jajon, sikolyon és „sohse halunk meg” rikoltásán — mi volna az élet? Egy nagy svindli, melyre előbb-utóbb rájön az ember s fáradtan mosolyog örömen és fájdalomán. De minden, akinek a múlandóság borzalom, hozzámenekül a minden idők Urához s minden múlandóság Királyához.

Én vagyok a te Urad — hangzik a szuverén szó. Uram, aki rendelkezik velem életre-halálra, — de én nem rendelkezhettem! felette. Uram, akinek akarata felettem a gondviselés és a sorsom. Olyan Űr is lehetne, aki zsarnok s nem tartozik felelősséggel senkinek és nem idézhető számadásra a történelem, vagy az emberi ész, vagy az emberi igazságosság ítélőszéke elé, — de ő oda idézi maga elé az embert, s akivel szemben én felelősséggel tartozom azért is, amit tettem s azért is, amit elmulasztottam. „Neki nincs reám szüksége.” Nem közelít hozzám hízalgő szóval, hogy nyomorult áldozatomat néki bemutassam, mert tisztelői a mai világban nagyon megritkultak. Nem az én imáim, tiszteletem, vallásos gyakorlatom biztosítja uraságát, ő Űr, nélkülem is, teljesen boldog, erős és szuverén. Sem léte, sem urasága, sem istensége — nem emberi elismerésünkön nyugszik. Nekem és nekünk van az ő uralkodására szükségünk, ő alkotott és úgy alkotott, hogy míg nincs vele érintkezésünk, addig nyugtalan a szívünk, míg uralmát nem érezzük felettünk, addig anarchiát érzünk a világban és a bensőnkben, ő a maga számára teremtett bennünket s az urasága: gondviselés.

Én vagyok a te Urad Istened. Luther mondja egyik prédikációjában: „Isten olyan valaki a számodra, hogy minden más semmivé lesz számodra.” Mikor azt mondom: Istenem van, akkor olyan nagy dolgot mondtam, hogy minden más nélkül meg tudok lenni, csak Isten nélkül nem. Ezt mondja a Heidelbergi Káté is: „Minden teremtett dolgok nélkül inkább megvagyok, mint Nélküle.”

Hadd érintse lelkünket egyenesen a kérdés: Jelent Isten számomra még valamit? Vagy ha kijelentenék, hogy Isten halott, mennék nyugodtan tovább? Csakugyan ő az, aki után

vágyakozik a szívem naponta? Csakugyan az egyetlen egy, aki nélkül nem tudnék élni? Ha igen, akkor az első parancsolat bele van írva a szívedbe, ha nem, akkor vigyázz, mert idegen isten foglalta el a szívedet.

*

Csak egyetlen nagy tetteire hivatkozik Isten sokféle jótéteményei között, egyetlenre, de a legnagyobbra, ami velünk ebben a földi életben történhetik: Kihoztalak téged Egyiptom földéről, a szolgálatnak házából. Lehetsz gazdag ebben a világban, felemelhet a hatalom magasra az emberek fölé, nevedet szárnyra veheti a hír és dicsőség s bejárhatja a világot, sikerülhet néked minden, boldognak mondhatod magad, megmenekülhetél százszor csodálatosan a haláltól, — de míg ezt nem tudod elmondani: kihozott engem a sötétségből, a bűn szolgátságából, az egyiptomi rabszolgaságnál rettentőbb nyomorúságból, addig halvány sejtelled sincs az emberi szív legmélyebb boldogságáról. Az, aki e világból sokat bír, ha elveszti, — fel fog lázadni Isten ellen, — de aki elmondhatja: „kihozott engem a bűn szolgátságából”, — az veszítsen el bár mindent, — lázadó nem lesz soha. Isten az ő szövetségére mutat rá az I-ső parancsolatban, melyet az emberrel kötött. Az igazi vallásosságban mindenütt megtalálod ezt a szövetségkötést, amely egyedül csak akkor jöhet létre, ha Isten azt felajánlja. Istennek az Izrael népével való szövetsége létrejött a Tízparancsolatban. De Isten új szövetséget is kínált fel és teremtett a Krisztusban, az ő vérében és mikor az úrvacsorát vesszük, mindig -erre a szövetségre emlékeztet Isten: „e pohár amaz új szövetség az én vérem által.” Mikor a zsidó szövetséget mond: a Tízparancsolatra gondol, mikor a keresztyén mond szövetséget: a Krisztusra gondol. Isten attól a néptől, amellyel ő szövetséget köt, a szövetségnek megtartását kívánja meg, máskülönben a szövetség felbontása és szétszakítása következik be. A mi vallásos gondolkodásunkban ez a szövetség Istennel nagyon halványan él s hatóerejét nagyon elvesztette, de mihelyt az Isten megszólal, azonnal erre a szövetségre, mint megrontott és meggyalázott szövetségre figyelmeztet. Mikor a szövetség meglanyhul, a vallásban minden romlásnak indul. A vallásos közöny nem más, mint az ember részéről a szövetség feladása, vagy kijátszása. A bűn elveszíti átkozott és halálos voltát, az Isten elveszíti szuverén tekintélyét, az emberek elveszítik a közösségi érzésüket.

A keresztyén egyház megromlása mindig az Istennel való szövetség elhomályosodásából fakadt, ugyanúgy a megújulása a szövetség megerősödéséből.

Isten azt, akivel szövetséget köt, a Tízparancsolaton nevei magának.

II.

Éppen ezért, mert Én öröktől fogva vagyok, mert Urad vagyok, Istened vagyok,

Szövetségesed vagyok, aki kihoztalak a halálból az életre, — azért mert én ilyen vagyok, ne. legyenek neked idegen isteneid én előttem.

És az embernek mégis mindig voltak, mind mostanáig vannak és lesznek idegen istenei. Honnan van az, hogy a nyomorult ember, bár Isten olyan megsemmisítő hatalommal adja tudtul, „ne legyenek”, mert nem tűröm magam mellett és magam előtt az idegen isteneket, mégis mindig teremtett magának olyanokat, akiket Istenévé tett meg. Onnan van, hogy míg az Igaz Istent meg nem ismertem, addig nékem is és néked is vannak magad koholta isteneid. A szívem arra van teremtve, hogy Istent imádjon és szolgáljon. Olyan mély és ősi életfenntartó ösztön ez, mint az evés, a szerelem és az uralkodás. Akárkit, de imádnom kell s ha az Igaz Istent nem imádkhatom, menthetetlenül és feltarlózhatatlanul idegen isten imádatába sodródom.

A modern bálványokról akarok szólni, mert a modern bálványok ledöntésére kell az Isten szolgálójának mindig felbuzdulni. Nem olyan bálványok ellen indulunk harcba, amelyeket már régen ledöntöttek, hanem amelyek nagyon szilárd lábon állanak és nagyon belefészkeltek magukat a szív mélyébe. S az idegen istenek ellen való harc nagyon nehéz, mert az ember hihetetlen szívóssággal ragaszkodik bálványaihoz. Úgy átöleli, olyan szenvedélyesen csókolja, olyan kitartó daccal és felháborodással védelmezi, hogy meghalni is képes érte. A halvány démonikus és sötét hatalom s ha ki akarod csavarni az ember kezéből, ha elveszed, vagy ellopod a kínai ember halványát, nemcsak hét országon utánad megy, hanem kegyetlen bosszút is áll, mert a halványához nyúltál. Pogány és vad népek háborút indítanak egymás ellen a bálványaik megsértése miatt és a háború legnagyobb zsákmánya, ha a másik törzs bálványait maguknak megszerezhetik. A misszionáriusok nem értek el addig semmi eredményt, míg ők maguk égették el a bálványokat, csak mikor a bennszülött maga töri össze halványát, — akkor jött el az ideje a megkeresztelkedésnek. A kőből, fából, aranyból, elefántcsontból kifaragott primitív hatványok az őserdő lakóinál, vagy a művészi tökély legmagasabb fokára emelkedett karrarai márványból faragott isten-szobrok a görögöknél, egyformán bálványok, akármilyen nagy kivitelen köztük a művészi érték. Ezt a bálványt az ember a maga képére és hasonlatosságára formálta. Azt gondolhatná valaki, a faragott istenek ideje elmúlt s — a Tízparancsolat azok ellen szólt, — így ma már érvényét veszítette. Oh nem! A kőből és fából való bálvány ledőlt, de az emberi fejlődés minden fokán ugyanaz a bálvány új formában, új névvel újjászületett.

Az emberiség bálványainak újjászületése és metamorfózisa az emberiség kulturális történetének a legérdekesebb fejezete. A bálványimádás nem hal ki könnyen, mert az emberi ész és az emberi szív az örök újjáépítői az idegen isteneknek. Isten mindig irtotta a bálványt, mert semmi úgy útját nem állta szent akaratának, mint a bálványimádás és az emberiség mindig földre döntött bálványokon lépett egy lépést magasabbra, mert a bálvány a legszívósabb és a leggonoszabb ellensége az emberiség

fejlődésének és haladásának is.

Mindig azok voltak az emberiség hősi korszakai és azok a hősei, — akik bálványokat döntöttek ki, — mert azok felszabadító munkát végeztek. Csodálkozva szemlélem az emberiség történetét, — amint a bálványoktól felemelkedett az élő Isten ismeretére.

De amilyen hősie felfelé emelkedés volt az emberiség és az egyes ember életében, — voltak korszakok, mikor döbbenetes és szégyenletes lefelé zuhanás volt az emberiség élete vissza a bálványokhoz.

Ennek a mi korunknak nagyvárosi életét egyre sűrűbben kezdik úgy megjelölni, hogy észrevétlen és váratlan, de félelmetes biztonsággal fejlődik ki és alakul át s vesz benne hatalmába mindent és mindenkit a modern pogányság.

A XX-ik században arra ébred fel a keresztyén emberiség hogy kultúrcentrumai pogány levegőt lehelnek s az emberek keresztyén mázt, de pogány lelkiületet hordoznak.

Ha azt kérdezed, mi a pogányság? Azt felelhetem rá: az Isten elembertétele és az ember istentétele.

S mi a modern pogányság? Mihelyt megváltozik a viszony Istennel szemben, mihelyt „a modern ember öntudata az Isten szuverén tekintélyét visszautasítja, az elnyomott és megtagadott ösztön, az imádat szükséglete az első legjobbnak látszó tekintély karjaiba veti magát s istenévét teszi s olyan varázserővé ruházza fel, hogy minden tiszteletét, bizodalmit belé helyezi.” (R. Spöri: Die Götter des Abend-landes.)

Így lett halványává a mai embernek az állam, az emberiség, a haza. A lélek helyett az anyag. Az anyag félelmes Istenség lett. Theológiája a tudomány, erkölcsi törvénye az üzlet és sákramentuma a technika, a gép. S mindeneket mozgató, alkotó, mindenható, mindent tudó és mindenütt jelen való: a sárga halvány, az arany, íme itt a modern pogányság — az Isten elembertétele, elvilágiasítása. S csodálatos, ugyanakkor megkezdődött az ember istentétele. Sokféle halványa lehet az embernek, a has, az ital, a szórakozás, s ezekre elő kell teremteni a pénzt a föld alól is, — bálványa a természet, vagy más emberek, — de a legelrejtettebb és leghatalmasabb, az embernek önmaga énje, — az önistentétele a leggonoszabb bálvány. Két irányban is kifejti lázadó és prometheusi munkáját, — az emberi szellem útján s az ösztönök féktelen szabadjára eresztése útján. Szellemesen jegyezte meg valaki, Apolló és Dionisios vívják a harcot az uralomért, de mind a ketten a modern pogányság oltárai köré vonzzák a milliákat.

Hogy a modern pogány szellem hódítását tetten érvük, nem mutatok rá egyébre, csak a Kerepesi-temetőben az utolsó 30 évben felállított síremlékek nagy többségére. Milyen

tehetetlenül állanak meg ezek a szoborművek az örökélet s a halhatatlanság nagy keresztyén hitével szemben. Sehol annyi kétségbeesett angyal nincs, mint a kerepesi temető síremlékei között, akik úgy kísérik a megholtat a túlvilágra, a sötétbe, mint a börtönőr a fegyencet a cellába. A síremlékek rettentő tárgyi bizonyítékokkal leplezik le a művészek, de a síremléket ájuló családok nagy részének a pogány hitét. A kerepesi temető hemzseg az ember istenítő s az Istent elembertiesítő és lealacsonyító alkotásoktól.

A síremlékek hitvallások, — de ezek a hitvallások az elpogányosodás hitvallásai.

„De mégsem Apolló az uralkodó istenség, hanem Dionisios, az éjszaka istené". Meggyőző erővel írja le ezt a modern Dionisios-kultuszt R. Spöri a *Die Götter des Abendlandes* c. idézett művében, akinek legfőbb gondolatait alább idézzük: „A test vallása győzedelmesen vonul be Európa nagyvárosaiba. Hitvallása ez: csak egyetlen valóság van, a test, az ösztönök, az erosz. Ennek a vallásnak nagy liturgiája, vallásos szertartása a divat, amely a legerkölcösebb hölgyet is Dionisios rabszolgaságába kényszeríti; templomai a sportpályák, a meccsek, a boxmérkőzések, az egyházaknak nagy konkurrencsei; kápolnái a weekend-házak, a tánclokálok, körmenetei a strand, a szépségversenyek, a revük, a film, az illusztrált lapok; hangszere a saxofon; s ritmusa az idegeket izgató néger táncok." — A szexuális elvadulás és rafinéria, a házasság és család széthullása, a gyermekkorlátozás magától-értődöttsége, az élvezethajsza örületes tempója — a hanyatló Róma napjaira emlékeztetnek. Mihelyt az élő Isten ismerete elvész a szívből — ennek a modern bálványimádásnak a karjaiba esik bele ostobán és menthetetlenül a tömegsuggesztio ellenállhatatlan kényszerének engedve a gond és felelősség elől menekülő mai ember. Megérezheti mindenki, milyen kínos situáció ma, a test vallása eme fénykorában a Tízparancsolatot prédikálni. Semmit nem érez olyan életellenesnek ez a fajta ember, mint a keresztyéniséget, akármennyire a kor ízléséhez akarod is alkalmazni. Hát ennek a világnak tetszését és elismerését akarod megnyerni?! Ennek kedvéért akarsz engedményeket tenni az evangéliomból?

*

Vannak, akik a kivezető utat nagyon egyszerűnek tartják, kiadják a jelszót: meg kell keresztelni a modern pogányságot. Ám próbálja Dionisios valaki megkeresztelni! Megkeresztelt pogány marad az és a keresztyén köntös alól a bak láf bajai továbbra is kilátszanak. Itt szent látszatok és szent csalások nem használnak. Egyet lehet csak tenni. Ezt a modern pogányságot, mint a halálos beteg lázálmaikat meg kell fejteni. Szavaiban, tetteiben, árkaiban, gúnnyában, aggodalmaiban és elszántságában, látszatok és álmokképek után rohanó életszomjúságában a „pogányság rejtett értelme lepleződik le", az az elrejtett értelem, hogy az ember mind ezeken az utakon: „az elveszett paradicsomot keresi és inkább még járja a csalódások és a kiábrándulások útját, de a

keresést nem hagyja abba, s nem fog megtelepedni az istentől megfosztott hétköznapi szikkadt földjén, nyugtalansága tovább űzi, míg Istenre nem talál." (Spöri: Die Götter des Abendlandes.)

Modern pogánysággal saturált gyülekezeteknek prédikálunk már mi is. Az amit a keresztyénségnek tenni kell, ami nekünk, az igehirdetőknek feladatunk, így áll előttem: nem szabad engedni elaludni az embereket, ennek a modern pogányságnak érzékeket hódító, szemkápráztató varázslatát kell megtörni — hazugságai leleplezése, rettentő vörös malmai zakatolása közben, amelyek elnyomják a halálsikoltást — az áldozatok közszemlére kitétele által. 5 akik elbódultak, azokat fel kell ébresztetni az igazságra. Ebből a kábulatból és bódulatból nincs szer, amely felébredtetne — csak Istennek Szent Lelke és nem is bízunk más erőben, csak a Szent Lélek életre támasztó hatalmában.

*

Augusztus római császár birodalma minden népének isten-szobrát Rómába gyűjtötte össze. Augusztus ideája a Pantheon, csak addig volt megvalósítható, míg Krisztus meg nem jelent. A bálványok megférnek egymás mellett és megosztoznak egymás között, de Krisztus, „aki az élő Isten képe s akiben van az istenség teljessége testileg" (Kol. I.) nem vihető be múzeumba vagy a Pantheonba. Felette nem rendelkezik császári hatalom és emberi akarat, ő nem osztozik, nem felez és nem tűri a bálványokat. Jól jegyezzük meg azonban: ha minden halványt lerombolnánk is, de az élő Istennek nem emelünk oltárt, nem gyűjtünk tüzet s nem fejtünk ki kultuszt, a durva bálványimádás finomabb és szellemibb formában újul ki. Beláthatjuk a modern bálványok esztelenségét, de míg imádatra nem borul a lelkünk Isten előtt, míg bizalom el nem tölti ígéretei, erő iránt, míg segítségül nem hívjuk minden dolgunkban, míg hálaadás nem járja át bensőnket naponként nagy kegyelme és irgalma láttán — addig üres a szív, hideg a vallás s a bálványok mosolyognak és szilárd lábon állanak.

Vannak, akik semlegesek szeretnének maradni Istennel és a hatványokkal szemben is. Ez a fölényeskedés a legnagyobb emberi gyávaságot leplezi. Istennel szemben nincs semlegesség. Krisztus nem szenvedheti ezt a holtpontra jutott életet. Aki vele nincs — ellene van és kikényszeríti a döntést, mellette — vagy ellene.

Ismerd meg magad. Hangozzék fel előadássorozatunk alapakkordja. Bálványimádásra hajló szívem van. Isten bálványod ledöntésére szólít fel az I-ső parancsolatban. Ismerd meg magad: előtte vagy-e a nagy harcnak, vagy benne vagy a harcban, vagy már győzelmesen utána vagy?

Aki bálványokat nem tört még össze, az nem jutott az élő Istenhez, mert Hozzá az út — a ledöntött bálványok romjain át vezet.

Július 4

A legfontosabb táplálék

**„Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden Igével, amely Isten szájából jön”
(Mt 4,4).**

Ha Isten úgy akarná, kenyér nélkül is megélhetnénk - hiszen Jézus is így élt negyven napon át -, de Igéje nélkül nem tudnánk élni. Az Ige által teremtetünk, csak az Ige tarthatja meg életünket, mert Isten mindeneket hatalmas szavával tart fenn. A kenyér csak másodlagos; életünk elsőrendű forrása maga az Úr. Ő munkálkodik földi eledellel és anélkül is, nem köthetjük meg, hogyan munkálkodjék. Ne vágyakozzunk túlságosan a láthatókra, hanem tekintsünk a láthatatlan Istenre. Hallottunk már hívőkről, hogy a nagy szegénységben, amikor szűkös volt a kenyérük, lecsökkent az étvágyuk is. Másoknak az Úr nem várt módon küldött segítséget, amikor kifogytak a földi forrásaik.

Az Úr Igéjét azonban soha nem nélkülözhetjük. Csak az Ige által tudunk ellenállni az ördögnek. Ha ezt elveszik tőlünk, ellenségünk hamarosan hatalmába kerít minket, mert elgyengülünk. Lelkünk táplálékra áhítozik, és nincs más tápláléka, mint csak az Úr Igéje. A világ valamennyi könyve és prédikátora sem tud elegendő táplálékot nyújtani megújult szellemünknek, csak az Úr szájából származó Ige elégítheti ki azt, aki egyszer már befogadta Krisztust.

Uram, add nekem mindenkor ezt a mennyei kenyeret! Drágább az nekem, mint a királyok csemegéje.

*

Úr trónja

Láttam az Urat trónján ülve, és az egész mennyei sereg ott állt a jobbján és balján. (2Krón 18,18-27)

Ez a szakasz a korábbi események háttérébe enged bepillantást. Isten itt mintegy felemeli a függönyt, és beláthatunk a mennybe. Kitűnik, hogy Mikeás valóban nem magától jövedölte, hogy elvesztik a háborút, hanem Isten döntött így, és ő adta tudtára ezt a prófétának. S most Mikeás elmondja, hogyan is tudta ezt meg.

Nekünk nem látomásokban adja tudtul Isten a végzéseit és igazságait, hanem írott igéjéből, a Bibliából tudhatjuk meg. Kérdés, hogy merjük-e komolyan venni mindazt, ami meg van írva, és aszerint rendezzük-e be vagy át az életünket.

A Biblia azt tanítja, hogy a valóságnak két része van: a láthatók és a láthatatlanok. Az előbbi érzékszerveinkkel fogjuk föl, az utóbbit hitünkkel érzékeljük valóságnak. Mai igénk a láthatatlanokról szól. Istent trónján ülve látja a próféta, és az egész mennyi sereg szolgálatkészen áll körülötte. A Mindenható egyedülálló hatalmát, fenségét fejezi ki ez a kép. Az Úr uralkodik, a földi események a mennyben dőlnek el. Ehhez képest nevetséges, ahogy a két kiskirály feszít a trónján Samária főterén, és azt gondolják, ők irányítják a történelmet. A mindenható Isten kezében van az, beleértve a mi kis életünk történetét is.

Mennyire másként értékelnénk mindent, ha ezt komolyan vennénk! Milyen nagy kiváltság e hatalmas Isten gyermekének lenni! Aki ezt hiszi, megszabadul minden felesleges félelemtől, türelmetlenségtől, értetlenségtől, és megtapasztalja, hogy ez valóban igaz: minden hatalom az Úré. S milyen nagy kegyelem, hogy ő idejében tanácsolja a benne bízót, nekünk is adja szent igéjét!

Boldog, aki mer aszerint élni, akkor is, ha esetleg egyedül van ezzel, és megpofozzák miatta, mint itt Mikeást.

*

Határozott keresztyén

Mert nem a gyávaság szellemét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság szellemét.

2Timóteus 1, 7

Természetünk szerint mindnyájunkban van emberfélelem. Bátorság kell ahhoz, hogy a kicsiny és megvetett nyájhoz tartozónak valljuk magunkat. Péter, a Jézus szenvedése előtti estén, bátornak érezte magát, de amikor a Megváltójáról vallást kellett volna tennie, elvesztette a bátorságát és - megtagadta Őt. Valóban erő kell ahhoz, hogy az ár ellen ússzunk. Ezért adja nekünk Isten az erőnek, Jézusnak a Szellemét. Általa megerősödünk az e világi javak és a régi barátaink csábításaival szemben, ezek szeretnének visszacsalogatni korábbi, tisztátalan életünkbe, miközben az Úr Jézus követésében sok veszély és szenvedés ér minket. - Minthogy van a félelem szelleme, amely által az emberektől és a szenvedéstől való félelem úrrá lehet rajtunk, úgy van az erőnek is szelleme. Ez nagy bátorságot, erőt önt belénk, és véghez tudjuk vinni azt is, amire soha nem lettünk volna képesek.

De az Úr híveinek a szeretet szellemét is adja. Szeretet nélküli erő, melegség nélküli határozottság van a világban is. Minden korban voltak hősök, akiket megcsodáltak. A hívőket azonban áthatja a szeretet, ezért lehetnek szeretetreméltók. Az ő erejük nem

válí keménységgé. A gyengébbeket szeretettel magukhoz emelik. Nemcsak az igazság kardja (Ige), hanem a vigasztalás balzsama is náluk van.

A szeretet szelleméhez kapcsolódik a fegyelemé; a kettő együtt a szent szeretet. A szeretet fegyelem nélkül csak jóságos gyengeség, ami többet ront, mint használ. Fegyelem ott van, ahol az ember először Isten parancsát keresi és az Ő akaratának a korlátai között mozog. Természetünk szerint fegyelmezetlen teremtések vagyunk. Mindenki csak azt szeretné tenni, amihez hajlama van. - Ma borzalmas fegyelmezetlenség tárul a szemünk elé. Minden korlátot lerontanak, a tekintélyt kigúnyolják, sárba tapossák az isteni parancsolatokat. Ez az Antikrisztus szelleme. Jézusé viszont a fegyelmezettség szelleme. Bár az ember bizonyos mértékig tudja magát mérsékelni és magán uralkodni, a fegyelem szelleme mégis egészen más. - Ezt a szellemet ajándékba kapjuk, ha magunkra vesszük az Úr Jézus igáját. Ekkor önfejlőségünket, könnyelműségünket, féktelenségünket és ellenkezésünket fájónak találjuk. Az erő, a szeretet és a fegyelmezettség teszi az embert igazán keresztyénné.

*

Hogyan szabadulhatunk a sátántól?

„Öltözzetek föl az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek minden ravaszságával szemben!” (Ef 6,13)

A sátán csak az Úr Jézustól és Szentlelkétől fél. Ahol ezek ott vannak, onnan menekül. Viszont betér abba a szívbe, amelyet nem tölt be egészen Krisztus és Szentlelke. Jézusnak a néma ördögöt kiűző története után olvashatunk a tisztátalan leiekről, mely kimegy az emberből. Nyugalmat keres, de nem talál. Elhatározza, hogy visszatér az elhagyott hajlékba. Odamenvén kisöpörve és fölékesítve találja azt. Elmegy és maga mellé vesz más hét lelket, magánál gonoszabbat és bemenvén, ott lakoznak és ennek az embernek „utolsó állapota gonoszabb lesz az elsőnél” (Lk 11,24-26). Hogy történhetett ez, hisz kisöpörte meg fölékesítette a házat? Csak fölékesítette, de üresen hagyta: elmulasztotta behívni szívébe Krisztust. Ha Ő odaköltözött volna, bárhányszor magával tért volna is vissza a tisztátalan lélek, elfutott volna onnan! Így elfoglalta a hajlékot újból. Ki akarna ennek az embernek a sorsára jutni? Vigyázzunk, fogadjuk meg az apostol intelmét: öltözzük föl az Istennek minden fegyverét, hogy megállhassunk az ördög minden ravaszságával szemben!

Uram, Krisztusom. Te legyőzted a nagy kísértőt a Golgota keresztyén. Egyedül Tőled és Szentlelkedről fél. Az én ajkamról is elhangzik a Téged hívó szó: Szívembe jöjj!... Szívembe jöjj!... Ahol Te vagy onnan elmenekül a kísértő: nem mer oda visszatérni. Légy az én menedékem, szabadítom egyedüli reményem. Örök irgalmadból. Ámen.

„Emeld fel hát lelkedet, Hagyj el minden földi vágyat; Bízd rá arra szívedet, Kiből idvességed árad. Jézusnál tartsd kincsedet, Légyen Jézusé szíved!" (Énekeskönyv 357. é. 7. v.)

*

A reménység meg nem szégyenít 31. zsoltár

Ebben a zsoltárban, az Igének más kijelentései mellett, fokozott mértékben jut kifejezésre a reménykedés. A zsoltáríró újra és újra visszatér a gondolathoz, hogy: „Te benned bíztam, Uram!" A zsoltárt olvasva azonban, önkéntelenül is felmerül a gondolat, hogyan kerülhet írójuk ennyire ellentmondásos helyzetekbe. Egyszer így szól: „Kösziklám és védőváram vagy te; vezess hát engem a te nevedért", vagy: „Kezedre bízom lelkemet, te váltasz meg engem, oh Uram, hűséges Isten", utána azonban hányattatásról, lelki elernyedésről szólnak a következő versek: „Bánatban enyészik életem, és sóhajtságban múlnak éveim; bűnöm miatt roskadoz erőm... ", vagy: „Töröltettem, akár a halott az emlékezetből, olyanná lettem, mint az elroshadt edény." Ez az ellentmondás arról tanúskodik, hogy az Istenben megbékélt ember életében is van hányattatás. Van idő, mikor a hívő ember hitbeli bizonyosságai is, bizonyos mértékig, megrendülnek. Az, hogy valaki Krisztusban van, még nem azt jelenti, hogy az életében nincsenek többé törések, és lelke zavartalanul emelkedhet az ég felé, hanem inkább azt, hogy újra és újra ki van téve a kísértéseknek, a próbáknak, a nyomorúságnak, amelyek megkínózzák, és gyötrelmeket okoznak neki. Valaki azt mondta egyszer, hogy hinni annyit jelent, mint sokat kételkedni, és ez valóban így van. Miután az ember hitre jutott, állandóan kísérti a kételkedés. Aki nem emelkedett fel soha, az nem is eshet le. Akinek egyáltalán nincs hite, annak nincsenek hitbeli kérdései sem, aki azonban a hit útjain próbál járni, ki van téve a veszélynek, hogy elhagyja ezt az utat. Éppen ezért, a hívő ember életében jöhetnek elő azok a próbatételek, amelyekről ebben a zsoltárban mint a zsoltáríró személyes tapasztalatairól olvashatunk. Azért lehetséges ez, mert a sötétség hatalma minden erejével arra tör, hogy Isten gyermekét meggátolja az előrehaladásban. Amint valaki elindul Jézus felé, azonnal titkos hálók fenyegetik. Olyan területen is kísértései lesznek, ahol azelőtt soha nem voltak. Egy anekdota szerint, egyszer egy evangélista végigment egy falun, és látja, hogy a falu végén az ördögök nyugodtan alszanak, süttetik a talpukat a napon. Mikor beért a faluba, látja, hogy az emberek a kocsmában ülnek, az asszonyok pedig összedugják a fejüket, és egymást szapulják. Halmozódik a bűn. Ahogy a következő faluba ért, látja, hogy az ördögök nagy mozgásban vannak, egy percnyi nyugtuk sincs. Az emberek pedig, házaikban, az Ige mellett gyülekeznek össze, Krisztus elé jönnek, és bűnvallást tartanak. Ha valakinek nincsenek kísértései, ha az életében nincsenek törések, nincs nyomorúság, ha minden úgy megy, mint a karikacsapás, ez annak

a jele, hogy az ördög sikeresen elringatta a bűn halálos álmába. A kísértések viszont azt jelzik, hogy Isten szeretete vonja és hívja őt, a dicsőség felé. A titkos hálókat éppen a hitre jutott emberek számára készíti az ellenség. A bűnben járó embert meg lehet ejteni közönséges farkasveremmel is, a hívő ember számára azonban rókacsapdák kellene. A hitetlen ember minden bűnbe beleesik, szó nélkül felfalja az eléje tett csalétket, a hívő embert azonban alattomosan kell megejteni, ravasz fogásokkal, hogy észre se vegye a kísértést, csak akkor, mikor már benne van a nyomorúságban. Lehet ez olyan bűn is, amelyet nem is tartasz annak. Gyakran az érzésvilágunkat támadja meg az ördög: szépnek és kedvesnek látszó érzéseket, gondolatokat támaszt bennünk, amelyeket féltve őrizgetünk magunkban, míg egyszer csak nyilvánvalóvá válik, hogy ezek az ördög gondolatai. Nem egy esetben barátságok tartanak bennünket fogva a világban. Mondjuk, hogy ezek a barátaink úgy szeretnek minket, és nem jut eszünkbe, hogy „jó erkölcsöt megrontanak gonosz társaságok”. A családi kapcsolatok, az étkezés, az ivás, a szórakozás, a játék, a kedvteléseink, anélkül, hogy észrevennénk, titkos hálók lehetnek, melyekben fogva tart a sötétség hatalma, és nem enged előrejutni az Isten országának útján. Csak ha már jól belegabalyodtunk, akkor vesszük észre, hogy hálóba került a lelkünk. A gabonavetésekben úgy fogják a fürjet, hogy a vetés fölé finom szövésű selyemhálót terítenek. A vadász lehasal a vetésre, a háló elé, fújja a fürjsípót, és odacsalogatja a fürjet a háló alá, majd a vadász megriasztja a madarat, az meg gyorsan fel akar repülni, mit sem sejtve. Nem tudja, hogy a csalogató szóra háló alá került és mikor repülne, belegabalyodik a hálóba. A sötétség hatalma sokszor ilyen ravaszul csalogatja Isten gyermekeit is a titkon vetett hálóba. Titkon megsebzí a szívét tüzes nyilával, és csak vergődik utána. Hányszor szökött be nyitva felejtett ajtódon a sötétség hatalmának titkos nyila? Kezedbe került egy könyv, amit nem lett volna szabad elolvasnod, megfogant benned egy gondolat, amelyet már a kezdet kezdetén ki kellett volna törölnöd, odafigyeltél egy beszélgetésre, amit nem kellett volna meghallgatnod, és egyszerre csak vérezni kezd benned a lelked.

Az üdvösségre elhívott lélek nyomorúsága idején is az Urat keresi, így kiált: „Hajtsd hozzám füledet, hamar szabadíts meg.” Mikor a kislányom valamit bizalmasan akar mondani nekem, megfogja a fejem, és odasúgja a fülembé, hogy senki más ne hallja. Van-e neked is ilyen bizalmas mondanivalód Istennek, mikor nyomorúságba jutottál? Kiált Hozzá ekképpen, hogy: „Nyomorúságban, szükségben vagyok, hajtsd ide hozzám a füledet.” A keskeny út tele van hálókcal, veszedelmekkel, kísértésekkel. Csak egyféleképpen maradhat meg rajta a hívő ember: ha az Úr vezeti őt. Az út személyre szabott: előttünk még nem járt rajta senki. Amerre holnap kell indulnod, arra még senki sem járt. Hiába vannak ezen a világon olyan sokan hasonló életkörülmények között, azt az ösvényt, amelyre neked kell tenni a lábad, még senki nem taposta. Ismeretlen és titokzatos út ez. Nem tudhatod, mit hoz a következő lépésed. Az ember kiszínezhethi magának a holnapot, de a mi emberi gondolatunk nem egyezik azzal, amilyennek Isten készítette. Éppen ezért, azon az úton, mely előtted van, csak egyféleképpen tudsz

eligazodni: ha az Úr vezet. Sokan tévelyegnek körülöttem, tele nyomorúsággal. Nem tudják, hová lépnek, mi lesz velük. Nincs vezetőjük, olyanok, mint a nagyváros forgatagában eltévedt gyermek, aki futkározik fel-alá, de nem tudja megmondani, hogy mi a neve, hol lakik, hova kellene hazavezetni őt. Ilyenek körülöttem az emberek, és ilyen a te életed is, amíg az Úr nem kezd el vezetni. Akkor éled át igazán az ének szavait: „Fogjad kezem, oly gyenge vagyok, érzem, hogy nálad nélkül járni sem tudok. De így Uram, a mennyből jövő fénynél, Reád tekintve bizton indulok.” A zsoltáríró Istenre bízta az ő lelkét. Másra nem bízhatja, mert senki más nem válthatja meg őt abból a nyomorúságból, amiben van. Szánakozhatunk az embereken, sírhatunk velük, fájhat a szívünk úgy, mint az övék, mégsem tudjuk megváltani őket a bajból. Rám hiába bízta bárki is a lelkét, én elveszítem azt, célba vinni nem tudom, hisz az én lelkemnek is megváltásra van szüksége. Ugyanígy a szentek, a közbenjárók is, csak elveszíteni tudják a lelket. Egyetlen megoldás és lehetőség van: bízod rá lelkedet az Úrral! „Kezedre bízom lelkemet, te váltasz meg engemet, óh Uram, hűséges Isten” - olvassuk a hatodik versben. Isten hűséges, és nem játssza el a lelket. Ne bízod rá azt a hiúságok kedvelőire! Sokan emberekre bízzák a lelküket, emberekhez igazodnak, emberekre néznek, emberekhez igazítják az életük folyását. Hiába követ valaki engem vagy mást, Jézus Krisztuson kívül senki más nem vezethet el az üdvösségre. Ha embereket követsz, akkor a hibáikat, a tévedéseiket is fogod követni, és nem oda érkezel meg, ahová szeretnél, hanem máshová, ahová egyáltalán nem vágytál.

Egyedül Isten kegyelme, hogy meglát minket a nyomorúság idején. Nem köteles meglátni minket, hisz mi magunk választottuk a bajt. Vannak hívő lelkek, akik, nyomorúságuk idején, perlekednek Istennel, és azt hiszik, Isten köteles meglátni a szükségüket. Azt gondolják, Isten tartozik nekik azzal, hogy kimentse őket a bajból. Aztán jönnek a miértek, Isten felelősségre vonása. Pedig nekünk nincs jogunk felelősségre vonni Istent. Ki vagy te, hogy perlekedsz Istennel? Milyen jogon vonod felelősségre őt? Kegyelem, hogy meglát a bűneidben, hogy tetszik neki levenni válladról a bűneid terhét. Ezért csak így szólhatsz: „Láss meg engem, Uram, az én nyomorúságomban, könyörülj rajtam elesett állapotomban.” Ha kegyelmes, és meglát téged, örvendj és adj hálát érte Istennek.

A háborúságban Isten megismeri az ember lelkét. Csodálatos dolog ez! Az emberi szív nyomorúsága soha nem jön olyan fényesen napvilágra, mint a háborúság idején. A felgyülemlett talajvíz kristálytisztának látszik. Áttetsző, a fenekéig lelátni. Ha azonban egyszer felkavarodik a víz, meglátszik, hogy mennyi szenny és piszok van benne. Nézd meg a saját lelkedet, mikor felkavarodik! Mikor békességben vagyunk, tudunk mosolyogni egymásra, de ha felkavarodik a lelkünk, mert keserűség, csapás ér, egyszerre kiderül, hogy mi van a szív mélyén. Érjen csak valakit veszteség! Azonnal eltűnik arcáról a mosoly, és felül kerül az, ami alul volt. Az ember akkor vizsgálzik a keresztyén életből, amikor csapás vagy csalódás éri. Könnyű nyugodtnak lenni, ha semmi sem bánt. Könnyű keresztyénnek lenni, ha nem sértegetnek, nem lopnak meg. De vizsgálj meg a lelkedet a

háborúság idején, és meglátod, mi van benne!

Isten nem hagy bennünket az ellenség kezében. Akivel nem törődik a Mindenható, azt ott hagyja az ellenség kezében, berekeszti, illetve nem nyitja meg előtte a szabadulás ajtaját, de akivel törődik, azt nem rekeszti be, hanem tágas térre viszi. Vigasztaljon meg Isten Szentlelke azzal, hogy „tágas térre állatja” lábadat, és nem rekeszt be a nyomorúságba. Engem vitt már a Sátán olyan nyomorúságba, hogy azt gondoltam, itt csak megfulladni lehet. Olyan volt, mint egy börtönüreg, amelyben sem ülni, sem állni nem tudtam, csak kétrét görnyedve kínlódtam. Az Úr azonban nem rekesztett be ide: egyszer csak kinyitotta a szabadulás ajtaját, és tágas térre helyezett. Egyszer csak leveszi rólunk a terhet, és arra ébredünk, hogy nincs már rajtunk többé, amit roskadozva vittünk, aminek súlya alatt nyikorogtak az eresztékeink. A hitnek a hullámságait figyelhetjük meg a zsoltár kilencedik, majd tízedik versében: a kilencedikben a zsoltáríró teljes bizalommal és hittel kapaszkodik bele Isten ígéreteibe, a tízedikben, azonban, újra ott szűkül a porban, és azt mondja: „Uram, könyörülj rajtam!” Az enyészet és a nyomorúság ideje arra való, hogy felismerjük, hogy „bűnöm miatt roskadoz erőm”. A nyomorúság, a közöny, az áldatlan családi élet, a betegség, a magány, mind a bűn miatt vannak. Itt érkezik meg a zsoltáríró oda, ahová minden embernek meg kell érkeznie. Előtte csak az üldözőit látta, a külső akadályokat, a gonosz embereket, a kísértéseket, itt azonban eljut oda, hogy ő maga az oka a bajnak és a csapásoknak, amelyek érik. Isten téged is oda akar elvezetni, hogy a bűnöd miatt „roskadoz erőd”. A sorscsapások alatt az ember nem roskad össze. Azokat lehet mosolygó arccal hordozni. Jézus a kereszten sem roskadt volna össze. A sebek, amelyeket a kereszten ejtettek rajta, nem ölték volna meg. Ő a bűneim alatt roskadozott: azért nem bírta a keresztet, mert rajta volt a bűn. Ha vetkeztél, roskadozva viszed az életed tovább, mert olyan terheid vannak, amiket nem bírsz immár. Mindazok a dolgok, amelyek a zsoltár 12., 13., és 14. verseiben vannak megírva, a bűn következményei. Szörnyű, ahogy rád tör, el akar rabolni, a mélységbe akar rántani. A sötétség hatalma jogos igénnyel lép fel, azt mondva, hogy az övé vagy, hisz az arcodon ott van a csókja, a szívedben az ő ígérete és szerelme. A bűneid miatt akarja elrabolni a lelkedet. Ha az ember eljut ide, hogy „bűnöm miatt roskadoz erőm”, akkor tudja ezt is mondani újra: „De én benned bízom Uram! Azt mondom: Te vagy Istenem.” Nincs más bizalma, nincs már más reménye. Eljutottál-e te is idáig, hogy nem az életkörülményeid elviselhetetlenek, nem a sorsod mostoha, nem az emberek gonoszak, nem a világ átkozott, hanem te vagy átkozott, nyomorult bűnös, emiatt roskadozik az erőd? Ha eljutottál ide, akkor egy kéz leemeli rólad a terheidet, és magához ölel. A keblén megszűnik a fájdalmad, és felismered, hogy Ő a te Istened. Bár csak megpihenne zaklatott szíved, hányatott életed Jézus Krisztusnak, Isten Fiának a karjaiban, ahogy a kisgyermek anyja ölében!

Hogy nyomorúságunk ideje meddig tart, hogy meddig kell a próbák katlanában égni, ez Isten kezében van, ezért mondja a zsoltáríró: „Életem ideje kezében van: szabadíts

meg ellenségeim kezéből és üldözőimtől!" Hogy életünket és Krisztus anyaszentegyházát Isten meddig engedi át az ellenségünknek, meddig teszi ki üldözéseknek, nyomorúságnak, megaláztatásnak, kínzásoknak, az egészen Tőle függ, és nem emberi önkénnytől vagy elgondolástól. Amikor Nabukodonozor megalázta Jeruzsálemet, porba döntötte a jeruzsálemi templomot, és szétrombolta az oltárt, az emberi gőg és hitetlenség azt gondolhatta, hogy a király önkényesen cselekedett, pedig mindez úgy ment végbe, ahogy előre megíratott. Mikor Cirus, perzsa király szabadságot hirdetett a zsidó népnek, és megengedte, hogy hazamenjenek, és felépítsék a templomot, megint gondolhatták sokan, hogy ez egy véletlen fordulat, emberi önkény, pedig csak az történt, amit Isten előre kihirdetett. Ma sem történik más, mint amit Isten az írásokban kijelentett, azok teljesülnek be. Életünknek ideje Isten kezében van. Hogy meddig kell még itt járnunk, ebben az árnyékvilágban, a kísértések között, meddig kell még hordoznunk a testünket, és annak nyomorúságait, az egészen Isten akaratától és tetszésétől függ. Mivel pedig Isten szeret, nyugodtan rábízhatjuk életünk útjait és idejét.

A szükség sötétségbe és bizonytalanságba taszít. Minél nagyobb a szükség, annál kevésbé látjuk a kivezető utat belőle. Ha az ember tudná, hogy meddig tart ez az állapot, és hogy milyen megoldás születik rá, akkor már nem is szenvedne annyira miatta. Azért kívánja a zsoltáríró a tizenhetedik versben, hogy „világosítsd meg a Te orcádat". Az O arcától nyert világosság mutatja meg a szabadulásnak és kibontakozásnak az útját. Nem az életkörülményeinknek, nem a kísértéseinknek kell megváltozniuk, hanem az Úr arcának kell megvilágosodnia. A veszedelmek és kísértések ellenére is ragyoghat a szemünk az örömtől, ha az Úrnak orcája világít előttünk. A bizonytalanság idején pedig nem életkörülményeink változtak meg, hanem el homályosodott előttünk az Úrnak orcája. Ugyanaz vagy, aki voltál, a körülményeid, a kísértéseid is ugyanazok, mint régen. Az Úr orcája akkor világosodik meg előtted, mikor megbizonyosodsz afelől, hogy, a kereszten szerzett váltság miatt, senki ki nem ragadhat az Ő kezéből. Ha feltündöklük Isten arca, akkor megint visszatér szívedbe az öröm, és a teremtet világot is sokkal szebbnek látod. Úgy látod majd, hogy a fű, a virág, a madarak, mind teérted vannak. Ezen a földön minden ugyanolyan éjszaka is, csak éppen a föld elfordult a naptól. Mondhatjuk nyugodtan, hogy nem is az Úr orcája homályosodik el, hanem mi fordulunk el tőle. De ahogy újra felé fordulunk, megint világosságban tündöklük minden. A megszegyenülés az, amitől az ember a legjobban fél. A megromlott énnel ösztönszerű irtózása ez: szégyenérzet ugyanis csak a bűneset után támadt az emberben. A bűn miatt szégyenkezünk. Ádám és Éva akkor kezdték szégyellni magukat a mezítelenségük miatt, egymás és Isten előtt, amikor vetkeztek. A bűneset óta van szégyen, és megszegyenüléstől való rettegés. A hívő ember másként fél ettől, mint a hitetlen. A hitetlen ember szégyenérzete saját énjének a féltése, a hívő ember megszegyenüléstől való félelme pedig Isten ügyének a féltése. A te szívedben milyen szégyenérzet van? Attól félsz-e, hogy lelepleződnek a dolgaid, nyilvánvalóvá lesznek a bűneid, és ezért rejtőzködsz, ezért vagy nyugtalan? Hogy esetleg kiderül, hogy a kegyességed hazugság

és képmutatás? Hogy lelepleződik a benned lévő tisztátalanság? Vagy pedig azért félsz a szégyentől, mert az Úrnak az ügyét félted? A zsoltáríró szívében ilyen félelem van, amikor így szól: „Ne szégyenüljek meg, mivelhogy hívlak téged; a gonoszok szégyenüljenek meg, és pusztuljanak a Seolba.” Ne csapkodja az ellenség a kezét felettem, hogy milyen Istenem van. Ne csúfondároskodjék, és ne csúfolja Isten nevét! Vajon neked van-e bátorságod mondani: „Hadd szégyenüljek meg inkább én, mint az Úrnak ügye, hadd vallják kudarcot én, csak az Ő dicsősége növekedjék!” Saul király is félt a szégyentől. Azt mondta Sámuelnek, nem baj, ha Isten neve szégyent vall is, csak neki szerezzen tisztességet a népek előtt. Nem baj, ha a királyság odavan, csak a látszat maradjon meg. Vajon nem ezt teszed-e te is? Nem baj, ha az evangélium elbukik is, csak a látszat maradjon meg? Ha Isten Lelke van benned, akkor így szól: „Uram, ne szégyenüljek meg, mivel hívlak Téged, hozzád imádkozom, rád építettem az életemet! Ha elbukom, az a Te szégyened lesz, Uram!”

A hazug ajkak vakmerőén szólnak az Isten ellen, mert kevélység van bennük és megvetés. Az Isten nélkül élő ember nincs tudatában annak, hogy kit káromol: azért szól vakmerőén, mert nem látja, hogy kivel áll szemben. Azt mondja Jézus: „A ki titeket megvet, engem vet meg; és a ki engem vet Lk 10,16 meg, azt veti meg, a ki engem elküldött.” Más helyen pedig azt mondja, hogy: „A ki titeket bánt, az ő szemefényét bántja.” Ezzel az istentelenek nincsenek tisztában, máskülönben nem mernék feltá-tani szájukat, és felemelni a kezüket Isten gyermekei ellen. Isten „esőt ad mind az igaznak, mind a hamisaknak”. A nap minden emberre süt, istenfélőre és istentelenre egyaránt. A földnek javai is mindenkihez eljutnak. Vannak azonban Istennek olyan ajándékai, amelyekből csak az Ő kiválasztottai részesülnek. Az embereknek is vannak kedveltjeik, akikkel megkülönböztetett figyelemmel bánnak, és különös adományokat tartanak fenn a számukra. Istennél is így van: ajándékait az egész világgal közli. Kegyelmi ajándék, például, a zenei képesség, a művészi adottság, az írói készség is. Isten félretett javait azonban csak az Őt f élőknek adja. Ha Isten gyermeke vagy, akkor részese kell hogy légy az Ő különleges javainak. Ilyen az üdvösség, az örök élet reménysége, a Szentlélek ajándéka, Istennek a békessége. Ezenkívül vannak Istennek különleges javai, amelyeket egyszer-egyszer, a lelki elmélyülés egy-egy boldog pillanatában ad az övéinek. Isten gyengéd figyelmére és szeretetére vall ez, ahogy a barátok vagy a házastársak is adnak egymásnak ajándékokat, ezzel is kifejezve különleges szeretetüket. Vajon te tapasztaltad-e, és élvezted-e Istennek félretett javait? Amikor az istenfélelem engedelmesség formájában mutatkozik meg, amikor Isten valamit kér tőlünk, és mi engedelmeskedünk, akkor részesülünk az Ő félretett javaiból. Ez a hívő emberek osztályrésze, akik Istennel közösségben vannak. Lehet, hogy Isten azt mondja, hogy eredj el, és békélj meg a te atyádfiával. Ha nehéz is megtenni ezt az utat, engedelmeskedsz. Utána olyan kimondhatatlan öröm tölt el, amilyent még soha nem éreztél. Előtte is volt öröm és békesség szívedben, de ez valami különleges lesz.

„Megmutatom rajtad féltő szerelmemet." Ami-kor Krisztus az ő menyasszonyát az egész világ szemeláttára elővezeti, akkor, akik előtt csúfolták, azok is kénytelenek lesznek látni, hogy Isten mivel ajándékozta meg őt. Isten különleges javai a mennyország is, az élet fája és annak gyümölcse, a királyi szék, amelybe a választottai vele együtt ülnek, a fehér kövecskék, és rajtuk a nevek, a hely a királyi asztalnál, és mindaz az örökség, amit Isten készített. Vannak-e a te számodra is elkészítve mennyei javak? Vagy te csak Istennek az általános kegyelmi ajándékait élvezed? Bizalmasa vagy-e Istennek? Az is félretett ajándéka Istennek, amikor így szól: „Miért titkolnám Ábrahám előtt, amit cselekedni akarok? Megmondom néki!" Ez a bizalom jele. Vannak Istennek dolgai, amikről csak veled akar beszélni, amiket neked akar kijelenteni.

Isten világosság és az Ő arcának világosságában rejti el az övéit. Nagy erősség, hogy Isten gyermeke az Ő világosságában járhat. Sokan vétkeznek, és járnak a bűn útján, mert nem ismerik Isten arcának világosságát. Vannak emberek, akik nem merik felfedni, hogy Jézus követői: elhallgatják ezt a családi körökben, a munkahelyükön és éppen ezért nincsenek ebben a rejtekben. Megvallani Isten nevét a munkatársaim előtt, családi körömben vagy egy vasúti kocsiban, ez éppen azt jelenti, hogy elrejtőztem Isten világosságába, és nem engedhetek meg magamnak olyan beszélgetést, mint ők. Ha megvallom nyíltan, hogy kinek szolgállok, kötelezem magam a keresztyén magatartásra. Ha utána vétkezem, az emberek maguk fogják mondani: „Lám-lám, te hívő ember vagy, és mégis ezt teszed? Hol van a te keresztyénséged?" Aztán Isten elrejt az övéit az Ő sátorának rejtekében az emberek zendülései elől. Gyermekei Őhöz menekülnek a „perpatvarkodó nyelvektől". Hová menekülhetnél, ha rágalmaznak, ha csúfolnak, ha szidalmaznak? Csak úgy találsz rejtekhelyet, ha odaborulsz elé, és elmondod, milyen nyomorúságban vagy. A megerősített város is ki van téve az ostromnak, de a támadást feltartóztatja a fal, és a város lakói nyugodtan élnek azon belül. A zsoltáríró „megerősített városhoz" hasonlítja magát, mert a nyomorúság, a kísértések, a harcok, amik az életét érik, kívül maradnak a kőfalon, nem tudják megrendíteni a hitét, elvenni az Istennel való közösségét. Juthat az ostrom odáig, hogy a városban lakókat is szorongatja a félelem, hogy kibírja-e a fal az ostromot. Eljuthatsz a hitnek a mélypontjára, amikor már nem hit, hanem kételkedés a neve. Nemcsak reszket már a hited, hanem ingadozik, nemcsak bizonytalan a járásod, hanem tántorogsz, és már-már el is esel. De mikor már úgy gondolod, hogy elvettettél az Ő szemei elől, mert nem világít az arca, akkor jön a csodálatos fordulat: „Mégis meghallgattad esedezéseimnek szavát." Gondoljunk csak annak az apának az imádságára, aki odavitte a holdkóros fiát Jézushoz, ezt kiáltva: „Hiszek Uram! Légy segítségül az én hitetlenségemnek." A mi imádságunk is így hangzik: „Uram, az én hitem tántorog, kételkedem benned, nem tudom elhinni, hogy Te segíthetsz rajtam, de ez az utolsó esélyem!" Vagy: „Uram, én jobban szeretem a bűnt, mint Téged, szívem jobban vonzódik e világhoz, mint hozzád, inkább szeretem az istentelenek társaságát, mint a hívők gyülekezetét, mégis itt vagyok! Ha tehetsz valamit, könyörülj rajtam!" És íme, az eredmény: „De mégis meghallgattad esedezéseimnek

szavát, mikor kiáltottam hozzád." A hitből való imádság meghallgatása is csoda, de a hitetlenül mondott imádság meghallgatása még nagyobb csoda. Ha valaki hittel imádkozik, szinte természetes, hogy válaszol rá Isten, de mikor valaki nem hitből, hanem kényszerűségből, nyomorúságból imádkozik, jóformán azt sem tudja kihez és hogyan, és Isten mégis lehajlik hozzá, ez az igazi szeretet. Hogy Isten a mi bizalmunkra azzal felel, hogy lehajlik hozzánk és megtart minket, szinte magától értetődő dolog. De hogy a bizalmatlanságunkra is ezzel válaszol, ez az Ő szeretete. Erre a szeretetre nem válaszolhat a zsoltáríró másként, csak így: „Szeressétek az Urat 24. vers mind ti ő kedveltjei; a híveket megőrzi az Úr... ", azaz szeretettel. Boruljunk eléje, és szeressük mi is Őt! Nemcsak a hitben erőseket őrzi meg, azokat, akik hegyet mozgató hittel kapaszkodnak bele, hanem azokat, akik hűek maradnak hozzá. Akik a kételkedés idején is megmaradnak mellette, mikor úgy látszik, hogy semmi célja és értelme nincs a hitnek. Megmaradsz-e az Úr mellett, akkor is, mikor látszólag semmi értelme sincs? Ez a hűség, mikor úgy látod, hogy semmi hasznod nincs belőle, mégis mellette maradsz. Választanád-e Jézust akkor is, ha valaki bebizonyítaná, hogy nem lesz üdvösséged? Tudnád-e azt mondani, hogy: „Uram, én akkor is szeretlek, ha a bűneimet nem törölöd el." „Melletted maradok, ha egy kívánságomat sem teljesíted." A mi szeretetünk tele van önzéssel. Tudsz-e úgy szeretni, ha nincs viszonzás? Tudnád-e úgy szeretni Jézust, ha nem marad hűséges hozzád? Tudom, hogy ez paradoxon, de gondold végig, mert az iránta való hűségednek és szeretetenednek ez a fokmérője. „Legyetek erősek és bátorodjék a ti szívetek mindnyájan, akik várjátok az Urat!" Mi gyávák, bátortalanok és erőtlenekek vagyunk. A Krisztusra való várakozásunk is gyáva és erőtlen. Folyton biztatásra szorulunk. Tele vagyunk félelemmel, aggodalommal és rettegéssel. Ne mondja senki, hogy az ő hite szilárd és mozdíthatatlan, mint a kőszikla. Nem hitt az még soha igazán, akinek a hitét nem kellett volna támogatni és erősíteni. Nem élt át még egyetlen éjszakát sem. Aki nem ismeri el, hogy van idő, mikor tele van félelemmel és rettegéssel, az nem tudhatja, mi a bátorság. Nem tudhatja, mit jelent hinni, aki nem kételkedett még. Éppen azt jelenti hinni, hogy újra meg újra bátorításra szorulunk, mert az éjszakában várjuk Őt, amikor semmi reménység nincs. Éppen azt jelenti az Urat várni, hogy szorongunk a félelemtől és a kétségtől, hogy hátha nem jön. Éppen a hívő ember az, aki felteszi a kérdést, hogy hátha megcsalták. Hátha becsapták? Hátha csak telebeszélték a fejét? Hátha csak szuggesztió vagy önszuggesztió volt az egész? Annak van hite, aki kételkedése dacára, becsületesen azt mondja, hogy ő mégis hisz. Éppen ott van szuggesztió és emberi ráhatás, ahol ezek a kérdések nem jöttek elő. Az a hit, amikor valaki tizenkét vödör vizet öntött az oltárra úgy, hogy az oltár alatti árok is megtelt vízzel, tehát tűz nem lehetett alatta, majd azt mondja, hogy a tűz mégis fel fog gyulladni.

„Legyetek erősek és bátorodjék a ti szívetek... " Ne ejtsen kétségbe, hogy téged bátorítani és erősíteni kell, hogy néha összeszorul a szíved, és rettegve teszed meg a következő lépést, nem tudva, hogy nem szakad-e le alattad a híd. Istennek minden hívő gyermeke ezt az utat járja. Éppen ehhez az úthoz kell a hit. Azok járnak rajta, akik

várják az Urat. Akik nem várják Őt, azok esznek, isznak, adnak-vesznek, házasodnak és férjhez mennek nem törődve a holnappal, mert gondatlanul, kérdés és kétkedés nélkül odaadták magukat az ördögnek. Akik azonban a Krisztuséi, azok a reménység ellenére is mennek tovább, és kételkedő szívükből újra meg újra feltör a reménykedés zsoltára.

JÚLIUS 5.

Ő ad szabadulást!

„De téged megmentelek azon a napon - így szól az Úr -, és nem kerülsz azoknak az embereknek a kezébe, akiktől iszonyodsz" (Jer 39,17).

Mikor az Úr hűséges szolgálói érette szenvednek üldöztetést, Ő maga küld nekik szerető vigasztalást, de olykor még azoknak is jó hírt, akik együttéreznek velük és segítik őket. Ebed-Melek csak egy megvetett etiópai volt, de jót tett Jeremiással, ezért az Úr ezt a különös ígéretet küldte számára a prófétán keresztül. Ne feledkezzünk meg sohasse Isten üldözött szolgálóiról, Ő megjutalmaz ezért.

Ebed-Meleket meg akarta szabadítani az Úr azoktól, akiknek a bosszújától okkal félhetett. Alacsony sorsú szerecsen volt, de az Úrnak gondja volt rá. A káldeusok ezreket gyilkoltak le, de ennek az egyszerű négernek nem árthattak. Talán mi is félünk hatalmas emberektől, akik nem a javunkat akarják, de ha hívek maradunk az Úrhoz az üldözés idején, Ő is hű marad hozzánk. Mert ugyan, mit is tehetne bárki az Úr engedélye nélkül? Ő fékezi meg a hatalmasokat, ő tesz zabolát a dühögők szájába. Féljük az Urat, akkor nem kell senki mástól sem félnünk. Ha csak egy pohár vizet adunk is az Úr valamely megvetett prófétájának, annak is meglesz már a jutalma. Ha Krisztust hűségesen szolgáljuk, számíthatunk arra, hogy Ő is hűséggel mellénk áll.

*

Ismerjük meg magunkat!

„Az alázatosságot öltsetek fel!" (IPt 5,5)

Testi betegségeinktől való megszabadulásunknál fontos, hogy fölismerjük betegségünket. Lelki betegségeinknél is így vagyunk. Testi betegségeink fölismerésénél fontos szerepet játszik a lázmérő. Lelki betegségeinknél nyugtalanságunk, békétlenségünk játssza ezt a szerepet. Nagyon fontos, hogy elcsendesedjünk naponként. Lelkünk csendjében mindjárt észre vesszük, ha nincs valami rendben. Azért is fontos ez, mert önmagunknak a legjobb ügyvédjei vagyunk: mindenre van mentségünk, míg másoknál minden legkisebb bűnt meglátunk. Ha az ige világosságánál önmagunkba tekintünk, hamarosan észre kell vennünk, mennyi farizeizmus, önteltség, kevélység húzódik meg bennünk. Lelkünk csendjében meg kell harcolnunk igénk figyelmeztetését: „Az alázatosságot öltsetek fel, mert az Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatosoknak pedig

kegyelmet ad." „Jaj nektek farizeusok, mert... hátra hagyjátok az ítéletet és Isten szeretetét, pedig ezeket kellene cselekedni" (Lk 11,42). Fájdalom, másokban látjuk meg saját bűneinket!...

Uram, nyugtalan az én lelkem, míg benned meg nem nyugszik. A mélységből kiáltok Hozzád: segíts megismerni önmagam. Önteltségem, kevélységem, annyira megrontották szemeim, hogy nem látom magam, gyarlóságaim, bűneim. A vakkal együtt kiáltok Hozzád: könyörülj rajtam. Adj irgalmad, hogy lássak! Krisztusért. Ámen.

„Uram, végy minket kedvedbe,
Szerelmedbe,
S vigasztald meg szívünket.
Tőlünk soha ne maradj el,
Se ne hagyj el,
Hanem fogjad kezünket."
(Énekeskönyv 208. é. 6. v.)

*

Egy őszinte, egyenes ember

Isten mind e mai napig megsegített, itt állok... Cselekedetek 26,22

Sokatmondó Ige ez! Mennyi támadás érte az apostolt a látható és láthatatlan világból egyaránt. De semmi nem tudta leteperni. Élete csodálatos láncolata volt Isten megmentő segítségének. Mióta állt ilyen erősen az apostol? Amióta az Úr Jézus előtt a földre hullt ő, lelkében összetört. „Kelj fel, állj lábadra!" - mondta neki az Úr. Senki nem juthat szilárd álláspontra, amíg összetörve nem hever az Úr előtt. Amikor Pál még Saul volt, úgy látszott, hogy erősen áll. Erősen állt a saját igazsága és szándékai talaján. A damaszkuszi útra készülve ráállt a főpapoktól kapott felhatalmazásra, hogy elfogja és börtönbe vesse a keresztyéneket. Erősen állt a tévedéseiben és a saját akaratában. „Én bizonyára elvégeztem magamban, hogy ama názáreti Jézus neve ellen sok ellenséges dolgot kell cselekednem."

De amikor az Úr Jézus hatalmával szembesült, Saul összeesett. Az ember minden gondolata összetörik, mint a nádszál, amikor Isten Szelleme erőt vesz rajta. És akkor valóban az igazság kőszikláján vethet alapot, így erősen állhatunk a kegyelemben (Rom 5,2), a hitben (IKor 16,13), az Úrban (Ef 6,10). Nélküle az ember viszont olyan, mint a részeg, vagy az ingadozó nádszál, vagy a szélkakas. Azt gondolja, hogy áll; de ez a beképzelt állhatatosság, erény és vélt igazság bukással végződik. A világ emberei kifelé erősnek, következetesnek mutatkoznak, belül mégis ingatagok.

Akit az Úr állít fel, az úgy áll, mint egy pillér. Magában ugyan gyengének és sokszor teljesen tehetetlennek érzi magát. De előbb Krisztusnak kellene elesni, mielőtt elesne az, aki Őreá épít. A száraz ágak lehullanak a viharban, a polyvát elfújja a szél. Aki Jézussal jár, az biztosan megáll és a szenvedések tengere sem nyeli el. Az ilyen ember az ítélet napján is megállhat majd az Emberfia előtt és nem vetik ki, mint salakot. Életünket ne alapozzuk sem e világ javaira, sem a saját erőnkre! h világ elmúlik és a hatalmunk hamar odavan. De a saját igazságunkra se építsünk, mert az korhadt, ne is szívünk érzéseire, mert azok ingadozók; s végül emberi gondolatokra vagy véleményekre sem, mert azok olyanok, mint a lidércfény. - Legyen életünk fundamentuma Jézus Krisztus és az Ő Igéje. Akkor Pállal együtt mi is elmondhatjuk: „Mind e mai napig állok!”

*

(Szikszai Béni, *Mécsvilág*, Bp. 1987.)

A pokol és a mennyország

Az élet a pokolban vagy a mennyországban tehát egyenes folytatása a földi életnek, csak az időntúli életben annak megtisztult, abszolút formáit éli az ember. Itt nincsen olyan pokoli élet, hogy ne vegyülne bele egy kis mennyei öröm, nincsen olyan sötétség, hogy ne derítené föl egy halvány fénysugár. De nincsen itt olyan mennyei békesség sem, melyet ne zavarna meg újra és újra hol jobban, hol kevésbé a pokol kísértése, a test kívánsága, a bűn ütötte sebek visszatérő fájdalma. Itt ebben az életben érintkezik és bizonyos fokig keveredik a menny és a pokol, ha csak annyiban is, hogy a mennyország fiai szétszórtan „ebben a világban, de nem ebből a világból”, élnek a pokol fiai között. Két atya gyermekei, két ország fiai keverednek együtt. Az időn túl és még inkább az ítéleten túl azonban teljesen megtisztul egymástól a két nemzetség. Ki-ki az ő helyére tér, mondhatnánk így: hazatalál.

Meg sem kísérlém leírni itt a pokol kínjait: e könyv előző fejezetei alatt úgyis utaltam rá. Csupán azt a tévhitet szeretném megvilágosítani, mely az örök tűzre vonatkozik. Nem fizikai, testi tűzről beszél a Szentírás. Távolról sem. De sokkal inkább olyan lelki gyötrődésről van szó, mely kínosabb a lélek számára, mint a test számára a tűz. A bűn a pokolban teljességre jut. Szabadon tombol. Az önzés e világ főbűne, onnét van a rengeteg érdekösszeütközés, ez a gyökere minden harcnak, pusztulásnak, testi és lelki romlásnak. Ez ül ott diadalt. Teljességre jut a sötétség. Nem fizikai sötétségre gondolok ismét, mert az ige sem arra gondol. Lelki sötétségről van szó. Ha valaki hallott vagy olvasott a pogány népek lelki sötétségéről, akik örökös rettegésben vannak a gonosz lelkek és egyéb vélt és valóságos rémületek miatt, el tudja képzelni, milyen lesz a teljes sötétség, ahol nem lesz Istenből semmi világosság. Itt a földön a legpogányabb vallásban is van valami Isten világosságából. Valamit a hottentotta vagy a bokorlakó busman is megtartott hosszú évezredek át abból, amit Isten kijelentett a paradicsomban. Mint nagyon elrejtett világosság, talán csak annyi is, mint egy gyufa lángja a koromsötét téli éjszakán, de ott él a szívében: „ami Isten felől tudható, nyilván van őbennük, mert az

Isten megjelentette nekik." Ott azonban teljes lesz a sötétség. Gondoljunk egyszer arra, hogy ahol az önzés teljessé válik, ahol Isten világosságából semmi sem lesz, ahol nem lesznek többé ott Isten gyermekei, mint a hús közé öntött só, hogy megóvják a romlástól, milyen hatalomra jutnak ott a gonosz lelkek. Ott teljességében igaz lesz az Úr kijelentése: mindnyájan megrothadjanak az ő vétkökben. Tegyük még hozzá, hogy ez a sors örök, mert idő ott nem létezik. A halálos kínokat szenvedő betegnek is megvan az a vigasztalása, hogy számolhatja az órákat és a nappalokat, a kárhozatban élő szerencsétlenektől azonban még ez is elvétetik. Nem, nincs innét szabadulás lélek-vándorlás, vagy reinkarnáció által. Az ördög találta ki ezeket, hogy annál biztosabban fogva tarthassa azokat, akik vele lesznek itt a kárhozatban. Ha hozzávesszük ehhez, hogy velük lesz állandóan a sátán, aki itt éli ki majd magát és kénytelenek lesznek állandóan emlékezni a véres golgotái keresztre, mint az elmulasztott üdvösség vádoló emlékeztetőjére, akkor, úgy gondolom, teljes képet festettem a kárhozatról. Szemtől szembe látni az ördögöt és állandóan arra gondolni, hogy megszabadulhatott volna tőle az elkárhozott lélek, ennél borzalmasabbat elképzelni nem tudok.

Bizonyos vagyok benne, hogy nem akadt még sem író, sem festő, ha még oly híres is, mint Dante vagy Rafael, aki a menny szépségéből csak egy parányi sugárt is meg tudott volna örökíteni, hogyan foghatnék hozzá én. Valaminek azonban még a gondolata is ujjongó örömmel tölt meg. Ott nem lesz bűn!... Nem lesz ott sötétség. De rettenetes, mikor beborul hívő életünk fölött az ég és mindenütt csak sötét felleget látunk! Sehol-sehol sincsen biztató napsugár. Aki megjárta már a sötét mélységeket, az tudja, mit jelent ez a kijelentés: ott nem lesz sötétség. Ott jártam egy testvéremmel az ásványtani múzeum szebbnél-szebb kiállított tárgyai között. Az a színpompá, az a ragyogás, ami ott tárult a szemem elé, ámulatba ejtett, de mikor a testvérem rámutatott az egyik ékkőre és így szólt: „Ilyenekből lesz a városunk utcája”, akkor kimondhatatlan boldogság járta át a szívemet. Nem lesz bűn, nem lesz sötétség, óh gyöngykapus, aranyutcás város! Ha csak rágondolok is, szédület fog el. Mégis mi ez ahhoz az ígérethez mérten, hogy elváltoztatja a mi nyomorúságos testünket, hogy hasonlatos legyen az ő dicsőséges testéhez. Nem szenvedtem életemben soha senkitől, de a testemtől a testemben sokat. Ha szava volna a rettenetes éjszakáknak, az átkínlódott nappaloknak, akkor az hasonlatos lenne a pokolban elkínlódó lelkek üvöltéséhez. Van-e, lehet-e ennél nagyobb ígérete számomra az Úrnak, mint hogy egyszer nem fog fájni és nem fog kísérteni a testem többé?...

Július 6.

„...szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből.” Máté 12:30.

Ez az Ige világosan tudtunkra adja a hívő élet alaptörvényét. Az Isten iránti teljes szeretet a hívő élet mértéke, vagyis a teljesen Istennek szentelt, Őt teljes szívvel dicsőítő, szolgáló életforma.

Mielőtt beindulna szívünkben az ellenkezés, azelőtt azt kell megérteni, hogy ez nem Isten követelménye, szigorú feltétele az emberrel szemben. Egyszerűen arról van szó, hogy Isten szeretete, az Ő kegyelme, áldásai olyan mértékben jelenhetnek meg az életünkben, amilyen mértékben szeretjük Őt. A mi magatartásunk nem más, mint ajtónyitás Isten szeretete, a mennyei világ erői, hatásai számára. Az ember, amilyen mértékben kitarja az ajtaját, olyan mértékben élheti át az Isten érkezését.

Sokszor hangzik el a mélységben, próbákban élő emberek szájából a kétségbeesett és csalódottnak tűnő kérdés: Hol van az Isten? A válasz csak az lehet: Isten annyira van ott az életedben, amennyire ajtót nyitottál neki. Nem vallásos cselekményt, áldozatokat vár, hogy belépjen hozzád, hanem egy lelki, szellemi ajtónyitást!

Jézus figyelmezteti az övéit arra, hogy vannak az ember életében olyan dolgok, amik az ajtónyitást akadályozzák. „²⁶**Ha valaki én hozzám jő, és meg nem gyűlöli az ő atyját és anyját, feleségét és gyermekeit, fitestvéreit és nőtestvéreit, sőt még a maga lelkét is, nem lehet az én tanítványom.**” Lukács 14;26. Keményen hangzó szavak ezek! Jézus azonban nem vitatkozik velünk és nem hajlandó alkudozni, csupán azt mondja: Amennyire kinyitod az ajtót, annyi isteni szeretet és áldás áradhat be az életedbe. Mindannyian tudatában vagyunk a hiányosságainknak, annak, hogy az a „teljes” nagyon gyarló, nagyon távoli cél csak a számunkra. Ez a megerőtlenedésünknek, megfáradásunknak is gyakran az oka, ezért nincsen sokszor gyümölcse a szolgálatunknak.

Különösen azoknak, akik valamilyen szolgálatban élik az életüket, presbiterek, lelkipásztorok, hitoktatók, vagy egyházi iskolák, óvodák pedagógusai.... nagyon tudni kell, hogy nincsen alkudozás: „**...szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből.**”

„Teljesen” tárd ki az ajtót az Úr előtt! Teljes életedet add oda neki hálaáldozatul. Ami, aki ebben akadályoz, azt tagadd meg, attól fordulj el.

*

Szeretetének ajándéka egyszülött Fia

**„Mert úgy szeretette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz
őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3,16).**

Az ég valamennyi csillaga közül a sarkcsillag a leghasznosabb a tengerészeknek. Ez az igevers is ilyen sarkcsillag, mert több embert vezetett már az üdvösségre, mint bármely más bibliai vers. Az ígéretek között pedig olyan, mint a Nagy Medve a csillagképek közt.

Néhány szó különleges fénnel ragyog benne. Az „úgy” azt fejezi ki, hogy Isten irántunk való szeretete mérhetetlenül nagy. Az „adta” szó, hogy ajándékról van szó, amelyet csak úgy kapunk. Az pedig, hogy „Fiát” adta értünk, Isten szeretetének rendkívüli megnyilvánulása. Addig ugyanis, amíg Fiában nem jött hozzánk a földre, hogy értünk éljen és meghaljon, addig még nem nyilvánította ki ilyen szemléletes módon szeretetét az emberek számára. Ez a három szó valóban kiragyog ebből a mondatból.

De ez még nem minden: szelíden felszólít, hogy higgyük ezt és kegyelmesen az üdvösség útjára mutat, amely minden bűnös ember számára járhatóvá lett. Ez a lehetőség széles teret nyit mindenki számára, „aki hisz Őbenne”. Ez az „aki” mindenkire vonatkozik, aki csak hisz, senkit sem zár ki az üdvösségből. Ezután jön a nagy ígélet, hogy akik hisznek Krisztusban, nem vesznek el, hanem örök életet nyernek. Milyen nagy ígélet ez mindazoknak, akik talán úgy érzik, hogy ők elvesznek és semmiképpen meg nem menekülhetnek, mert azt ígéri, hogy mindenki megmenekül, aki hisz Krisztusban. Tehát, ha hiszünk Krisztusban, örök életünk van.

*

Senkit se tartsunk bűnösebbnek magunknál!

„Azért jött hogy megtartsa a bűnösöket, a kik közül első vagyok én. ” (ITim 1,15/b)

Ha alázatosan önmagunkba tekintünk, igazat kell adnunk a Zsoltárosnak: „Ha bűneinket számon tartod... ,kicsoda maradhat meg?” (Zsolt 130,3). A prófétának is igazat kell adnunk: „csalárdabb a szív mindennél és gonosz...” (Jer 17,9). Hány embertársunkat botránkoztatjuk meg szavainkkal, cselekedeteinkkel, mulasztásainkkal? Köztünk, emberek közt nincs különbség ebben. Mindnyájunkhoz szól a figyelmeztetés: „Ne nézze ki-ki a maga hasznát, hanem a másokét is” (Fii 2,3/b-4). Mindannyiunkról el lehet mondani: saját erőnkől semmit sem tudunk kezdeni bűneinkkel. Mindnyájunkhoz szól a próféta szava: „ne ruhánkat szaggassuk meg, hanem a szívünket, úgy térjünk meg az Úrhoz” (Jóéi 2,5). Alázzuk meg magunkat. Ne tartsunk senkit bűnösebbnek magunknál. Mondjuk Pál apostollal együtt mi is: „A bűnösök közül első vagyok én”. Mondjuk mi is: „Tiéd Uram az igazság, miénk pedig orcánk pirulása” (Dán 9,7-8).

Irgalmas Atyám, én is a szívem szaggatom meg, nem a ruhám. Hozzád térek, végy be , kérlek, irgalmadba. Többször megkísért engem is ágaskodó énem: taníts meg alázatra. Hadd tanuljam meg én is, hogy a bűnösök közt elsőnek tartsam magam. Taníts meg, mint

aki annyiszor küzdöttem az igazság diadaláért, hogy Tiéd az igazság, miénk pedig orcánk pirulása. Krisztusért. Ámen.

„Én Istenem! Sok nagy bűnöm Lelkemet szorongatják: Itten nincsen, Ki segítsen, Hát kihez folyamodjam? Hozzád térek, Végy be kérlek, Jó Atyám s haragodban Meg ne büntess, Légy kegyelmes Hozzáam te szent Fiadban." (Énekeskönyv 206. é. 1. és 3. v.)

*

Krisztusban megszenteltek vagyunk

Szentek legyetek, mert én szent vagyok. IPéter 1,16

A fenti Ige alapján azt gondolhatnánk, mintha a megszentelődés a mi munkánk lenne. De nem így van, különben Péter apostol ellentmondana önmagának, mert utána rögtön így folytatja: „megváltattatok ... hiábavaló életmódotokból". A hiábavaló élet üres, hiányzik belőle minden mélyebb erkölcsi és isteni tartalom. Ebből a tisztátalan, bűnös életből váltott meg minket az Isten Bárányának drága vére. Amint hitünkkel megragadjuk a vér erejét, már szabadok vagyunk és megszenteltek Isten szolgálatára. Most tehát úgy viselkedjétek, mint szentek, amivé Isten kegyelme által lettetek! A szent Isten szent életű gyermekeket akar.

Rendkívül fontos, hogy ez a drága igazság áthasson bennünket és abbahagyjuk a megszentelődéssel kapcsolatos minden erőlködésünket; rá kell állnunk a hit és kegyelem talajára: Krisztus Jézusban megszenteltek vagyunk (IKor 1,2), Ő lett a mi megszentelőnk. Amint hittel megragadjuk Őt, nagy változás történik: Őbenne már nem vagyunk tisztátalanok, hanem tiszták. - De hát nem talál-e az ember a hívőkben is sok hibát? És ha mások még nem is látják, nem érzik-e ők maguk, hányszor vesz erőt rajtuk a régi, megromlott természet? Mégis szentek ők, amíg minden tisztátalanságot engednek magukban megítélni, és bűnbánatban megalázkodnak, és Megváltójukat újra hitben megragadják. Már nincsenek a tisztátalanság uralma alatt, a bűn már nem életelemük; nem élnek benne úgy, mint hal a vízben. A Szent Szellem befolyása alatt állnak, mert aki Jézusban hisz, mind betöltettek vele. Szívük mélyén elszakadtak a bűntől, vágyuk, hogy tisztán és szentül éljenek. Minden hibájuk, bűnük és beszennyeződésük ellenére is szenteknek nevezhetik magukat.

A korinthusi hívőkben még nagyon sok kifogásolnivaló volt, Pál mégis szenteknek nevezi őket. De ha valaki Isten kegyelme által szentté lett, az járjon is úgy, és engedje, hogy Ő határozza meg gondolkodását, beszédét, cselekedetét. A szentség adománya feladattá lesz: amivé lényünk mélyén lettünk, az mutakozzon meg tetteinkben és magatartásunkban! Ha a Szellem által élünk, kövessük is az Ő útmutatását (Gál 5,25). Az új természet és az új irány, amit kaptunk, életünk minden területén érvényesüljön.

Minden cselekedetünkben, kapcsolatunkban, szavainkban ez a szentség nyilvánuljon meg!

*

Feltámadás

Mindenki, aki igazán hisz a Jézus Krisztusban, hisz a feltámadásban is. A feltámadás hite nélkül hiábavaló a mi hitünk és hiábavaló minden prédikálás. Aki azon az állásponton van, hogy „nem jött még onnan vissza senki”, az nem keresztyén, de nem is pogány, mert még a pogányok is hisznek a feltámadás valamilyen formájában. Az ősmagyar vallásban is megvolt a feltámadás hite. Azért temették el a halottal kedvenc lovát, étkező és ivó edényeit, fegyverét stb. Abban a szent meggyőződésben éltek ugyanis, hogy a feltámadáskor ugyanúgy fog feltámadni a halott, ahogyan eltemették. Ez a pogányos feltámadás hit még ma is uralja a magyar ember lelkivilágát. A testi feltámadásról alkotott eme pogányos felfogást nem tudta száműzni sem az István király korabeli és a későbbi római katolikus keresztyénség — nem is nagyon akarta —, sem a reformáció korabeli evangéliumi keresztyénség, — ez se túl sokat küzdött ellene.

Egyrészt az a tévtan uralkodik, hogy a halállal minden ember eleget tett földi vétkeiért, éppen azért a halottakról csak jót szabad mondani. A valóság pedig az, hogy a halál által éppen az ítélet világába lép a lélek és bármennyire a hetedik mennyországba prédikálják is be a temetési beszédben, bármennyire megbocsátanak is neki itt a földön mindent, bármennyire igyekeznek is nemcsak rothadó testét, de mezítelen lelkét is szépséges öltözetekbe öltöztetni, Isten ítélőszéke előtt meg kell állania és a halállal nincsen elintézve a földi életben elkövetett bűneinek kárhoztatása. Hazug állítás és álnok kegyesség tehát az, mely szerint a halottakról csak jót szabad mondani. Az ige nem így nyilatkozik róluk. Saul király temetési beszéde például a Krónikák könyvében így hangzik: „Meghala azért Saul az ő gonoszsága miatt, mivel vetkezett az Úr ellen, az Úrnak ígéje ellen, melyet nem őrzött meg, sőt az ördögöst is megkereste, hogy megkérdezze.” Bizonyos vagyok benne, hogy sok tévelygő lélek számára félelmesebb volna a bűn, a tévelygés útja, ha a holtak bűneiről éppen olyan félelmes komolysággal beszélnének, mint az élőkéről.

A másik tévedés a test feltámadásával kapcsolatos. A régi pogány hit maradványa, hogy ez a test támad fel. Az ige pedig határozottan ellentmond ennek. Már a bűneset után világosan hangzik az Úr kijelentése: Por vagy te és porrá leszel. Nekem nem az okoz nehézséget annak elhívésében, hogy ez a test támad föl, hogy hogyan szedi össze Isten annak az embernek a testét, akit — mondjuk — megégettek és hamvait a szélnek eresztették, hanem az ígének azon határozott kijelentése, hogy test és vér nem örökölheti Isten országát, sem romlandóság a romolhatatlanságot. Márpedig ez a test, test és vér, és romlandó.

Pál is fölteszi a kérdést és bizonyosan éppen ugyanezen tévelygés ellen küzdött, illetve ez ellen is. Az ószövetségi nép hitét is, de még inkább a pogányokból lett keresztyének hitét, bizonyára beárnyékolta ez a gondolat. Ők is hajlandók voltak azt hinni, hogy ez a test támad föl. Itt aztán helyet talált egy csomó pogányos halotti ceremónia, de egy sereg testi érzélem is. A testi szerelem az időntúli életben is ki akarta élni magát és a mohamedán paradicsomi elképzelés szerint érzéki örömökkal népesítette be a mennyországot. Ma is ez a helyzet. Minden időben nagy kísértés az evangéliumot a mi testi érzéki szerveink szerint mérni. Mindig küzdeni kellett Isten Lelkének, hogy megtisztítsa a tiszta ígét a rátapadt emberi szennytől. Ma is ismerek nem egy tiszteletreméltó komoly keresztyén embert, aki ezen hitében, hogy ez a test fog feltámadni, odáig megy, hogy az időntúli életben éppen úgy folytatni fogja a házasságát, mint ebben az életben tette. Nagy kísértés testileg érteni azt, amit az Ige lelkileg értelméz. Viszont megvan ennek az ellenkezője is: azt is lelkinek mondani, ami nyilvánvalóan kézzelfogható kijelentés.

Pál kérdése így hangzik: „Mi módon támadnak fel a halottak és minemű testtel jönnek ki?” A válasz nagyon világosan megmutatja, hogy az igazság: „Balgatag! amit te vetsz, nem elevenedik meg, hanem megrothadná. És abban, amit elvetsz, nem azt a testet veted el, amely majd kikél, hanem pusztá magot, talán búzáét vagy más egyébét. Az Isten pedig testet ad annak, amint akarta és pedig mindenféle magnak az ő saját testét.” Tehát nem az a test kerül a földbe, amelyik majd kikél. Illetve nem az a test kél ki, amelyiket elvetünk. Ez mindenütt úgy van. A búzaszem, mely a földbe kerül, megrothad, semmivé lesz a talajban, magában hordoz azonban valami titokzatos erőt, — amit életcsírának nevezünk — mely testet ölt magára. Egy darabig abban élt és abból élt, ami elrothad, később azonban függetleníti tőle magát. Ugyanígy a test is magában hordozza a feltámadás ígétét — Istentől belehelt lelkét —. A lélek egy darabig, amíg Istennek tetszik, benne él a testben, miután pedig elszakadt tőle, a test visszatér a porba — megrothad —. a léleknek pedig testet ad Isten a maga idejében, amint akarta. Mindenféle magnak az ő saját testét. Teljesen ellenkezik tehát az ígével a lélekvándorlás bárminemű tanítása. Ez a kijelentés ugyanis itt nemcsak mineműségre, de személyességre is vonatkozik. Tehát nemcsak azt zárja ki, hogy az én lelkem valaha valamely állatba költözzék, de azt is, hogy valaha más emberi testet öltson magára.

A test tehát csak addig érték, míg a lélek benne van. Amint a lélek kiszakadt belőle, értéktelen por és hamu. Magától értetődik, hogy állati dolog volna vele úgy bánni, mint közönséges porral és hamuval, de legfeljebb annyi tisztelet illeti meg, mint a gonosz királyt, Akháziát, akit eltemetének, mondván: „Mégis a Josafát fia volt, aki teljes szívvel kapcsolatok és csak a lelkiek maradnak meg, ahol úgy ismerek majd, amint megismertettem. Rám nézve az a döntő, hogy találta-e ő benne, a Jézus Krisztusban, mint akinek nincsen saját igazságom a törvényből, hanem van igazságom a hit alapján.⁴⁰⁴ Számomra az üdvösségben és az örökéletben úgyis egy kell, hogy döntő legyen: láthassam

Őt, mint van. Nem kérdés, hol kell leélnem az örökéletet, csak a Vele való közösséget meg ne zavarja senki és semmi. Szívemnek az egyetlen fő óhaja, vágyom haza, valódi Otthonomba, ahol Atyám lakik. Vele lenni, vele maradni örökké.

Július 7

Mindig dicsérd Őt!

„Ujjongjatok egek, vigadozz Föld, törjete ki ujjongásba hegyek! Mert megszánta népét az Úr, és könyörül a nyomorultakon" (Ézs 49,13).

Olyan csodálatosan meg tudja vigasztalni népét az Úr, hogy nemcsak a szentekből tör elő a hálaének, hanem még a menny és Föld is be kell kapcsolódjék ebbe az éneklésbe. Nem egyszerű dolog egy hegyet dalra fakasztani, a próféta mégis dalra szólítja fel Libanont, Basán és Moáb dombjait, hogy énekeljenek az Úr Sion iránti kegyelméről. Miért ne lehetnének a nehézségek, a fáradság, a próbatételek és a sok tennivaló hegyei jó alkalmak számunkra, hogy Isten dicséretét énekeljük? „Ujjongásba törjete ki, hegyek!" (Ézs 44,23).

Az ígéretet, hogy az Úr „megszánta népét és könyörül a nyomorultakon", a csengők egész sora vezeti be. Halljátok csak: „Ujjongjatok!", „Vigadozz!", „Törjete ki ujjongásba!". Az Úr azt akarja, hogy népe örvendezzen örökké tartó szeretetének. Nem akar minket szomorúnak és kétségbeesettnek látni; azt szeretné, ha hívő szívvel imádnánk és dicsőítenénk őt. Ő biztosan nem hagy el bennünket; miért sóhajtozunk és jajgatunk hát, mintha ez nem lenne igaz? Elő a jóhangú hárfát! Zengjen a dalunk, mint a keruboké az Isten trónusa előtt!

*

Á hit vizsgálja

Történt ezek után, hogy hadba vonultak Jósáfát ellen a móábiak és az ammóniák... (2Krón 20,1-4)

Ez derült égből villámcsapás volt. A felderítők hozták a vész hírt, ráadásul olyan közel járt az ellenség, hogy már felkészülni sem lehetett a védekezésre, nem beszélve a nagy túlerőről.

Mit tesz most Jósáfát? „.....megijedt Jósáfát, az Urat kezdte keresni, és böjtöt

hirdetett egész Júdában." Milyen őszinte könyv a Biblia! Mennyivel szebb lenne, ha azt olvasnánk, hogy a hívők mindig bátrak és okosak, első nekifutásra mindent jól megoldanak stb. De nem ez a valóság. A valóság az, hogy ők is ismerik a félelmet, s képesek megijedni is, ha váratlanul valami szörnyű hírt hallanak.

Csak nem állnak meg itt. Hanem ez a különös kifejezés így fordítható: a maga arcát az Úr arcára irányította. Először csak önmagára és népére nézett, s látta, milyen gyengék. Aztán az ellenségre, s látta, milyen erősek. De utána az Úrra nézett, mert látni akarta, hogy ő nemcsak még erősebb, hanem Mindenható. Csak az első válasza volt a rémület, a második már a bizalom. Ez a hit győzelme. „Ha félek is, benned bízom” - írta Jósáfát egyik elődje, Dávid király.

És most érik be a jó magvetés, a korábbi alapos igehirdetés gyümölcse: amikor felszólítja a népet böjtre és imádkozásra, az emberek értik, miről van szó. Nem esnek pánikba, nem kapkodnak szövetségesek után, tudják, hogy az élő Isten az ő hatalmas szövetségesük, s ha őt hívják segítségül, számíthatnak rá. De nagy dolog, ha egy közösségben ez természetes!

A váratlanul támadó nehézségek mindig vizsgáztatják a hitünket. Könnyű nyugodt időkből tisztelni az Urat, de merünk-e bízni benne, amikor hirtelen történik valami baj, s nyilvánvaló a tehetetlenségünk? Hisszük-e, hogy Istennek valóban minden lehetséges, az is, ami az embereknek lehetetlen?

*

MINDEN NEMES VÁLLALKOZÁS NEHÉZ

„Menjetek be a szoros kapun . . . Mert szoros az a kapu és keskeny az az út . . .” Máté 7, 13–14.

Ha Jézus tanítványaiként akarunk élni, emlékeznünk kell rá, hogy minden nemes vállalkozás nehéz. A keresztyén élet dicsőségesen nehéz, de nehéz-volta nem csüggeszt el és nem nyom agyon minket, hanem arra serkent, hogy legyőzzük azt. Értékeljük-e annyira a Jézus Krisztus szerzett csodálatos váltságot, hogy minden tőlünk telhetőt oda tudunk adni az ő dicsőségéért?

Isten az embert korlátlan kegyelméből váltja meg Jézus Krisztus váltságműve által; Ő munkálja bennünk, hogy akarjunk és cselekedjünk az Ő jótetszése szerint; de ezt az üdvösséget nekünk kell megvalósítanunk. Ha egyszer az Ő váltsága alapján elkezdjük parancsait betölteni, úgy találjuk, hogy meg tudjuk tenni. Ha nem tudjuk, ez azért van, mert nem gyakoroltuk. A váltság annak a bizonyága, hogy gyakoroltuk-e, vagy nem. Ha

engedelmesskedünk Isten Lelkének és gyakoroljuk testi életünkben, amit Isten belénk helyezett az Ő Lelke által, akkor, amikor a világ jelentkezik, úgy találjuk, hogy saját természetünk épen úgy, mint Isten kegyelme, mellettünk fog állani.

Hála legyen Istennek, hogy nehéz feladatokat ad nekünk! Az üdvösség örömteljes, de ugyanakkor hősie és szent dolog is. Mindarról bizonyóságot tesz, amire érdemesek vagyunk. Jézus sok „fiákat vezérelt dicsőségre” (Zsid. 2, 10.) és Isten nem fog minket megoltalmazni a fiúság követelményeitől. Az Isten kegyelme férfiakon és asszonyokon a Jézus Krisztushoz való feltűnő rokoni hasonlatosságot eredményez, nem gyengeséget. Óriási erőfeszítésbe kerül Jézus tanítványának megnevelített életét élni a történő dolgokban. Mindig szükség van erőfeszítésre, hogy nemesen cselekedjünk.

*

Krisztusban meghaltam

Meghaltatok, ... öljétek meg tehát tagjaitokban, ami csak erre a földre irányul...
Kolossé 3,3.5

A megszentelődés a Biblia szerint soha és sehol sem a mi munkánk. Isten kegyelme formálja és viszi ezt véghez. Nem mi öljük meg az óembert - az már az Úr Jézusban megfeszítettet a kereszten. Ha terhes és szeretnénk szabadulni tőle, akkor hittel bízunk rá magunkat az értünk megfeszített Megváltóra, így részesedünk az Ő halálában: vele együtt meghaltunk, így vet véget a régi természetünknek. A Fel-támadottban új természetet és új életet kapunk. Mert amilyen kevésbé tudjuk eltüntetni a bűnt, oly kevésbé tudunk újat teremteni.

„Meghaltatok” - írja Pál a kolosséi hívőknek. Ha az énünk középpontjában a régi természetünk halálos döfést kapott, akkor kell a test cselekedeteit megölni (Rom 8,13). Jakab apostol írja: „Tehát vessetek el magatoktól minden tisztátalanságot és a gonoszság utolsó maradványát is” (Jak 1,21). Nagy része már le van győzve, de a gonosz maradéka még létezik; a fa kidőlt, de még megvannak a gyökerei. Amit a kegyelem megteremtett, azt most engedjétek megvalósulni (IKor 5,7-8). A régit csak akkor tudjuk eredményesen legyőzni, ha Isten kegyelme által új emberekké lettünk.

„Mint akik ... romolhatatlan magból születtetek újjá, Isten élő és maradandó Igéje által. ... Levetve tehát minden gonoszszágot, minden álnokságot, képmutatást, irigységet és minden rágalmazást” (IPt 1,23; 2,1). Péter itt a gonosz gyökerek maradványait sorolja fel, amelyek az újjászületetteknél még megmutatkoznak, és éppen nekik lehet és kell alaposan elbánni azokkal (Kol 3,8). A Biblia semmit sem tud önmagunk megökléséről vagy önmagunk megújításáról. Kol 3,9-10-ben nem ez áll: vetkőzzétek le a régi embert

cselekedeteivel együtt, hanem „mert levetkőztétek az óembert cselekedeteivel együtt, és felöltöztetek az új embert...” Csak ezután folytatja így: „Öltetek tehát magatokra - mint Isten választotta!, szentek és szeretettek - könyörületes szívet, jóságot, alázatot, szelídséget, türelmet.” Ezeket is öltöszetek fel, miután Krisztusban új alaptermészetet kaptatok! Ef 4,20-25 pontos fordítása pedig így hangzik: „Ti azonban nem így tanultátok a Krisztust; ha valóban úgy hallottatok róla, és kaptatok tőle tanítást, ahogyan az megvalósult Jézusban. Vessétek le a régi élet szerint való óembert,... és újuljatok meg gondolkodásotok szellemében, s öltöszetek fel magatokra az új embert...”

*

Istenünk könyörülő Isten

„Könyörülő és irgalmas az Úr, késedelmes a haragra...” (Zsolt 103,8)

Mennyei Atyánk, aki jól ismeri szívünk titkait (Zsolt 44,22), több ízben biztosít minket ígéjében csodálatosan gazdag, irgalmas szeretetéről. Tán ezek közt is a legcsodálatosabb üzenete: „Könyörülő és irgalmas az Úr, késedelmes a haragra és nagy kegyelmű...; Nem bűneink szerint cselekszik velünk, és nem fizet nekünk a mi álnokságaink szerint... Mert a milyen magas az ég a földtől, olyan nagy az ő kegyelme az őt félők iránt. A milyen távol van a napkelet a napnyugattól, olyan messze veti el tőlünk a mi vétkeinket...” (Zsolt 103,8-12). „Boldog az, a kinek hamissága megbocsáttatott, vétke elfedeztetett” (Zsolt 32,1). Ki az, akit ez a könyörülő szeretet mélységesen meg nem indít? Ki ne tárná fel szívét-lelkét ez előtt a szeretet előtt, hogy belé áradjon?

Mennyei Atyám, meghatódott lélekkel tárom ki én is bűnös szívem csodálatos könyörülő, irgalmas szereteted előtt. Jöjj és Egyszülött Fiadnak ártatlanul kiontott vérével fedezd el az én bűneim! Jöjj áldott Szentlélek újjászülő erejével, tisztíts meg és szülj újjá engem is. Árassz el kegyelmeddel. Nagy irgalmadból hallgass meg! Krisztusért könyörgök. Ámen.

„Krisztusom, kívüled nincs kihez járulnom, Ily beteg voltomból nincs kitől gyógyulnom; Nincs ily fekélyemből ki által tisztulnom, Veszélyes vermemből és felszabadulnom. Várlak, Uram, azért reménykedő szívvel, Miként a vigyázó virradást vár éjjel; Hozd fel szép napodat nékem is jó reggel, Hogy szolgálhassalak serényebb elmével.”
(Énekeskönyv 226. é. 1. és 3. v.)

*

A hitben való hűség a legszebb kövek egyike a keresztyén ember koronáján. A hitben való hűséget ajánlja Pál apostol is szeretett tanítványának, a midőn azt mondja: Te maradj meg azokban, a melyekei tanultál. E mondást mindazokhoz lehet és kell intézni, a kiknek olyan tanítói voltak, mint Pál apostol, a kik megtanulták tanítóiktól, hogy az ember bűne nagy, de hogy az Isten kegyelme még sokkal nagyobb, a kik megértették,

hogy a megfeszített és feltámadott Krisztusban való hit boldogságot is szerez, szent életre is segít. A kik mindezt megtanulták, azok csak maradjanak meg abban, a mit tanultak. Sőt mindinkább mélyedjenek el abban. El ne távozzanak soha a Krisztustól, akár a vakhit, akár a hitetlenség, akár az erkölcstelenség csábítja is őket. Viszont az, a kit még az emberi bölcsesség szele ide és tovahajt, a ki érzi, tudja, hogy valódi erős hite nincs a Krisztusban s nem is tudja, hogy ki volt a Krisztus, hát az ébredjen fel és ne maradjon meg azokban, a miket tanult. Akármilyen tekintélyre támaszkodott, ha emberi tekintély az, csak roskatag alap s meg nem állhat. Akár régi szent vagy nem szent férfiak által hirdetett tételeket tanult be gépiesen, akár az újabb kor tudós vagy tudósnak látszani akaró népboldogítók ajánlgatják egyik nap az egyik szép gondolatot, a másik nap a másikat, ne nyugodjék meg addig, a míg a Krisztus isteni tekintélyére nem támaszkodhatik.

Maradj velünk, édes Idvezítőnk és segélj bennünket, hogy a te irántad való bizalom lelkünkben soha meg ne rendüljön. Ámen.

*

JÚLIUS 8.

Angyalok tábora

„Az Úr angyala őrt áll az istenfélők mellett, és megmenti őket" (Zsolt 34,8).

Nem látjuk az angyalokat, de elég, ha ők látnak minket. Nem látjuk a szövetség hatalmas Angyalát, az Üdvözítőt sem, mégis szeretjük őt, és tudjuk, hogy szeme éjjel és nappal ügyel ránk. Angyalok serege szolgál az Úrnak, örködnek választottai fölött és megőrzik őket minden bajtól. Míg az ördög csak vesztünkre tör, az angyalok segítségünkre jönnek.

Figyeljük meg a megfogalmazást: az Úr angyala nemcsak futó látogatásokat tesz nálunk, hanem őrt áll mellettünk. Az ég angyalainak főhadiszállása ott van, ahol Istenben igazán bízó emberek élnek, így egy angyal-tábor veszi körül a hívőket, és semmilyen oldalról sem érheti őket támadás. Erős védelmünk van, szüntelenül vigyáznak ránk. Isten követivel körülvéve nem kell sem hirtelen támadástól, sem az ellenség túlerejétől tartanunk. Ez az igehely szabadulást ígér - üdvösségünk vezérének szabadítását. Ezt a szabadítást mindig újra és újra megtapasztaljuk mindaddig, amíg egyszer vége lesz küzdelmünknek, és a harcmezőről az örök otthon nyugalmaiba költözhetünk át.

*

A bővölködő kegyelem

„Ahol megnövekedik a bűn, ott a kegyelem sokkal inkább bővülködik" (Rom 5,20/b)

Isten Szentlelke világossá tette reformátoraink előtt, hogy nem cselekedeteink, hanem hitünk révén lehetünk csak az üdvösség részesei. Ezt Luther Márton, majd Zwingli Ulrik és Kálvin János is tanítják. Az utóbbi kiegészítette ezt azzal, hogy hitünk is Isten kegyelmének ajándéka. A kegyelemből, hit által való megigazulás elvét vallotta. Ezért hívják őt a „kegyelem teológusának". A kegyelem fontosságát az egész evangéliumi világ vallja. Sokat vitatott kérdés, vajon Isten kegyelme kiterjed-e egyfelől minden leiekre, másfelől ellenállhatatlan ereje van-e? A Kálvin tanításait elfogadók tagadólag válaszolnak mindkét kérdésre. A kegyelem csak Isten választottaira terjed ki. Isten nem kényszeríti, nem erőlteti kegyelmét senkire, mert az Ő világában ismeretlen az erőszak. Ezt bizonyítja a választott nép története. Ezt tanítja Jézus is a tékozló fiú példázatában. A fia örökségét kiadó atya várja őt haza, de nem megy utána. Mikor bűnbánóan visszatér, igaz atyai szeretettel fogadja, míg testvére méltatlankodik. .. Ezért senki felett sem ítélezhetünk előre!

Örök hatalmú mennyei Atyánk, tudom, hogy mi gyarló porszemek nem bírálhatjuk fölül, miért alkottad az egyik edényt erre, a másikat más célra? Miért emelsz föl és miért alázol meg egyes népeket? Alázatos lélekkel elfogadom én is döntéseid, kegyelmi lényeid, akár magammal, akár másokkal, akár a világ bármely közösségével kapcsolatban. Némítsd el, Uram, az ítékezés szavát ajkamom: Te tudod egyedül, miért történik minden! Könyörülj rajtam, kegyelmedből, Krisztusért, Ámen.

„Szegény bűnös embereknek Idvességes reménye, Benned hívőknek öröme, Boldogsága, szépsége: Jövel, jövel, hozzánk, kérünk. Mindenkoron légy mivélünk, Mert csak te vagy Krisztusunk, És kegyelmes Jézusunk." (Énekeskönyv 227. é. 3. v.)

*

**A szent élet a Szent Szellemről származik
Lélek szerint éljete, és a test kívánságát ne teljesítsétek.
Galata 5,16.**

Ha a Szent Szellem munkáját tanulmányozzuk, még világosabban látjuk, hogy a megszentelődésünk teljesen isteni alapon nyugszik Test vagy szellem: a velünk született gyenge, bűnös természet - vág az új természet és isteni erő, amivel a Szent Szellem ajándékoz meg - két óriási ellentét. Amíg nincs új lelki-szellemi életünk, nem tudunk úrrá lenni a bűn felett és Isten akaratát sem tudjuk véghezvinni. Még ha akarjuk is a jót, hiányzik az erő a véghezvitelhez; jó szándékunkat mindig keresztezi valami. A bűn az a törvény vagy megkötöző hatalom, amely uralkodik rajtunk (Rom 7,23). Csupán a Krisztusba vetett hit által ural minket a Szent Szellem, és mint új törvén] jelentkezik a

bűn törvényével szemben (Rom 8,2).

Ezzel az új belső hajtóerővel győzhetjük le a test indulatait. Azelőtt a bűn szomorú kényszere alatt álltunk, most új, szent kényszer érvényesül. A test a maga bűnös hajlamával és szenvedélyével még érvényesülni kíván, bár megfeszítettett Jézussal. Mert akik hisznek benne, azok a testet megfeszítették indulataival és kívánságaivá együtt (Gál 5,24). A Szellem a test ellen törekszik, a test pedig a Szellem ellen. Hála Istennek, nem vagyunk többé adósok, hogy engedelmeskedjünk a testnek (Rom 8,12). Engedjük hát, hogy Isten Szelleme kormányozzon minket. „A Szellem a test ellen törekszik hogy ne azokat cselekedjete, amiket akartok.” A Szellem ellenáll, hogy bűnös önfejlődésünk érvényre ne jusson (Gál 5,17-18).

A mi dolgunk, hogy a Szent Szellem munkájának helyet adjunk és engedelmesen alárendeljük magunkat neki. Mi módon uralkodik *G* bennünk? Ő nem zsarnok, aki erőszakoskodik; nekünk kell meghallanunk intését, figyelmeztetéseit és engednünk kell az Ő szelíd és mégis erős ösztönzéseinek. Isten a Szent Szellemben nyújtja nekünk az erőt, de nem tudja, és nem akarja levenni rólunk az engedelmességet. Ez a mi dolgunk és az is marad. Ha restség és hűtlenség által nem szomorítjuk meg vagy nem űzzük el a Szent Szellemet, akkor sokkal inkább - a Megváltónak való határozott hitbeli átadás mellett - teljes hatalmát kifejtheti bennünk, s akkor terem a gyümölcs: szeretet, öröm, békesség, türelem, jóság, szívettség, hűség, szelídség, mértékletesség. Jól figyeljük meg: mindez az Ő gyümölcse!

*

(Szikszai Béni, Mécsvilág, Bp.1987.)

Juthat-e Isten csődbe?

Egy hívő asszonyt látogatott meg a lelkipásztora. Beszélgetés közben feltette neki a kérdést: Hogy van? — Jól, mert Isten kezében vagyok, felelt az asszony. — Igen, de mi lenne, ha kiesne Isten kezéből? — kérdezte a lelkész. — Hát bizony az elég nagy baj lenne, mert csorba esnék az Isten megbízhatóságán! — felelt az asszony. Kicsit durván tapint rá ez a felelet az igazságra. Mert ez az igazság. Manapság nagyon divatos dolog elbizakodottnak nevezni azokat az embereket, akik szemrebbenés nélkül merik vallani, hogy bizonyosak az üdvösségükben. De ezen az alapon elbizakodottak voltak az apostolok és a reformátorok is, mert ők ugyanezt vallották. Sokkal inkább hitetlenség ezt nem vallani. Ha egyszer Jézus azt mondta, hogy senki sem ragadja ki őket az én kezemből, akkor nekem szabad ezt hinnem, ha még hozzá ezzel is megerősítette, hogy senki nem ragadja ki őket az én Atyámnak kezéből, akkor egyenesen káromlás azt mondanom, hogy én ebben mégis kételkedem.

Hol van a világnak az a földi vagy pokoli hatalmassága, amelyik perbe merne szállani a Mindenható Istennel? Már pedig meg van írva, hogy amit elkezdett, azt be is végzi.⁴⁰⁵

Tudom én, hogy szép és kegyes dolognak látszik így szépelegni: „Igen, hát senki nem ragadhat ki az Ő kezéből, de én magamat igen.” Hát nem ismeri Istent, aki így beszél és nem élte át a keresztyén élet nagy harcait sem. Bizony igaz, amit Jeremiás mond: „Elvégeztem, hogy többé nem szólok e névben, de mintha csontjaimba rekesztett tűz volna, szorongattatom.” Akit egyszer Isten megragadott, azt nem bocsátja el többé. Nagyon tetszetős dolognak látszik az a tanítás, hogy Isten akaratom ellenére nem visz keskeny úton, de végül mégis csak az Ént teszi naggyá, ennek hizlalására való. Bizony nehéz dolog annyira lemondani érdemeinkről, hogy még az akarást is az Úrnak tulajdonítsuk és nem magunknak. Énünk, önmagunk teljes leértékelését jelenti az, amikor így szólnak: annyira értelmetlen vagyok, hogy még csak választani sem tudtam őt, hanem ő választott engem, de még most is százszor más útra térnék, ha ő nem tartana kezében. Hiú dicsőségkívánó énünknek azonban nem ízlik az a teljes kegyelem, hanem mindig akar magának valami részt belőle, még ha olyan kegyes formában is, mint mikor azzal érvel, nem egyeztethető össze Isten igazságosságával az, hogy „könyörül, akin könyörül”, vagy nem egyeztethető össze Isten szeretetével, hogy akaratom ellenére is maga mellett tartson. Kegyesnek látszik ez a kitalálás, de nem egyezik az Igével. Az egész Szentírás arról beszél, hogy Isten maga az, aki elkezd a munkát és ahol Ő munkát kezd, ott nincsen, aki ellenállhasson neki. Ki vagy te, hogy versengsz az Istennel?

Ha valahol egy lélekben Isten munkát kezdett és az a munka a lélek ellenállásán megtörik, akkor Isten nem mindenható, akkor Isten csődbe jutott, ezt pedig elképzelni káromlás. Éppen olyan dolog az, ha arról beszélek, hogy én ellenállok Isten bennem végzendő munkájának, mint a hangya rámászván a vasúti sínre, csápjait a gyorsvonal felé mozgatva így szólna: Én most megállítom a gyorsvonalat. Úgy gondolom, elég nevetséges. Éppen olyan nevetséges dolog az, amikor valaki így szól: „Az én engedetlenségem miatt nem tudott velem elkészülni az Úr.” Az édesapám csak ember volt, de próbáltam volna én azt mondani, hogy nem. Elkészült volna velem hamar, nem úgy, hogy elkerget magától, hanem gondoskodott volna a fenyítés olyan eszközeiről, amelyek kényszerítettek volna arra, hogy teljesítsem akaratát. Ha Isten célhoz akar jutni velünk, neki is módjában van válogatni az eszközökben és meg is válogatja azokat, amelyek által föltétlen célt ér. Ha nem használ az áldás, jön az átok, ha nem segít az egészség, jön a betegség. Elrontott házasság, tönkrement üzlet, szerelmi csalódás, haláleset... Nem, Isten nem juthat csődbe, amit Ő elkezdett, azt be is végzi, még ha olyan sötét, makacs, ellenálló is valakinek a szíve.

Ez a bizonyosság, illetve ennek a tudata az, amit üdvbizonyosságnak nevezünk. Az, hogy minden bűnöm, ellenállásom, nyomorúságaim, másfelé vágyásom dacára is az üdvösség már most az enyém. Megdöbbenő a Római levélnek ez a kifejezése: „Akiket megigazított, azokat meg is dicsőítette.” Nem jövő időről van itt szó, hanem a múltról. Azt jelenti ez, hogy Isten már meg is dicsőített engem. Ne nézz most se rám, se magadra. Ne nézd most ellentétes érzelmeidet, melyek egyszer lángolnak, máskor meg

olyanok, mint a ködös novemberi éjszaka. Nézz egyszerűen az Úrra, ha Ő azt mondja, hogy így van, akkor ne kételkedj benne. Az Efézusi levél így fejezi ezt ki: együtt ültetett a mennyégben a Krisztussal. Szédítő nagy gondolat! Nemcsak hogy megdicsőített, de már oda is ültetett a mennyekbe a Krisztussal. Életükben leginkább csak az uralkodóknak emelnek szobrot. Úgy vélik ugyanis, hogy uralkodó nem követhet el olyan mulasztást, vagy bűnt, amely által méltatlanná válik a szoborra. Ha a földön királyokra vonatkozik ez, mennyivel inkább vonatkozik a mennyeiekre. Már pedig akit egyszer Isten a mennyekbe ültetett a Krisztussal, az mennyei uralkodó. Álruhában jár, melyet sokszor beszennyez a világ szemetje és iszapja, de nem követhet el olyan dolgot, amely miatt méltatlanná válnék a királyságra.

Óh, a szívem másról beszél. Nincsen csalárdabb valami a szívnél. Most még szerelmesen suttogja a fülembe, hogy nálamnál derekabb ember nincsen, néhány perc vagy nap múlva pedig gúnyosan kacag és elmond mindenféle gazembernek, akin már nem lehet segíteni. Minden keresztyénnek alaposan meg kell tanulnia, ha ingadozás nélkül akar járni az üdvösség útján, hogy az érzelmei hazugok. Még a testiek is. Hiszen ha beszakítom a körömházamat, rettenetesen fáj, pedig nincsen semmi baj, viszont a szörnyű betegség, a vérbaj, egy cseppet sem fáj. Lelkiekben még inkább így van ez...

Óh, ha én csak akkor volnék Isten gyermeke, amikor úgy érzem, akkor nagyon ritkán volnék az, most ebben a pillanatban sem például. A szívemben pokoli érzések dúlnak, annyi benne az irigység, a hiúság, a nagyravágás, a tisztátalan indulat. De mindezek dacára tudom, hogy ha most, mielőtt a mondat végére érnék, megállana a szívverésem, úgy, hogy soha többé meg ne induljon, odajutnék azok közé, akik énekelnek az üvegtengernél: „Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen tisztességet, dicsőséget és erőt.” Miért? Csupán csak azért, mert tetszett Néki, hogy kiragadjon engem a pusztulás verméből és a sáros fertőből.

Az érzéseim, a bűneim dacára is tudom, kinek hittem. Tudom, bizonyos vagyok benne, hogy az enyém az üdvösség, számomra készített helyet a mennyekben Jézus, értem fog visszajönni, hogy magához vegyen engem. Örökké szépen fejezi ki ezt a Heidelbergi Káté 60. kérdése. „Bár lelkiismeretem vádol, hogy Istennek minden parancsolata ellen súlyosan vetkeztem és azoknak csak egyikét is soha meg nem tartottam, sőt még mindig hajlandó vagyok minden gonoszra, mindazáltal Isten minden érdem nélkül, ingyen kegyelemből nékem ajándékozza és tulajdonítja Krisztusnak tökéletes elégtételét, igazságát és szentségét, mintha soha semmi bűnt nem cselekedtem volna, vagy bűnös sem lettem volna.” Ez az üdvbizonyosság. Nem magamban, nem az érdemeimben, de Jézus Krisztusban vagyok alkalmas.

Tudom, kinek hittem és bizonyos vagyok benne, hogy Ő az én nála letett kincsemet meg tudja őrizni ama napra. Az üdvbizonyosságot elnyert ember nem maga őrzi az üdvösséget.

Ebben van megtartatásának titka. Nem én őrzöm, hanem rábízta Jézusra, őrizze meg ő, aki megszerezte. Nincsen kínosabb, keservesebb dolog, mint állandóan félni és rettegni, állandóan kínlódni, hogy valami olyat ne tegyek, mely miatt elveszítsem az üdvösségemet. Nem tudok elképzelni keservesebb dolgot, mint amikor valaki önmaga akarja őrizgetni az üdvösségét. Abban bizonyos vagyok, hogy én ezt a drága kincset már régen elzálogosítottam volna...

De mindent odaadhatok, az egészségemet, a testemet, földi szerelmemet; — az üdvösségemet azonban nem, mert ezt Jézus őrzi.

Isten hatalma őrzi hit által az üdvösségre, mely a mennyekben van fenntartva számunkra. Micsoda diadalmas kiáltás! A hatalmas Isten őrzi! Ki az, aki elrabolhatná üdvösségemet tőle? Fülembe cseng a Jelenések könyve igéje: „Ne sírj, mert győzött a Júda törzsökéből való oroszlán, a Dávid gyökere!” Vagy amint maga Jézus mondja: „Mikor az erős fegyveres őrzi az ő palotáját,... minden fegyverét elveszi, melyhez bízott.” Mondják, hogy a magyarok nyilaitól elsötétült az ég, mondják, hogy a népek csatája alkalmával az iszonyatos küzdelem robaja alatt rengett a föld. Mikor azonban a Júda törzsökéből való oroszlán összecsapott az ordító oroszlánnal, ott a Golgotán, a föld megin dült, a sziklák meghasadtak, elveszett a fénye a tündöklő napnak. Mikor Józsué győzött az öt Emoreus király fölött, a nap megállt az égen, hogy lássa a csodát, mikor azonban Jézus küzdött a sátánnal, akkor eltakarta orcáját, hogy ne nézze a borzalmas tusát. Micsoda győzelem volt az a sátán felett! Hol van még bajvívó a pokolban, vagy a mennyben, aki kiállana ezzel a hőssel, az én Urammal, a Jézus Krisztussal? Ezért nem fél az én szívem, ezért vagyok benne mindennél bizonyosabb, hogy üdvösségemet nem fenyegeti veszély, mert nem én, hanem ez a hatalmas Isten őrzi.

Jóllehet, hogy minden ellentmond a világon, talán azok kacagnak legelőször a szemembe, akiktől a legtöbb megértést kellene várnom; körülöttem és bennem minden ennek az ellenkezőjét hirdeti, én még sem tehetek mást, mint hiszek az Istennek. Hogy is van megírva Ábrahámról? „Aki a reménység ellenére reménykedve hitte, hogy sok népnek atyjává lesz... és hitében erős lévén, nem gondolt az ő elhalt testére, sem Sárának elhalt méhére.” Hitt az Istennek, hogy azokat, amelyek nincsenek, előszólítja, mint meglevőket. Ez a hit. A nem látott dolgokról való meggyőződés. Sőt több ennél: az ellenkező látás, érzés, vélemény dacára is hiszem azt, amit az Úr mond. Akinek a semmi engedelmeskedett és ilyen csodálatos világ támadt belőle, annak engedelmeskedni fog az én kihűlt, vagy forrongó kaotikus állapotban lévő szívem is, hogy feddhetetlenségben állíthasson engem elő a Jézus Krisztus napjára.

Reménység ellenére reménykedve hinni, ezt jelenti bizonyosnak lenni az üdvösség felől.

Július 9

Hűséges és hasznos

„Jól látom a hűségeseket az országban, ők velem maradhatnak. Aki tökéletes úton jár, az szolgálhat engem” (Zsolt 101,6).

Ha Dávid a hűségeseket kereste, biztosak lehetünk abban, hogy Dávid Fia ugyanígy gondolkodik. Krisztus hűséges embereket keres, hogy elősegítse, bátorítsa és megjutalmazza őket. Ne gondolja senki, aki igazán hűséges, hogy az Úr megfélekedzik róla, sőt, a Király maga ügyel rá.

Ebben a királyi kijelentésben két ígéretet találunk. Az első, hogy „velem maradhatnak”. Krisztus a maga hajlékába viszi a hűségeseket, palotájában lakhatnak, társai lehetnek és örömét leli társaságukban. Csak legyünk hűek az Úrhoz, és Ő kinyilatkoztatja magát nekünk. Ha hűségünknek nagy ára van, a jutalmunk még nagyobb lesz, minél dühösebben támadnak ellenünk az emberek, annál nagyobb örömmel fogad be az Úr.

A második ígéret azt mondja: „szolgálhat engem”. Krisztusa maga dicsőségének szolgálatába állítja azokat, akik megvetik a csalárdéságot, hűségesek hozzá, Igéjéhez és keresztjéhez. Mint Őfelségének megbecsült szolgái, Krisztus királyi kíséretébe tartozhatnak. Hűségük jutalma, hogy Istennel szoros közösségben, gyümölcsöző életet élhetnek.

Uram, tégy engem hűségesé, hogy Veled maradhassak és Téged szolgálhassalak!

*

Szükség a püspököknek feddhetetlennek lenni, egy felesége férfiúnak. Tim. 3, 2.

Az a szó püspök magyarán mondván annyit tesz: felügyelő. És bizony az első keresztyén egyháztan nem is valami nagy hatalmas úr volt a püspök, a kinek a szolgák egész serege állt rendelkezésére, hanem egyszerű, de tapasztalt keresztyén, a ki vigyázott, felügyelt a községre, prédikálta tisztán és buzgón az evangéliumot, gondoskodott arról, hogy mindenek ékesen és szép renddel legyenek, a ki nemcsak úgy melleleg foglalkozott a keresztyén igazságokkal, de a Krisztussal járt, s a mely életet élt, az Isten Fiában való hit által élte azt. A gyülekezetnek különben tiszta és becsületes családi életével is példát mutatott. Volt felesége, de ezzel az egy feleséggel feddhetetlenül élt., Mivel pedig az apostol utasítását voltaképp az Isten adta az apostol által, azért- az ma is érvényes. Éppen azért, a mely egyház nem engedi meg, hogy püspökei egy feleségű férfiak legyenek, az az egyház nyilván ellentétbe helyezi magát az Isten akaratával.

Azért folyton imádkoznunk kell az ilyen egyház tagjaiért, hogy az Úr világosítsa meg őket és nyissa fel szemeiket, hogy egy nagy botránkozást az útból elhárítsanak. Különben pedig jegyezzük meg, hogy minden keresztyénnek feddhetetlennek kellene lenni családi életében. Azokat tehát, a kik bár a Krisztus nevét viselik, mégis megsértik a családi élet törvényeit, igyekezzünk szent életre vezérelni.

Tarts meg bennünket, óh Jézus, mert szentid elfogytak és a gonoszság nagyon elhatalmazott. Segíts mindeneket a kegyes és szent életre. Ámen.

*

Igyekezetünk a megszentelődésben **Minden igyekezetekkel törekedjete arra... 2Péter 1, 5.**

Nagyon fontos, hogy Igénket az előző versekkel összefüggésben értelmezzük: Miután az Úr Jézus isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és az istenfélelemben való járáshoz szükséges, ezért fordítsatok teljes igyekezetet arra, hogy megteremjétek Istennek mindazokat a gyümölcsöket, amelyeket gyermekeitől elvár: erényt, ismeretet, önmegtartóztatást, állhatatosságot, istenfélelmet, a testvéri és a mindenki iránt való szeretetet. Mindezeket nem tudnátok magatokból előhozni; az Ő isteni ereje munkálja ezt az Atya és a Fiú megismerése által. Amikor a hit szemei megnyíltak és megismertétek az egyedül létező Istent, és akit elküldött, a Jézus Krisztust, akkor lettetek ilyen gazdagokká. Elnyertétek az igazi, örök életet (Jn 17,3) és az erőt a szolgálathoz. Hit által mindenetek van. Most tehát forgassátok a hitben nyert kincseteket, válják láthatóvá az, amit Isten kegyelme belétek helyezett! A szent élet csak felhasználása és kifejlesztése a nekünk ajándékozott szentségnek.

„Minden igyekezetet!” Ha valaki szorgalmas is, de ha feladata meghaladja erejét, végül is elcsügged és kedvetlenül ejti ki kezéből a munkát, így van ez a belső és külső életünk megszentelésével is: az erőnk felett való. Aki komolyan törekszik, ezt észreveszi. Nem gaz, amit Kant mondott: „Meg tudod tenni, mert meg kell tenned.” De egyáltalán nem ismerte fel szívünk mély romlottságát (nem adatott neki), ezért a feladat teljes nagyságát és súlyát sem fogta fel. Mi csak akkor tudunk valamit tenni, ha Isten a Krisztusban képessé tesz rá, de akkor teljes igyekezettel cselekednünk is kell.

Az ilyen igyekezet tulajdonképpen a hit igyekezete, mindig új hit-energia. Ha nem akar eltűnni egy gonosz szokás, akkor elkeseredhetsz a saját erődre nézve, de nem arra az erőre nézve, amit Isten krisztusban adni akar neked. Benne van győzelmed, tarts ki, ne menj el az Úrtól, légy rátartó, tartsd elébe ígéreteit és megtapasztalod, hogy „mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít!” Benne új életed van; ne nyugodj, míg ez az élet minden ponton úrrá is győzelemre nem jut benned, mert csak így adatik számodra

dicső felmenetel Urunk örök országába. - Ha a Megváltó megismerésének világosságát megkaptuk, akkor ne legyünk restek és gyümölcstelenek, különben elveszítjük hitbeli látásunkat, vakok leszünk, és csak tapogatózunk.

*

Krisztus egyszeri tökéletes áldozata

„Megigazulván hit által, békességünk van Istennel Jézus Krisztus által. " (Rom 5,1)

Ha nem hajolt volna alá Krisztusban Isten megváltó szeretete, mint bűnösöknek, mindannyiunknak kétségbe kellene esnünk. Minthogy mindannyiunkért elvégezte Krisztus a Golgota keresztnél az elégtételadás egyszeri, tökéletes áldozatát, „megigazulván hit által, békességünk van Istennel". Mindannyiunk számára elég kegyelnie, mert az Ő ereje „erőtlenség által végeztetik el" (2Kor 12,9). Krisztus tökéletes áldozatához a gyarló bűnös ember semmit hozzá nem adhat, csak elfogadhatja azt hittel. A reformáció genfi emlékfalának pályázatánál egy magyar szobrászművész nyerte el a második díjat. A reformáció eszmei fölfogásában túlszárnyalta társait. A három nagy reformátor közül az időrendben elsőt, Luthert hittel a magasba tekintenek, a másodikat, az evangéliumi hit védelmében a kappeli síkon meghaló Zwingli Ulrikot kardja markolatára támaszkodónak, a harmadikat, a kegyelem teológusát, Kálvint leszögeezett tekintettel alázatosan magába roskadónak ábrázolta. Minthogy terve nem volt a reformáció bátyafalába beilleszthető, terve megvalósításától kénytelenek voltak eltekinteni, de modelljét a genfi múzeumba helyezték el.

Töviskoronás Királyom, könnyekkel telnek meg szemeim, ha elgondolom, hogy értem is elvégeztet nagy áldozatod. Tudom és boldogan vallom, hogy azt helyettem, miattam és érettem tetted. Alázatosan könyörgök, könyörülj rajtam! Ne hagyj magamra soha, drága Megváltóm, Krisztusom! Ámen.

„Mellőlem el ne távozz, Ha majd én távozom; A kínban, mit halál hoz, Állj mellém, Jézusom. Ha lelkem félve reszket, S rettent a meghalás, Nagy kínod és kereszted Legyen vigasztalás." (Énekeskönyv 341. é. 6. v.)

*

Ott álltak az Úr előtt

Ne félj, és ne rettegj..., mert veletek lesz az Úr! (2Krán 20,13-19)

Elhangzott Jósáfát király imádsága, a nagy gyülekezet csendben áll és vár. Mire? Az ellenség rohamosan közeledik. Nem kellene most már tenni valamit? Mégis mit? Akármit, de cselekedni kell. - Mi a hit magatartása?

„...a júdaiak valamennyien ott álltak az Úr színe előtt gyermekeikkel, feleségeikkel és fiaikkal együtt." És várták, hogy Isten válaszol az imádságra. Mert ő hallotta azt, és ő fogja megmondani, mit tegyenek most. Nem akármit akarnak tenni, csak amit az Úr mond. - Ez hiányzik sokszor a mi életünkben. A beteges tevékenység és a tétova semmittevés közt hányódik sok ember élete. Nem szánunk időt arra, hogy Isten előtt állva megértsük az ő tanácsát, világosságába kerülve helyesen értékeljük a magunk szerepét, s merjük kívánni, míg ő indít valamire. A hit mindezt vállalja.

Ezt érdemes vállalni, mert a csendben megszólalt valaki, és elmondta Isten válaszát: „Ne féljete, ez nem a ti háborútok, hanem Istené. Nem kell harcolnotok, csak nézzétek, hogyan szabadít meg benneteket az Úr!" Ilyen is van. Meg olyan is, hogy harcba küld és győzelemre segít, máskor csak nézzük az Úr szabadítását. A legnagyobb szabadításokat egyedül szokta elvégezni az Úr. A Golgotán is egyedül győzött.

Ezt hallva a király is, a nép is „arccal a földig hajolt", és dicsőítették az Urat.

Ez a hit magatartása: tud várni Isten szavára, képes meghallani és megérteni azt, elhiszi, hogy valóban ő szólt, s amit mondott, igaz. Annyira komolyan veszi Isten ígéretét, mintha már be is következett volna, és hálát ad érte, dicsőíti Istent.

Aki az ellenségre néz, az fél. Aki a mindenható Istenre, az bíz benne. Tőle vár segítséget, és neki köszöni meg azt. Ez nem felelőtlen tétlenség, hanem felelős engedelmesség. Cselekszik, de csak azt, amit Isten parancsol neki.

*

A NAGY PRÓBA

„Nem szolgálhattok az Úrnak . . ." Józsué 24, 19.

Bízol-e csak egy parányit is bármi másban, mint Istenben? Van még mindig valami kevés bizodalma bármiféle természeti erkölcsben, vagy a körülményekben? Bízol még mindig magadban, akár csak a legkisebb vonatkozásban is, arra az új lehetőségre nézve, amelyet Isten elibéd tett? Ez az, amit a próba jelent. Egészen helyes, ha azt mondod: „Nem tudok szent életet élni" — de elhatározhatod, hogy engeded, miszerint Jézus szentté tegyen léged. „Nem szolgálhattok az Urnak"; de annyit megtehetsz, hogy olyan helyre állsz, ahol Isten mindenható ereje munkálkodhatik rajtad keresztül. Vájjon igazad van-e Istennel szemben, mikor azt várod Tőle, hogy legye nyilvánvalóvá benned az ő csodálatos életét?

„Nem, mert mi az Urnak szolgálunk." (21. v.) Ez nem ösztönös, hanem megfontolt elkötelezés. Azt mondod: „De hiszen Isten sohasem hívhatott engem erre, én túlságosan méltatlan vagyok, nem szólhatott az a hívás nékem". De igen, épen néked szólt és minél gyöngébb, minél határozatlanabb vagy, annál jobb. Akinek van miben bíznia, az igen

sokára jut oda, hogy azt mondja: Én az Úrnak szolgállok.

Azt mondjuk: „Óh, ha igazán tudnék hinni . . . ! A hangsúly azon kell, hogy legyen: Ha én igazán akarok hinni. Nem csoda, hogy Jézus Krisztus olyan nagy súlyt helyez a hitetlenség bűnére. „Nem is töri ott sok csodát az ő hitetlenségük miatt.” (Máté 13, 58.) Ha valóban hinnők, hogy Isten azt gondolta, amit mondott, hol lennénk mi már ezóta! Van-e elég bátorság bennem arra, hogy engedjem, hadd legyen Isten mindaz a számomra, amit mond, hogy lesz?

Július 10.

Szeresd a gyülekezetet

„Indulj irgalomra Sion iránt, mert ideje, hogy megkegyelmezz neki, itt van már az ideje! Még a köveiben is gyönyörködnek szolgálid, a porán is szánakoznak” (Zsolt 102,14-15).

Meghallgatja az Úr a gyülekezetért való könyörgésünket. Lássátok meg, hogy itt van már ennek az ideje! Szeretjük az imaórákat, a tanítást és a valamennyi gyülekezeti összejövetelt. Szívünk mélyén ragaszkodunk Isten népéhez, és boldogan tudjuk együtt énekelni:

Isten szívén megpihenve Forrjon szívünk egybe hát,
Hitünk karja úgy ölelje Édes Megváltónkat át!
Ő fejünk, mi néki tagja, Ő a fény, mi színei,
Mi cselédek, ő a gazda, Ő miénk, övéi mi.

Ha mindenki így érez, akkor nemsokára meghozza az Úr a felüdülés idejét. Összejöveteleink benépesednek, a hívők megújulnak, bűnösök térnek meg. Mindezt az Úr irgalma cselekszi meg, és az Ige felszólít, hogy számítsunk rá. Eljött a rendelt idő. Serkenjünk fel! Szeressük Sionunk minden követ, még ha ledőlt is az! Becsüljük meg a legkisebb igazságot, a legcsekélyebb szolgálatot, a leggyöngébb hitű testvért is, még akkor is, ha egyesek mindebben nem látnak többet, mint az út porát. Ha megbecsüljük Siont, Isten is megbecsüli azt. Ha örömünket találjuk az Úrért való munkában, a Seregek Ura is gyönyörűséggel fogja fogadni azt.

*

Az egyetlen Szabadítóval találkozunk kell!

„Eredj el tőlem, mert én bűnös ember vagyok!” (Lk 5,8/b)

Mindannyiunknak találkozunk kell az egyetlen Szabadítóval. Krisztus nem várja meg ezt: beszáll életünk hajójába, mint Simon Péterébe is beszállt. Minket is biztat: „evezz a mélyre” és vessük be mi is hálónkat a mélybe. Ha engedelmeskedünk Néki, bevetett

hálónkat megtelíti halak sokaságával. Azt akarja, hogy Simon Péterrel együtt a mi szemeink is megnyíljanak és mi is így kiáltunk föl: „Eredj el tőlem, mert én bűnös ember vagyok.” Míg közelléte meg nem nyitja szemünket, nem láthatjuk, milyen bűnösök vagyunk! Őt látva hull le lelki szemeinkről a hályog. Ettől kezdve látjuk Őt csodás nagyságában, hatalmában, szentségében. Ettől kezdve látjuk, hogy a „mi kincsünk cserépedényben van, hogy amaz erőnek nagy volta Istené legyen” (2Kor 4,7). Kincsünk repedezett cserépedényben van elzárva. Jó, hogy nem látjuk magunkat így, mert megijednénk önmagunktól. Mindannyiunknak le kell mondanunk a „szégyen takargatásáról” (2Kor 4,2). Lemondtunk-e már?

Uram, vágyom egyedül lenni Véled. Olyan nyugtalan a lelkem. Érzem, hogy csak Benned tudok megnyugodni. Térj be hozzám, Uram. Jöjj be életem hajójába. Mutass meg engem önmagámnak, milyen vagyok? Lobbanjon bennem is lángra a szeretet Irántad, Aki olyan csodálatosan tudsz szeretni. Könyörülj rajtam. Ámen.

Azért hát mi is járulunk
És borulunk
Elődbe fájdalmasan,
Bűnös lelkünknek kegyelmet,
Engedelmet
Kérvén alázatosan."
(Énekeskönyv 208. é. 3. v.)

*

Teljes megszentelődés (I.)

Minden igyekezetetekkel törekedjete arra, hogy a hitetekben mutassátok meg az igaz emberséget, s abban az ismeretet. 2Péter 1, 5

A tetterős keresztyénséggel együtt kell, hogy járjon az ismeret gyarapítása is. Legtöbbször azonban, még a komoly keresztyéneknél is, megrövidül az ismeretben való elmélyülés. És ezzel nagyon lényeges dolog hiányzik. Bizonyos, hogy a keresztyén életben fődolog az a határozott akarat, hogy az Úrnak szolgáljunk. De Isten értelmet is adott nekünk. A hit nemcsak az akaratnak ad új irányt, hanem megvilágosítja értelmünket is. Isten Krisztusban nyilatkoztatja ki magát. Átala betekintést kapunk Isten titkaiba, a jelenvaló és az örökkévaló országát átfogó terveibe. A hitben kapott erőhöz hitben való világosság is járul, s ez utóbbit a megismerésnek kell kifejleszteni.

Sokaknál nagyon elsatnyult ez az oldal. Elfelejtik, hogy Krisztusban nemcsak váltságot kaptunk, hanem a bölcsességnek és ismeretnek minden kincse benne van elrejtve, de ezeket ki kell bányásznunk. Természetesen van terméketlen ismeret is, amely nem a lelki

életből származik és nem is segíti azt előre; csupán az értelem munkája. Az elbizakodottság befészkei magát az emberbe, fölényben látja magát és különbnek tartja magát állítólagos mély tudásával. De ez csak a kíváncsiságát elégíti ki. Nem a központi igazságok, hanem a mellékes dolgok állnak a középpontban; megvan a kedvenc véleménye és a 'vesszőparipája'. Szeret vitázni, szóharcot folytatni, hogy neki legyen igaza. A termékeny ismeret megvilágosodásból és a szellemi életből fakad, és hogy ezt elnyerjük, kérnünk kell Istentől a bölcsességnek és a kijelentésnek a Szellemét. Ő vezet el minket Istennek és az Úr Jézusnak a megismerésére. Megvilágosítja szemünket, hogy mélyebben betekinthessünk abba a csodálatos gazdagságba és reménységbe, amit mármost megkaptunk a Krisztus Jézusban. Végül Isten túláradó erejében részesít, amely a hívőben megnyilvánul. Az ilyen megismerés Isten imádásához vezet és megerősíti a belső életet. Ennek gyógyító ereje van. Nagy és termékeny gondolatokkal tölt meg, felemeli a lelket Istenhez és szentséget ad. - Az igazi keresztyén Isten boldog gyermekeként él a megbocsátó kegyelem alatt, bízva és gondtalanul Atyjára hagyatkozva. Mint ifjak, legyenek erősek, legyőzve a gonoszt; mint atyák, az érett kor világos tekintetével hatoljanak be Isten örökkévaló Fiának megismerésébe és szeretetébe, amely pedig minden ismeretet felülhalad.

*

**(Szikszai Béni, Mécsvilág, Bp.1987.)
A teljes váltság napja**

A teremtés pillanatában a világ jó volt. „Minden igen jó.” Gondoljuk el, milyen lehetett itt minden, amikor Isten mérlegén lemérve ez volt az eredmény. Ez a világ azonban csak megrontott formája annak. Amaz telve volt élettel, nem volt benne elmúlás és árnyék, nem volt benne bűn és romlás. Ez pedig a rothadandóság rabságában sínylődik. Nincsen ennél rettenetesebb rabság, szörnyű is elképzelni, hogy nincsen e világban semmi — a legszebbet, a legdrágábbat se kivéve —, ami alá ne volna vetve a rothadandóság rettenetes törvényének. Nem csoda, ha sóhajtozik és nyög a teremtetett világ. Emberek milliói élnek, akik ebből a sóhajtozásból és nyögésből egy hangot se hallanak, akiknek azonban a Lélek megnyitotta füleit, az nagyon jól hallja a hervadó virág, a hulló falevél, a szenvedő állatok, az egész rabságban nyögő termés; sóhajtozását és nyögését.

Ez a sóhajtozó és nyögő világ azonban nincs reménység nélkül. A rothadandóság rabságában van ugyan, hiábavalóság alá vettetett, de azzal a reménységgel, hogy megszabadul a rothadandóság rabságából „az Isten fiainak dicsőséges szabadulások napján” (régí szöveg). Van tehát reménység arra nézve, hogy visszanyeri régi arcát. Mint mesebeli Csipkerózsikának, neki is ígéret tétetett, hogy egyszer eljön az idő, amikor valaki élei •csókolja. Mikor lesz ez az idő? „Az Isten fiain dicsőséges szabadulások napján”, feleli az ige. Mit értsünk ezalatt? Hát az Isten fiai nem szabadok? De igen,

csak hogy szabadságuk részint hitbeli szabadság, másrészt pedig még hiányzik életünkől a teljes váltság, a test váltsága. Ez ejt meg sok hívő lelket. Kétségbeesik a benne dúló indulatok láttán, jön sátán és így szól: „No ugye, hogy nem ér semmi váltságba vetett hited! Látod, így tud téged megszabadítani Jézus.” Milyen könnyű kivédeni a sátánnak ilyen és ehhez hasonló támadásait, ha tudja ember, hogy a teljes váltság még hátra van. El fog jönni az Isten fiainak dicsőséges megszabadulása. Éppen azért nemcsak a teremtetett világ, hanem magunk, a Lélek zsengejének birtokosai is fohászkodunk magunkban, várva a fiúságot, azaz a testünknek megváltását.

Ez a sóhajtozás és váradalom betölt mindannyiunkat és számtalanszor olyan természetűvé válik, mint a szülő asszony kínja. Várjuk a mi dicsőséges szabadulásunk napját. Hiszen annyi nyomorús; szégyen és gyaláztatás ér bennünket ez életben. Mennyiszer tűrnünk kell, hogy a világ fejedéi gyalázzal illesse az Úr nevét. Olyan a mi életünk, mint a zsidó nép számára a babiloni fogság. Hányszor ott van a mi szívünkben is a kísértés, hogy a nagy bűn és bánatnak miatta hegedűnket felfüggesszük fűzfákra. A menny felé irányozzuk tekintetünket, belefúródik szemünk az éjszakába és aggódva kérdezzük: „Vigyázó, meddig még az éjszaka?” Hányszor vagyunk úgy, mint Dániel, aki megfigyelte a könyvekben az esztendőkről számát, melyről az Úr ígéje lőn Jeremiás prófétához, hogy hetven esztendőnek kell eltelnie Jeruzsálem omladékain. Mi is figyeljük az írásokat, mindig nagyobb sóvárgással és vággyal fordulunk az Ige felé és keressük, kutatjuk, hogy vajon nem a mostani időkről jövődől-e a próféta, amikor beteljesedik a vég. Sóvárogja lelkünk az Isten fiainak dicsőséges szabadulása napját, a teljes váltságot. Úgy várjuk, mint ahogy a menyasszony várja a napot, amikor a vőlegénnyel egyesülhet. Hisz arra a napra pecsételtetett el a menyasszonyság jeleivel. Hiszen minket is a teljes váltság napjára pecsételt el az Úr a Szentlélek által. Itt van a szívünkben a Szentlélek, aki bizonyosságot tesz a mi lelkünkkel egyben, hogy Isten fiai vagyunk.

Az egész teremtetett világ sóhajtozik és nyög, várja a napot, amikor felhangzik a nagy sokaság szava, mintegy sok vizek zúgása és erős mennydörgés szava: „Alleluja, mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a mindenható. Örülünk és örvendezzünk és adjunk dicsőséget neki, mert eljött a Bárány menyegzője és az ő felesége elkészítette magát. És adaték neki, hogy felöltözzék tiszta és ragyogó fehér gyolcsba, mert a fehér gyolcs a szentek igazságos cselekedetei.” Ez az, ami után sóvárog minden hívő lélek. A teljes váltság napjára, amikor uralkodik az Úr. Amikor meglátja minden Őt, amikor az Úr megváltottai megtérnek és ujjongás között Sionba jönnek, amikor felöltözhetnek tiszta, ragyogó fehér gyolcsba. Nem kell többé szennyes ruhákban járniok, nem kell többé a világ szennyével, sarával küzdeniök. Amikor a holtak birodalmában a teljes váltság napjára váró lelkek is egyesülnek megdicsőült testükkkel és megjelennek a Báránnal dicsőségben. Amikor a sátán vádolására azzal válaszol az Úr, hogy így szól az Ő angyalainak: Vegyétek le róla a szennyes ruhákat. Amikor elkövetkezik az idő, hogy így

szól az Úr: Lásd, levettem rólad a te álnokságodat és ünneplő ruhákban öltöztettelek téged! Nem kell többé szennyes ruhákban járnom, nem kell többé a sátán gyalázkodásait tűrnöm, nem kell többé rothadandó testem kísértéseivel szüntelen szemben állanom, mindez elvételük és Vele lehetek mindörökké, aki a királyok Királya és Uraknak Ura.

Ezt az időt csengi, sóvárogja a teremtett világ, erre az időre várnak az Úr megváltottai, amikor az Úr átveszi az uralkodást, mikor a megszállott föld megszállói mind a mélységbe vettetnek. Micsoda diadalkiáltása, lesz az a megvallottaknak, hogy uralkodik az Úr és milyen rémült üvöltés hangzik fel a másik oldalon: Ti hegyek, essetek ránk!

Június 12.

Biztonságban lakozni

„Izrael bizton lakhatik, Jákob forrása egymagában a gabona és must földjén, ahol az ég harmatot hint" (5Móz 33,28).

Minél magányosabban lakunk, annál nagyobb biztonságban lehetünk. Isten el akarja különíteni népét a bűnösöktől, így szól: „Menj ki közülük" (IMóz 12,1). A „keresztyén világ" olyan iszonyatos, hogy a Szentírás soha nem beszél róla. A világi keresztyén pedig szellemileg beteg. Akik kiegésznek Krisztus ellenségeivel, máris közéjük számítanak.

A mi biztonságunk nem abban rejlik, hogy kiegészünk az ellenséggel, hanem hogy magányosan lakunk a legjobb Baráttal, így biztonságban vagyunk akkor is, ha a világ gúnyolódik, rágalmoz és vigyorog, így mentesek vagyunk a hitetlenség káros befolyásától, a világi büszkeségtől, a hiúságtól és szennytől.

Isten azt ígéri, hogy az, aki az Övé, az akkor is „bizton lakhat egymagában", amikor a világot éhségek és háborúk sújtják majd bűnei miatt.

Az Úr kihívta Ábrahámot a káldeabeli Úr-Kaszdim városából, ő azonban félúton megállt. Nem is nyert áldást addig, amíg újra el nem indult, és az Istentől rendelt helyre, Kánaán földjére meg nem érkezett. Csak ott volt igazán biztonságban, noha ellenség vette körül. Lót viszont egyáltalán nem volt biztonságban Sodomában, bár barátok körében élt. A mi biztonságunk abban van, hogy magányosan lakozunk Istennel.

*

A töredelmes bűnbánóknak megbocsát Isten

„ Vétkeztem az ég ellen és te ellened... " (Lk 15,21)

Az atyai örökségét kikérő és eltékozló ifjú, mikor már a disznók eledeléből sem tudja kielégíteni éhségét, összetörik. Bűnbánattal megtelő lelkében megszületik az

elhatározás: „Fölkelvén elmegyek az én atyámhoz, és ezt mondom néki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened...” (Lk 15,18). Ezt várja Atyánk tőlünk is. Nekünk is el kell mondanunk: „vétkeztem az ég ellen és te ellened. És nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hivattassam” Isten megbocsát mindazoknak, akik el tudják mondani: „könyörülj rajtam, mert árva és szegény vagyok” (Zsolt 25,16). Magunkba roskadva el kell mondanunk mindannyiunknak a vámszedővel együtt: „Isten, légy irgalmas nékem bűnösnek” (Lk 18,13)! Meg kell mindannyiunknak fogadnunk Péter apostolnak Salamon tornácában a népet megtérésre buzdító beszédét: „térjete meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek” (ApCsel 3,19). Vajha rólunk is elmondaná Jézus, amit a farizeusnak mondott, mikor az megütközött azon, hogy a bűnös nő könnyeivel öntözte és hajával törölgette lábát, majd alabástrom szelencéből való drága kenettel megkenete azt: „Néki sok bűne bocsáttatott meg; mert igen szeretett” (Lk 7,47).

Atyám, az én ajkamról is felszakad a fájdalmas kiáltás: vétkeztem az ég ellen és Te ellened... Segíts vissza az atyai ház küszöbéhez, nehogy útközben roskadjak össze! Tégy olyanná, mint béreseid közül egy! Nem bánom, bármit mondanak is a könnyeimet látók, a bűnbánó imádságomat hallók, fogadj vissza kegyelmedbe, irgalmadba! Krisztusért könyörgök! Ámen.

„Vigasztald meg szívemet,
Búban epedt lelkemet;
Ne hányd szemeimre undok vétkeimet
És cselekedetimet.”
(Énekeskönyv 205. é. 11. v.)

*

Nevelő kegyelem

**Megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek, és arra nevel minket,
hogy megtagadva a hitetlenséget és a világi kívánságokat, józanul, igazságosan és
isten félelemmel éljünk a világban.
Titusz 2,11-12.**

A gyógyító vagy megmentő kegyelem nevel is, és nem nyugszik, amíg Istennek tetsző állapotba nem hozott minket. Megmentetésünk egy csapásra történt. A bűnös kegyelmet kap abban a pillanatban, amikor Jézus Krisztust mint személyes Megváltóját hittel megragadja. Isten a bűn egész terhét egyszerre elveszi, „egynapon”, mint ezt már a próféta is megmondta (Zak 3,9). Más azonban a nevelő kegyelem. Ennek a munkája egész életünk folyamán tart.

Az Úr „eltávolítja a hitetlenséget Jákob házából, és én ezt a szövetségemet adom nekik,

amikor eltörölöm bűneiket" (Rom 11,26-27). A kegyelem tehát elveszi a bűnadósságot. Istennek van egy másik szövetsége, amikor rendíthetetlenül elhatározta, hogy megkegyelmezett népének minden szentségtelen vonását is eltörli. Ettől a szándékától Ő nem tér el. Nem nyugszik, amíg odáig el nem juttat minket, hogy mértékletesen, igazán és szentül éljünk ezen a világon. Az egyetlen feltétel, hogy kegyelmes nevelésének készségesen és engedelmesen alávetjük magunkat. Kegyelme felfedi szívünknek minden istentelenségét és a még rejtett világi kívánságokat. Érezzük, hogy mindez nem illik az új szívhez. Eddig a világ és annak kívánságai természetes otthonunk és életelemünk volt, a kegyelem állapotában azonban mindazt olyan valaminek érezzük, ami idegen a szellemben megújult ember számára.

A kegyelem tanít meg bennünket a fegyelmeztetetéké, hogy az óember kívánságaival és szenvedélyeivel ne érvényesülhessen. Tulajdonképpen nem mi uralkodunk önmagunkon, hanem a kegyelem, ha intéseinek engedelmeskedünk. A kegyelem eljuttat oda, hogy megfelelő legyen az embertársainkkal való kapcsolatunk, ne bánjunk igazságtalanul senkivel, se szóval, se tettel, mindenkinek adjuk meg a magáét. A kegyelem istenfélő, szent életre is nevel. A külső élet szétszórtságából csendességbe visz, int bennünket az Ige és az imádkozás által, hogy maradjunk szoros közösségben az Atyával és a Fiúval, mert minden jó ebből fakad. - Mértékletesen (fegyelmezetten), igazán és istenfélő módon élni ebben a mértéktelen, fegyelmezetlen, igazságtalan és istentelen világban valóban nagy dolog.

*

'Ne legyenek neked én előtttem idegen isteneid, II.Mózes 20.3.

A pogányok mindenféle furcsa és képtelen halványkép előtt hajoltak meg s hajolnak, meg ma is és ezer meg ezer képzelt istenséggel népesítették be a levegőt, a földet s a vizeket. Egynémelyik szegény pogány gyermekét a Molochnak áldozta. Egy óriási rézbálvány viselte e neveti Moloch. A rézalkotmány gyomrában tüzet raktak s a szerencsétlen szülők a vakhit által elkábítva, kis gyermekeiket abba a tűzbe dobálták. Mások az állatokat imádták. Ismét mások a napot, holdat s az ég seregeit. E képzelt istenségek nevében igen gyakran a legnagyobb erkölcstelenségeket követték el. Azért mondta az Úr az Izrael népének: Ne legyenek idegen isteneid én előtttem. A szó azonban nekünk is szól, a mai kor gyermekeinek: Mi ugyan a durva bálványimádásba nem esünk bele, de annál jobban, meghódít a finom bálványimádás. Óh, a mi szívünknek is vannak idegen istenei az Úr előtt. Nincsenek-e sokan, a kik a pénzt imádják? Nincsenek-e, akik a hiúság bálványképei előtt hajolnak meg, s ha meglátnak olyan tárgyat, a mely hiúságuknak kedvez, reszketnek a vágytól és nem nyugosznak addig, míg azt hatalmukba nem kerítik? És hányan vannak, a kik emberimádásba esnek. Valóban mindig jobban terjedez a bűnös szokás, hogy emberekről is használják e kifejezést: imádott vagy imádom. De a keresztyén útja jól meg van jelölve s a figyelmeztető táblán a szó áll: Csak

az Istent imádjad, a ki Atya, Fiú és Szent Lélek, teljes Szentháromság, egy örök Úr Isten.

Oh, nagy Isten, törd össze a mi szívünk bálványait s add, hogy szívünkben neked készítsünk helyet. Ámen.

*

Szikszai Béni, Mécsvilág, Bp.1987.)

Isten akaratának titka

Ebben a világban csak egy akarat érvényesül: az Istené, aki mindent az ő akaratának tanácsából cselekszik.⁴³⁵ Nincsenek körülötte tanácsosok, sem jó, sem rosszakarók, nincsenek közbenjáró szentek, egyedül a bölcsesség van nála, mint kézmíves örök időknél előtte és mindent az Ő akarata szerint cselekszik. A mi szemeink sokszor látnak emberi akaratot, emberi önkényt. Telve vagyunk zúgolódással, panasszal, gyűlölettel, pedig azonnal elmúlna ajkunkról a panasz, amint megértenénk, hogy ebben a világban csak egy akarat van: az Istené. Látsszék ezerszer másként, bizonyítsák, milliószor, hogy nem így van, azt kell mondanom, az ige és a saját megtapasztalásom alapján, hogy mégis így van.

Telve van a világ az ember hányattatásával. Az érc a föld mélyében, az ázalékok a tengerek sötétjében, a csillagok a mennyboltozaton minden lázadozás nélkül teljesítik az ő akaratát. Az ember azonban olyan oktalan, mint a ló, melynek zablával kell szorítani a száját, hogy megértse, mit akar a gazdája. Innét van az ember életében az a sok hányattatás. Amíg valaki meg nem érti Isten akaratának titkát, addig olyan az élete, mint a hányt-vetett ladik útja, mely állandóan ütődik. Minél inkább megérti valaki Isten akaratának titkát, annál biztosabb, célegyenesebb az útja.

Micsoda az Isten akaratának titka? Az, hogy ismét egybeszerkeszt magának mindeneket a Krisztusban, mind amelyek a mennyekben vannak, mind amelyek a földön vannak. Kell, hogy a Jézus nevére minden térd meghajoljon, akár mennyieké, akár a földieké.

Isten szegletkövet helyezett el a világban. Aki abban hisz, az nem fut. A világ építői megvetették, az Úr azonban éppen azt tette a szegletnek fejevé. Istennek úgy tetszett, hogy Krisztusban szerkeszt egybe mindeneket. Azt jelenti ez, hogy minden, aki nincsen a Krisztusban, ha egyébként nem ellensége is neki, nem teljesítette az Isten akaratát, így ellenkezésbe került az Istennel. Lehet valaki nagyon kegyes, sokakat boldogító élet. Lehet, hogy halála után milliók fogják áldani és hatalmas emlékművet emelnek neki; ha nincsen a Krisztusban, eltékozolta életét, így érthetjük meg Jézus szavát: „Aki velem nincsen, ellenem van és aki velem nem takar, tékozol.” Isten Jézust tette az elkövetkezendő világ alapjává. Az ő élete, váltságshalála az a tengely, amely körül minden forogni fog az elkövetkezendő örökkévalóságban. Nincs tehát nagyobb balgaság,

mint ellenállni neki, nem törődni vele. Senki ne felejtse el, hogy Jézussal szemben nem lehet közömbös. Aki nem törődik vele, az már elvetette Isten akaratát.

Mondanivalómnak a vége felé járok; hadd tegyem fel a kérdést: Kicsoda számodra Krisztus?

Amíg azt nem tudod mondani, hogy az életed alapja, addig nem értetted meg Isten akaratának titkát, addig zavaros, zaklatott az életed; amint azonban így szólhatsz: számomra Krisztus minden és mindent kárba veszni hagytam, hogy őt megnyerjem, akkor megtaláltad a helyes alapot, mely megmarad örökké. Ez a mozdíthatatlan fundamentom. Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent és akit elküldöttél, a Jézus Krisztust. Ez az Isten akaratának titka.

Csak az történik, amit Isten akar. Az Ember Fiának meg kellett halnia az írások szerint, de: az Embernek Fia jóllehet elmegyen, amint meg van írva felőle, de jaj annak az embernek, aki az Embernek Fiát elárulja; jobb volna annak embernek, ha nem született volna.. .

Ugye nem te leszel az az ember?

Július 13.

„Bizonyosan megszabadítalak, nem esel el fegyvertől, és ajándékkal kapod életedet, mert bíztaál bennem! - így szól az Úr" (Jer 39,18).

Micsoda megtartó ereje van az Istenbe vetett bizalomnak! Jeruzsálem főembereit karddal lemészárolták, a szegény Ebed-Melek azonban megtartatott, mert bízott az Úrban! Ki másban bízhatna az ember, mint Teremtőjében? Ostobák vagyunk, ha a teremtményt a Teremtő elé helyezzük. Bárcsak mindenben hit által élhetnénk, akkor az összes veszedelemből megszabadulnánk. Aki az Úrban bízott, még soha nem csalódott és nem is fog.

Az Úr így szólt: „Bizonyosan megszabadítalak!" Figyeljünk a **„bizonyosan"** szóra. Minden más bizonytalan lehet, de hogy Istennek gondja van a hívőkre, az biztos. Isten maga visel gondot az övéire. Szárnyainak árnyékában biztonságban vannak, mégha minden oldalról veszély fenyegeti is őket. EI tudjuk fogadni ezt az ígéretet? Ha igen, akkor minden szükségünkben meg fogjuk tapasztalni, hogy az valóban igaz. Sokszor reménykedünk a szabadulásban, mert vannak jó barátaink, mert bízunk saját okosságunkban, vagy mert reményteljes jeleket látunk. Mindezek közül azonban egyik sem ér annyit, még a felét sem annak, mint amikor Istenbe tudjuk vetni bizalmunkat.

Kedves olvasóm, próbálj ezen az úton járni, ha kipróbáltad, meglátod, hogy sohasem fogsz letérni róla. Isten útja reményteljes és biztos.

*

Krisztus a megbotránkoztató! – C.H. Spurgeon

Vannak, akik megbotránkoznak Krisztusban – az Ő szentsége miatt. Az ilyen emberek számára Krisztus túl szigorú; mert bár szeretnének ugyan keresztyének lenni, nem tudják megtagadni érzéki örömeiket; s bár szeretnének az Ő vére által megmosottak lenni, még mindig arra vágyódnak, hogy a bűnök mocsarában fetrengjenek.

Emberek mekkora tömege fogadná be Krisztust, ha utána még nyugodtan folytathatnák a részegeskedéseiket, kicsapongásaikat, és testi vágyaikban való féktelen dobzódást! Ám Krisztus a fejszét a fa gyökerére helyezi: azt mondja nekik, hogy e dolgokat igenis mind fel kell adniuk, mert "ezek miatt jön az Isten haragja az engedetlenség fiaira", és mert "szentség nélkül senki nem látja meg az Urat"! Az emberi természet rúgkapál ez ellen. Micsoda?! Már nem is élvezhetem ki egyetlen kis vágyamat sem? Hogy még csak néhanapján sem tobzódhatok ezekben? Muszáj teljesen elhagynom régi szokásaimat és útjaimat? Muszáj, hogy új teremtes legyek Krisztus Jézusban?" Egyeseknek ezek túl kemény feltételek, túl szigorú elvárások, s így az emberi szív sokszor inkább visszamegy Egyiptom húsos fazekaihoz, és ragaszkodik korábbi fogsága fokhagymáihoz és vöröshagymáihoz, és nem akar megszabadulni – pedig Ő, a Mózesnél nagyobb Személy emeli fel botját, hogy szétválassza a tengert, és ígéri, hogy a tejjel és mézzel folyó Kánaánt adja nekik örökségül! Sokan azért botránkoznak meg Krisztusban, mert az Ő evangéliuma nem tűri meg a bűnöket.

*

A hetedik angyal is trombitált, és hatalmas hangok szólaltak meg a mennyben: "A világ felett a királyi uralom a mi Urunké, az Ő Krisztusáé lett, és Ő fog uralkodni örökkön-örökké." Jel. 11. 15.

Folytassuk a Jelenések könyvének a tanulmányozását. Legutóbb a hétpecsétetes könyv felbontásáról és annak következményeiről volt szó. Láttuk, hogy az a hét pecséttel lezárt könyvtekercs Isten tervét, Isten üdvtervét tartalmazza, és csak az törhette fel a pecsétjeit, aki végre tudja hajtani azt, ami benne foglaltatik. Erre egyedül Jézus Krisztus képes. És minden pecsét feltörésekor valami jelentős esemény történik a földön.

Ezek az ítéletes események már az úgynevezett utolsó idők történései. Láttuk azt is, hogy mi már ebben az utolsó időszakban élünk. Amikről itt a Jelenések könyvében olvastunk, azok már elkezdődtek.

Háromszor, egyenként hét-hét ítéletet tartalmazó sorozatot ír le a Jelenések könyve. A múltkor a hét pecsét felbontásáról volt szó, ma lesz szó a hét trombitaszóról és azok következményeiről, és majd következik az Isten haragja hét poharának a kiöntése.

A hatodik és a hetedik között mindig terjedelmes közjáték van, és ez teszi nehézé, hogy aki olvassa a Jelenések könyvét, az világosan áttekinthesse az eseményeket. Ezt mindig be kell kalkulálnunk, hogy a hatodik után mintha elveszne a fonál, pedig nem vész el, csak valamit közbeiktat, és azután jön a hetedik, és az megnyitja a következő hetes sorozatot. Ez ma is így lesz.

Az első kétszer hét ítéletsorozat még csak figyelmeztető ítélete Istennek. Az utolsó időkben azokat, akik az Ő szavára nem hallgattak, ítéletekkel figyelmezteti, hogy még vissza lehet térni hozzá. A harmadik sorozat a végleges, a megsemmisítő ítélet.

Nem szabad elfelejtenünk, hogy Isten sohasem az ítélettel kezdi. Először mindig az Ő szavával, igéjével szólítgatja azokat, akik a pusztulás útján járnak, és hívja vissza magához. Ha nem hallgat a szép szóra az ember, mivel Isten nagyon szeret minket, utánunk nyúl és megszorongat, hogy hátha az ítélet észre térít és visszatérít Őhöz. Ha ez sem használ, akkor véget ér az a lehetőség, hogy valaki megtérjen. Akkor benne marad a pusztulásban. - Erre is figyelmeztet minket mai igénk.

Gyerekkoromban, a szomszéd házban egy özvegyasszony lakott, aki egyedül nevelte hét gyermekét. Egyidősek voltunk, együtt jártunk iskolába, együtt játszottunk mi meg azok a gyerekek. Édesanyám is jó barátságban volt vele. Ez az asszony soha semmit nem mondott kétszer a gyerekeknek. Elmondta egyszer a kérését, és ha nem engedelmeskedtek, akkor szelíd nyugalommal magához hívta őket, és kicsit meglapogatta a puhább felületet. Ilyenkor a halk püfölések közben sokszor hallottuk ezt a mondatot: aki nem hall, érezni fog.

Isten pedagógiáját is ez jellemzi, azzal a különbséggel, hogy Ő többször is szól. Szól az Isten kétszer vagy háromszor - olvassuk a Jób könyvében -, meg még többször is, de ha nem hallgatunk az Ő szavára, akkor az Ő nagy szeretetéből utánunk nyúl és úgy próbál figyelmeztetni arra, hogy az az út a veszedelembé, a pusztulásba vezet, amelyiken megyünk. Ha ez sem használ, akkor véget ért a megtérés lehetősége. Ez kemény, de józanító tanítása a Jelenések könyvének.

Ezekhez az ítéletsorozatokhoz még annyit, hogy megfigyelhetjük bennük a fokozódást. A múltkor azt láttuk, hogy az élővilág és az emberiség egy negyedét pusztítják el azok

a csapások. Ma már arról van szó, hogy egyharmadát, az utolsó ítélet sor pedig az egész világot elpusztítja.

Ugyanígy fokozódik az ember Istennel szembeni ellenállása is. A múltkor azt olvastuk, hogy igyekeztek elrejtőzni Isten haragja elől. Ma arról lesz szó, hogy megkeményítik magukat az emberek, és csak azért sem hiszik el, amit Isten üzen nekik. Az utolsó ítélet sorozatban pedig egyenesen káromolják Istent.

A mai szakaszunk a legterjedelmesebb. Minden részletre nem térek ki, igyekszem megvilágítani azokat a részleteket, amik nehezen érthetőek, vagy egyáltalán nem érthetőek a bibliaolvasó ember számára, és remélem, hogy még inkább kirajzolódik a Jelenések könyvének a fő vonulata, fő gondolata.

Mivel kezdődik a mai szakaszunk? (Mára a 8., 9., 10., 11. fejezetet olvashattuk el előre.)

"Amikor feltörte a hetedik pecsétet, csend lett a mennyben, mintegy fél óráig." (Jel 8,1).

Nagy csend előzi meg a mennyben azt a vihart, ami hamarosan kitör a földön. Egy valami történik ezalatt a mennyben: (A folytatásból kiderül.) A földön üldözött, imádkozó keresztyének imádságai ott vannak a mennyi oltáron. Egy angyal megtisztítja azokat - mert még az imádságainkat is meg kell tisztítani, hiszen sokféle önzés, testiség, kishitűség keveredik azokba -, és megtisztított imádságaink oda kerülnek Isten elé.

Sose felejtsük el, hogy kiknek és mikor íródott a Jelenések könyve. Állandó életveszélyben forgó, hitvalló keresztyéneket bátorított és vigasztalt Isten Szentlelke János apostolon keresztül. Micsoda vigasztalás volt ez! Készül a nagy vihar a földön, megáll minden a mennyben, s egy fontos dolog van, amit érdemes szóvá tenni: a ti imádságaitok megtisztított formában ott vannak a mindenható Isten előtt.

És akkor előáll hét angyal, mindegyiknél egy-egy trombita, s amikor megfújják a trombitákat, a földön valami ítélet következik be. Milyen ítéleteket olvashatunk itt a 8. és a 9. fejezetben?

"Az első angyal trombitált, és jégeső támadt, és tűz vérrel keverve, és lehullott a földre: megégett a föld egyharmad..."

A második angyal is trombitált, és valami tűzzel égő nagy hegy zuhant a tengerbe, és a tenger harmada vérré lett: elpusztult a tenger teremtményeinek is egyharmada...

A harmadik angyal is trombitált, és az égből egy nagy égő csillag hullott le, mint egy lámpás, és ráesett a folyók harmadára, és a vizek forrásaira.

A negyedik angyal is trombitált, és csapás érte a nap egyharmadát, a hold egyharmadát és a csillagok egyharmadát, hogy elsötétüljön harmadrészük...

Az ötödik angyal is trombitált, és láttam, hogy egy csillag leesett az égből a földre, és neki adatott az alvilág mélységének kulcsa. Felnyitotta azt, és füst szállt fel onnan, mint egy nagy kemence füstje, és elsötétült a nap és a levegő a mélység füstjétől. Sáskák jöttek ki a füstből a földre..." (8,7-10. 11. 9,1-3/a).

Aztán részletesen leírta, hogy ezek mit csináltak.

"A hatodik angyal is trombitált, és eloldatott a négy angyal, akik készenlétben álltak órára, napra, hónapra és esztendőre, hogy megöljék az emberek egyharmadát." (13/a, 15).

Szörnyű csapások ezek. Hogyan kell őket értenünk: szó szerint, vagy jelképesen?

Mind a két értelmezés lehetséges és helyes. A szó szerinti beteljesedésüknek sajnos máris szomorú tanúi vagyunk, hiszen hihetetlen tempóban pusztítjuk a természetet magunk körül. Egyre fokozódó gyorsasággal fogy az ivóvíz, mérgezzük a tengereket, irtjuk a növényeket és az állatfajokat. Azt mondják a természettudósok, hogy ha ez így folytatódik, belátható időn belül csakugyan pusztulás fenyegeti az élővilág és az emberiség egyharmadát. Az erre vonatkozó számokat most nem akarom sorolni, csupán két dolgot említek, hogy lássuk, mennyire a napjaink eseményei ezek.

Két héttel ezelőtt Ausztrália északkeleti partjánál egy hongkongi teherhajó viharba került. A vihar lesodort a hajóról harmincegy konténer ammónium-nitrátot és ez azt jelenti, hogy hatszázhusz tonna iszonyatos mérgező anyag most ott van a tengerfenéken. S mi lesz ott vele? Olyan tartályokban van, amiket nem tengeralatti tárolásra készítettek. És ha kiszabadul ez a mérgező? Közben csak úgy melleleg kétszázharminc tonna olaj ömlött újra a tengerbe, meg ennél több is ömlik néha egy-egy tankhajó sérülése folytán. Ezzel nagy veszélybe került az ottani partszakasz és az ottani kis szigetek páratlan élővilága. A nagy okos XXI. századi ember itt áll teljesen tehetetlenül, és nem tudunk védekezni az ellen, amit saját magunk tettünk.

Vagy említek egy másik tényt. A csillagászok egyre gyakrabban és egyre konkrétabban írnak arról, hogy többféle planetáris vihar fenyegeti földünket, mert olyan hatalmas aszteroidák száguldanak az űrben, amelyek közül némelyikkel ütközhet a föld. Ezt ki is lehet számítani, és ijesztően közeli dátumokat mondanak. Ez azt jelenti, hogy több kilométer átmérőjű - az egyszerűség kedvéért így mondom - kődarab becsapódhat a földre, ami mikor ide érkezik, már mint egy izzó gömb érkezik, elképesztő mennyiségű levegőt tol maga előtt hatalmas nyomással, és ebből olyan cunamik és földrengések keletkezhetnek, amikre eddig nem volt példa a földön. Pillanatok alatt eltűnhetnek

hatalmas világvárosok. Ötvenszer olyan erős robbanás következhet be, mint amit a hirosimai atombomba okozott, és utána olyan porfelhők keletkeznek, amik hetekre eltakarhatják a napot.

Lehull egy csillag - olvastuk itt -, és megsemmisül az élővilág és az emberiség egyharmada. A nap elsötétül, mint egy szőrzsák - ez a mondat is itt van -, és az emberek keresik a világosságot. Amit Isten ígéjében megmondott, az minden részletében igaz.

Most térjünk vissza a trombitákhoz. Az első négy trombitaszó következményeképpen a fizikai környezetünk sérül vagy semmisül meg. Az ötödik és hatodik trombitaszó után azonban már szellemi támadás következik. Ha mindent olvastam volna (csak kicsit hosszú ez a négy fejezet), akkor láttuk volna, hogy démonok szabadulnak az embervilágra, amik, akik az ember gondolkodását rontják meg. Hamis ideológiák, hazug propaganda kap tágas teret, és az emberek azt gondolják, hogy az a normális, ami abnormális. Ezoterikus ördöghit ejt rabul és téveszt meg tömegeket, és mindez megfertőzi a nevelést, a művészetet, az egész kultúrát és civilizációt. Feje tetejére áll a jogrend, ami addig igazság volt, az tűnik most hamisságnak és fordítva. És mindezek a szörnyek, amiknek a munkájáról itt szó van, emberszabásúak. Emberhez hasonló arcuk van, humán jellegűek, de oroszán fogaik vannak és ezzel gyötrik az embereket. A Jelenések könyve jelképes nyelven így próbálja érzékeltetni, hogy mit ártanak ezek az embereknek.

Ugyanakkor itt hangzik el a figyelmeztetés: nem lesz többé idő. A Jelenések könyvének ez a megállapítása azt jelenti, hogy egyszer véget ér az az idő, amin belül még van lehetősége az embernek visszatérnie Istenhez. Egyszer ez az idő befejeződik.

A hatodik és a hetedik trombitaszó közé iktat be, itt különösen is terjedelmes, eseményeket. Ez a közjáték azonban Isten kegyelmét ragyogtatja fel. Arról szól, hogy e felett a sok szörnyűség felett is ott ragyog Isten szeretetének a napja. Már dühöng, és még jobban dühöngeni fog az ítélet vihara, de Isten nem engedi szabadjára a pusztító erőket sem. Mindent Ő tart kezében, és az övéire különös gondja van.

A 10. fejezet 1. versében ezt olvassuk: "És láttam, hogy egy másik erős angyal leszáll az égből. Felhőbe volt öltözve, a fején szivárvány, az arca olyan, mint a nap, a lába pedig, mint a tűzoszlop: kezében nyitott könyvecske volt..."

Aki érti, hogy mit jelentenek ezek a szimbólumok, annak a számára minden szó, ami ebben a mondatban van, evangélium. Újra és újra mondom: ne feledjük, hogy kiknek és mikor íródott a Jelenések könyve. Az üldözött keresztyéneknek ez simogatás, bátorítás volt. A könnyeiket törölte le. A csüggedt fejüket emelte fel Istenre. Ez lelkipondozás a javából.

A felhő mindig az Isten jelenlétére utalt, Isten általában felhőben jelent meg. Ez azt jelenti: emberek, ne essetek kétségbe, amikor csak gonoszságot láttok magatok körül. Isten jelen van ebben a világban. Szemmel tartja, kézben tartja, karban tartja az övéit, akik benne hisznek. - A szivárvány Isten szövetségére, ígéreteire, hűségére utal. Isten nem változott. A Domitianusok, a keresztyén-üldöző császárok megőrülnek, vérben fürdik a fél világ, a hazugság ural mindent, de Isten jelen van, az Ő ígéretei érvényesek, Ő a szövetséghez tartja magát. Számíthattok rá, nem ejtett ki titeket a kezéből. - "Olyan volt, mint a nap." Isten szeretetének a napja ragyog a bűneink szörnyű következményei felett is. És a kezében nyitott könyv van: Még mindig hangzik a hazahívó szó, a megtérésre hívó evangélium. Még mindig nem mondott le Isten a többiekről sem. Ti meg, akik már meghallottátok ezt az ígét, tartsatok ki mellette, sőt adjátok tovább másoknak is. Bátorítást, biztatást, reményt ébreszt a hallgatókban.

És akkor három jelenet következik még itt a közjátékban, a hetedik trombitaszó előtt.

a) Az egyik a nyitott könyvről. (10,2): János azt a parancsot kapta, hogy egye meg ezt a könyvet, és majd meglátja, hogy a szájában édes lesz, de utána megkeseredik. Mit jelent ez? Azt, hogy Isten az Ő ígéjével táplálja a benne hívőket. Bizonyosakká teszi őket az üdvösségükről és a megmenekülésükről. Ugyanakkor azt is megmondja: még sok szenvedésen kell átmenniük, amíg a mennyei dicsőségben elfoglalhatják a helyüket. Az ott készen van nekik, az az ő helyük. Senki más nem foglalhatja el. Gondoljanak rá itt a legnagyobb mélységben is. De - ahogy Pál apostol írta - sok háborúságon át kell bemennünk az Isten országába. Szájában édes, utána keserű.

b) A másik jelenet különösen komoly figyelmeztetés. "Bírói pálcához hasonló mérővesszőt adtak a kezembe, és ez a szó hangzott: "Kelj fel, és mérd meg az Isten templomát, az oltárt és az ott imádkozókat; de a templom külső udvarát hagy ki, és ne mérd meg"..." (11,1-2).

Hát ez mit jelent? A megmérés a birtokbavételt jelentette mindig. Aki vásárolt egy darab földet, az megmérte, mielőtt birtokba vette. S miután megmérte, az az övé volt, és arra úgy vigyázott, mint ami az ő kincse.

Isten itt megint arról biztosítja az akkori hívőket, meg a mindenkori hívőket is, hogy aki Őbenne hisz, az az övé, és Ő az övéire vigyáz. Ő számon tartja, szemmel tartja őket. De csak azokat, akik valóban hozzá tartoznak, akik elkötelezetten hisznek Jézusban. Akik az oltár mellett vannak és imádkoznak. Akik a templom külső udvarában vannak, azokat ne mérd meg, azok elvesznek.

Mit jelent ez? Mi itt vagyunk a templomban. Ők is a templomban voltak, de csak egy részük volt az oltár mellett és vállalta mindenki előtt Jézust. A külső udvarban levők még nem tartoztak az Úrhoz. Az Ő közelében voltak, de nem voltak az övéi.

Amikor Jézus egy írástudóval beszélgetett, neki mondta azt, hogy "nem messze vagy az Isten országától." Vannak, akik messze vannak, vannak, akik közel vannak, vannak, és akik benne vannak. Akik közel vannak, azok ugyanúgy kívül vannak rajta, mint akik messze vannak, a pogányok. Vigyázzunk, mert ez a legveszélyesebb állapot. Az, hogy a templomban vagyunk, még nem azt jelenti, hogy Jézus elkötelezett, mindenre elszánt híveiként élünk a hétköznapiakban is. Innen a külső udvarból lehet belépni az oltár mellé, a szentek közösségébe, az imádkozó hívők közé.

c) A harmadik jelenet még a hetedik trombitaszó előtt, az a Jelenések könyvének a legtalányosabb része. Ez szól arról a bizonyos két tanúról, akik a szent városban, ahol a mi Urunkat megfeszítették, akkor is hirdették az evangéliumot, amikor az már életveszélyes volt. És még az utolsó időben is hangzott az Istenhez visszahívó szó.

Mivel bűnbánatra hívták az embereket, leleplezték a bűneiket, ezt senki sem szereti hallgatni, ezért elnémították, sőt megölték őket. Itt olvasunk először az Antikrisztusról, arról a fenevadról, amely feljön az alvilágból, és hadat indított ez ellen a két igehirdető tanú ellen. Megölték őket, a holttestük ott hevert az utcán, mert arra sem méltatták, hogy eltemessék. Isten azonban feltámasztotta őket, és az emberek szeme láttára felvitte magához a mennybe. Ennek következtében nagy félelem támadt az emberek szívében.

Ki ez a két tanú? A leírásból Mózesre és Illésre ismerhetünk. Az összefüggésből azonban nyilvánvaló, hogy nem róluk van szó, hanem arról, hogy Isten még az utolsó időben is gondoskodik arról, hogy hangozzék az evangélium. Ilyen nagy az Ő kegyelme. És küld olyan nagyformátumú, prófétai erejű igehirdetőket, akik a népet megtérésre hívják. Az, hogy kettőt említ, utalás arra, hogy "két tanú szavára minden dolog megáll." Az Ószövetséget ismerték a Jelenések könyvének az olvasói. Tehát a bizonyágtételük hitelességét szemlélteti ezzel. Isten kegyelme ragyog tehát itt is: hangzik az evangélium.

Van egy olyan értelmezése is ennek a részletnek, hogy az egész hitvalló keresztyén gyülekezetet kell ezen a két tanún értenünk. Az Isten akkori népe, vállalva a halál kockázatát is, hogy kivégzik őket a bizonyágtételük miatt, hirdeti az evangéliumot, mert szeretnének minél többeket megmenteni. Lehet, hogy az egész gyülekezetre vonatkozik ez, pars pro toto, amikor a rész utal az egészre. Két tanúról van szó, de minden hívő keresztyént értenünk kell rajta.

Teljesen mindegy, hogy melyik magyarázatot fogadjuk el, a lényeg, hogy Isten gondoskodik arról, hogy az utolsó idők szörnyűségei között is hangozzék a tiszta ige erővel és hatalommal, mert Ő minél többeket ki akar menteni a halálból. Ez is lelkipozdózi bátorítás, mert megölik ugyan a bizonyágtévő tanúkat, de feltámadnak, és Isten magához veszi őket. Elpusztíthatatlan a Krisztus egyháza! Lehet üldözni,

sanyargatni, megtizedelni. Lehet szaporítani a vértanúk számát, mint ahogy ez ma is történik nagy számban, de a pokol kapui sem vesznek diadalmat rajta, mert Jézus Krisztus a feje az egyháznak.

Hangzik tehát az utolsó időkben is az ige, és az emberek hogyan hallgatják ezt? (9,20-21): "A többi ember pedig, akiket nem öltek meg ezek a csapások, nem tértek meg kezük alkotásaitól, hanem imádták az ördögöket és a bálványokat, amelyeket aranyból, ezüstből, rézből, kőből meg fából készítettek, (...) és nem tértek meg gyilkosságaikból, varázslásaikból, paráználkodásaikból és lopásaikból sem."

Érdemes lenne egy kísérletet tennünk, hogy bármelyik napilap bármelyik számát, ha elővesszük és végigfutunk a cikkeken, akkor ebbe a négy kategóriába a legtöbbet be lehet sorolni. Nem tértek meg gyilkosságaikból, varázslásaikból, paráználkodásaikból és lopásaikból. Ez a cikk az 1. számúró, ez a hármáról, ez a négyesről szól. Ezzel van tele a világ. Milyen nagy kegyelme Istennek, hogy még hangzik ebben az elvetemült, neki hátat fordított világban is az evangélium, hogy még tart a kegyelmi idő, és még hallgathatunk az Ő szavára.

És akkor megszólal a hetedik trombita. (11,15).

"A hetedik angyal is trombitált, és hatalmas hangok szólaltak meg a mennyben: "A világ felett a királyi uralom a mi Urunké, az Ő Krisztusáé lett, és Ő fog uralkodni örökkön-örökké."

Ez a könyvnek a csúcsa. Ez a Jelenések könyvének a központi üzenete. Ezt a részt könyv nélkül érdemes megtanulnunk.

A világ országai feletti uralom Krisztusé, és Ő fog uralkodni örökkön-örökké. Hangzik ez akkor, amikor a római császár a római birodalmat a világgal azonosította, ő az egész világ ura, és azt gondolta: örökké uralkodik.

Erre János legyint, és azt mondja: testvérek, ti tudjátok, hogy nem így van. Először is nem uralkodik az egész világ felett, aztán nem uralkodik örökké, hanem ettől-addig, 86-91-ig, meg így tovább, mint Domitianus, és neki is van Ura. Az ő Ura az a Krisztus, akihez mi tartozunk. Ne féljete azoktól, akik a testet ölik meg, hanem ragaszkodjatok a világmindenség Urához, Jézushoz. Mi tudjuk, hogy Ő már most is a világ Ura. Ezek a szerencsétlenek nem tudják. Azt hiszik, hogy ők királykodnak a maguk kisebb-nagyobb területén, és pozíciójában, de mi már most tudjuk: mindeneknek Ura az, aki szeretett minket és önmagát adta érettünk.

Milyen békességet, vigasztalást, reménységet, tartást és kitartást, állhatatosságot adott ez az akkori hívőknek! Ad-e vajon nekünk is? Az az ígéret hangzik itt el: beteljesedik a sokat elmondott könyörgésünk: "Jöjjön el a te országod", a hitünk látássá

lesz. Isten minden ígéretét valóra váltja. Az az egyház, amelyik sok bajban, küzdelemben meghajszolt, megvetett, az Ő dicsőséges Urával egyesül. A világ feletti hatalom Krisztusé, aki uralkodik örökkön-örökké.

Ennyit erről a négy fejezetről, és szeretnék benne megszólaló négy fontos gondolatot külön is megemlíteni.

1) Isten védi az övéit. Bármilyen szörnyűség bekövetkezhet, a tomboló világviharban is az Istenben igazán hívők számíthatnak az ő Urukra. Amikor az ötödik trombitaszó elhangzik és utána ezek a sáskaszerű szörnyűségek pusztítanak, akkor olvassuk: "Megmondattott nekik, hogy ne bántsák a földön a füvet, se a zöldet, se az élő fát, hanem csak azokat az embereket, akiknek a homlokán nincs ott az Isten pecsétje." (9,4).

Erről a múltkor volt szó, hogy akik Jézus Krisztusban hisznek, azokat az Ő vérével, mint egy láthatatlan pecséttel, megjelöli. Ezeket kimenti Isten még az utolsó szörnyűségek egy részéből is. Nekik is kell szenvedniük, főleg a hitük miatt, de megkülönbözteti őket. Ahogy annakidején Egyiptomban csak az egyiptomiak házába törhetett be a halál, Isten a népét mentesítette az alól, az utolsó idők viharában is Isten így védi az övéit. A Bárány vérének a láthatatlan pecsétje ott van-e a homlokodon?

2. Isten mindent megtesz azért, hogy akik még nem hisznek benne, hitre jussanak. Hogy a halálból minél többen átmenjenek az életbe. Még az ítéletek közepette is munkálkodik az Ő kegyelme. Még az utolsó időkben is ott a két tanú.

3) A harmadik figyelmeztetés, hogy ez a kegyelmi idő azonban egyszer véget ér. Többször is előfordulnak a mai szakaszunkban bizonyos számok, hogy valami 1260 napig tartott, egy másik helyen, hogy 42 hónapig vagy 3,5 évig. Ez mind a három ugyanannyi: három és fél év az 42 hónap és 1260 nap. Ha 7 lenne, azt jelenti, hogy totális pusztítást végezhet. Vagy vég nélkül tart valami. Ha ennek a fele, 3,5 - az evangélium. Azt jelenti, hogy csak részben tombolhat a pusztító, nem pusztíthat el mindent és teljesen, csak 3,5 évig. De ugyanakkor vonatkozik a kegyelmi időre is, az evangélium is csak 1260 napig hangzik, mert annak az időszaknak a vége is meg van határozva. Mindkettőt vegyük komolyan.

4) Végül: mindegyik eseményből kiderül, hogy Isten tart kezében mindent. Ő időzíti az eseményeket, Ő szabja meg a határát mindennek, mint ahogy olvastuk itt is. Ő már most ténylegesen uralkodik.

Jó lenne, ha sokkal teljesebb bizalommal hagynánk rá magunkat, szeretteinket, egyházunkat, népünket erre a hatalmas Istenre, aki uralkodik örökkön-örökké.

Hadd fejezzem be azzal, hogy visszagondolunk az oltárra. Ahogy most itt ülünk vagy állunk, kik közé tartozunk? Azok közé-e, akik az oltár mellett imádkoznak, mindenre

elszántan követik Jézust, vagy a külső udvaron hallgatók és nézelődők közé? Innen lehet belépnünk azok közé, és a szentek között kaphatunk újra és újra bátorítást, biztatást. Mert aki mindvégig állhatatos marad, az idvezül.

Mielőtt imádkozunk, énekeljünk egy olyan éneket, amelyik erről szól. A 367,4 versét.

Ó kérünk, Jézus, jó Urunk, Te szabd meg életünk, utunk: Hány éjszakánk lesz s hány napunk. Bölcs szívedből töltsd meg szívünket. Te ismered jól kis hitünket: Küldj, küldj szent sóvárgást nekünk, Hogy majd ha jössz, készen legyünk.

Július 14

Vessed rá terhedet.

Vessed az Úrra a te terhedet, és ő gondot visel rád! Nem engedi sohasem, hogy ingadozzon az igaz" (Zsolt 55,23).

Nehéz a terhed? Vessed a Mindenhatóra! Míg magad hordod, leroskadsz alatta, de ha az Úr átveszi tőled, ő viszi helyetted, nem lesz már teher a számodra. Ha viszont továbbra is neked kell viselned, erőssé tesz, hogy elhordozhasd. Rajtad lesz a teher ugyan, de a gondja már nem a tied lesz. Sőt, áldássá lesz a teher rajtad. Avasd bele az Urat az ügyeidbe, és akkor nem görnyedsz meg a teher alatt, akármilyen roskasztó legyen is az.

Leginkább arra kell ügyelnünk, hogy próbatételeink el ne térítsenek a kötelesség útjáról. Ezt azonban az Úr soha nem engedi. Ha megigazítottak vagyunk szemei előtt, nem hagyja, hogy nyomorúságaink kimozdítsanak szilárd hitünkből. Krisztusban igaznak fogad el minket, és meg is tart minket az igazságban.

Hogy állsz a jelen pillanatban? Egyedül akarsz megbirkózni a mai nap megpróbáltatásaival? Megint egyedül akarod felvenni válladra a nyomasztó terhet? Ne légy ilyen ostoba! Mondd el az Úrnak minden bajodat, és hagyd rá azok gondját! Ne tedd le úgy a terhet, hogy azután újra felveszed azt, hanem vedd az Úrra, és hagyd is ott nála. Így vidám léptekkel mehetsz tovább, megszabadulva terhed súlyától, és hittel énekelhetsz dicséretet az Úrnak.

*

**Bűneinket Isten háta mögé veti
„Hátad mögé vetetted minden bűneimet!" (Ézs 38,17/b)**

Amikor Ezékiás, Júda királya halálos betegségbe esett, eljött hozzá az Ótestamentum evangéliumi lelkű prófétája, Ézsaiás. Tudtára adja, hogy meg kell halnia. A király könnyhullatások közt könyörög. Isten újból elküldi hozzá Ézsaiást. Tudtára adja: látja könnyeit és napjaihoz még tizenöt évet ad, sőt az assír király kezéből is kiszabadítja. Ezékiás ajkáról fölszakad a hálaadás: „Íme, áldásul volt nékem a nagy keserűség, és Te szeretettel kivontad lelkemet a pusztulásnak verméből, mert hátad mögé vetetted minden bűneimet!" A mi Istenünk szabadító Isten. A szabadítás kegyelemmel párosul. Nála: „Az Úrnál van a kegyelem, és bőséges nála a szabadítás! (Zsolt 130,7). Péter apostol is erre figyelmeztet minket: „Olyanok valátok, mint tévelygő juhok; de most megtértetek lelketek pásztorához és felvigyázójához" (IPt 2,25). Ki ne vágnék közülünk ilyen tökéletes szabadulás után, mikor Isten háta mögé veti minden bűnünket?!

Uram, Kívüled Kihez mehetnék szabadulásért? Ki az, aki a legfélelmetesebb ellenség, a legrettegettebb hadsereg kezéből is ki tud szabadítani? Te vagy az Uram, aki a szívből Hozzád térők bűneit hátad mögé veded, életüket meghosszabbítod és ellenségeiktől is megszabadítod őket. Jöjj hozzánk is szabadító kegyelmeddel. Krisztusért könyörgök. Ámen.

„Örök Isten, felette irgalmas vagy, Megtérőkhöz kegyelmed is igen nagy; Engem, talpig bűnöst ne hagyj, Vigasztalást inkább szívemnek adj." (Énekeskönyv 207. é. 7. v.)

*

**Minden vonalon szentek
Mivel Ő, a Szent hívott el titeket - magatok is szentek legyetek egész
magatartásotokban. I Péter I, 13.**

Isten gyermekeinek nagy feladata, hogy egész magatartásukban szentnek találtassanak. Nem maguk produkálják a szentséget, hanem a kegyelemből kapott szentségükből élnek. Először megszentelődnek, azután egész magatartásukkal napról napra bizonyíthatják is, hogy szentek lettek - kegyelemből! Otthon és másutt. Házon kívül könnyebb szentként viselkedni, mint otthon. Az övéi között az ember könnyen szabadjára engedi magát, de ez a magatartása nem Isten szerint való. Nem zabolázza meg a nyelvét és nem tartja meg az Isten gyermekeihez illő méltóságát. Szentnek lenni a házasságban, ó, mily nagy feladat: Isten Igéje és nem a mi szentségtelen érzékiségünk szerint érintkezni egymással, hanem tapintattal és mértéktartással! Gyermekek a szülővel, beosztotta főnökével maradjon meg az Isten szerinti engedelmisségben, tisztelettel és hűséggel.

A hivatásban és üzleti életben is szentnek kell lennünk. A romlott világ, amelyben élünk, tele van becstelenséggel, lelkiismeretlenséggel, hazugsággal és csalással, mindez megfertőzte az egész üzleti életet. Nem könnyű egészen másként viselkedni és az isteni parancs szerint cselekedni. - Isten gyermekeivel nem nehéz szentül érintkezni, ők erősítik és kölcsönösen segítik egymást szent magatartásukban. De a világi, testies, ill. érzéki emberekkel szentül bánni csak úgy lehet, ha szüntelen kapcsolatban vagyunk Krisztussal, aki a megszentelőnké lett. - Nemcsak a mások által látható, hanem egy rejtett, belső magatartásunké van, amit csak az ellenőrizhet, aki belelát a szívbe is. Gondolatvilágunk, fantáziánk, érzelemlátásunk\ s szent kell, hogy legyen. Milyen könnyen jutnak veszélyes, téves vágányra a gondolataink. Szentül élni azt jelenti: Isten előtt, az Ő tetszésére élni. Ezt a nagy feladatot nem lehet elég korán elkezdenünk, idős korban már nehezebben formálódik ki a szent magatartás.

Isten szentsége a mi fenséges példaképünk. Ne feledjük el, hogy Isten szentségének magva az Ő szeretete és irgalmassága! Ahol hiányzik a szeretet, ott csak farizeus! álszentség lehet. A világtól való elszakadás nem tetszik Istennek, ha nincs bennünk a könyörülő, mentő, megbocsátó és hordozó szeretet. Csak akkor vagyunk igazán szentek, azaz Istenhez hasonlóak, ha az Ő szeretetében járunk.

*

„Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk minden mértéket meghaladó nagy, örök dicsőséget szerez nekünk, mivel nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.” 2Korinthus 4,17-18

Pillanatnyi kis szenvedés? Kiről beszél az apostol? Rólunk legfeljebb csúfolkodva mondhatná. Nem szenvedünk éppen eleget nyomorúságos életünkben? Nem, Pál komolyan beszél. Joga van hozzá, egész élete szenvedésekkel volt tele. De minden megítélés attól függ, mivel hasonlítjuk össze. Nagyon rossz a fogfájás, de pillanatnyi könnyű szenvedés a rákhoz viszonyítva. Pál pedig egész életünk minden súlyos szenvedését az örökkévaló mennyei boldogsághoz viszonyítja. Akkor válik szenvedésünk pillanatnyivá saját megítélésünk szerint is, ha teljesen áthatja egész gondolkozásunkat az örök élet bizonyossága. Ez a legnagyobb áldás. Ezért érdemes, ha kell, minden földi jóról lemondani, szegénységet nyugodt lélekkel vállalni, betegségben is örülni, csalódásokat béketűrően elviselni. Ez gyáva meghunyászkodás? Nem! Ez a hit ad erőt ahhoz, hogy minden körülmények között erősek maradjunk, bátran ellenálljunk minden megalkuvásnak, örülni tudjunk a legnagyobb szenvedések között is. Mit számítanak apró veszteségek, ha gazdag örökség vár a mennyben?

Krisztusom, Te nyitottad meg előttem a menny kapuját. Feltámadásod ablakot nyitott a

menny csodálatos világára, áldozatod elfedezi vétkeimet, ígéreted biztosít az örök élet felől, és én boldogan fogadom el a Tőled nyert bizonyosságot. Nehéz életet élünk, sok szenvedésen mentünk át, és minden valószínűség szerint bőven lesz még részünk benne. Nem a Te utóidon jár a mi társadalmunk, semmi jogunk jobb jövőre számítani. De ha bízni tudok benned, könnyűvé válnak a terhek, bátran vállalhatom a nehézségeket, a halálra is nyugodtan, öregségemben örömmel gondolhatok, hiszen nem a pusztulás, hanem az élet vár túl annak kapuján. Köszönöm neked, Megváltóm. Ámen.

*

Tisztánlátás

**...ő pedig körülnézett, és meggyógyult, és tisztán látott mindent.
(Mk 8,25)**

A Genezáret tava északi csücskénél feküdt Betsaida. Élt ott egy vak ember. A fogyatékkal élők helyzete akkor több ok miatt is nyomorúságos, megvetett volt. Egyszer valaki Jézushoz vezette őt, hogy érintse meg, s Jézus meggyógyította.

A Biblia azt mondja, hogy mióta Istentől elszakadtunk, mindnyájan lelki vaksággal születünk. Egymásra sem vagyunk tekintettel olykor, keresztülnézünk egymáson, gyakran észre sem vesszük a másik embert, sok összeütközés is történik emiatt. A valóság láthatatlan, lelki részét pedig egyáltalán nem érzékeljük. S azt állítjuk, hogy amit nem látunk, az nincs.

Nagy dolog, ha valaki Jézushoz fordul a vakságával. Ő többet adott ennek az embernek, mint amit vártak. Csak egy érintést kértek tőle, de Jézus kézen fogta, kivezette a sokaságból, különleges kezelésben részesítette, s addig nem hagyta magára, míg meg nem gyógyult.

Ebben az esetben nem egyszerre történt a gyógyulás. Előbb csak úgy látta az embereket, mintha járkáló fák lennének. Ez ma is gyakori, hogy tárgynak tekintik az emberek egymást. Isten azt akarja, hogy mi embernek lássuk a kisgyerekeket is, a párunkat, az idős szülőket, a fogyatékkal élőket is, akik nem arra valók, hogy használjuk őket, hanem hogy kölcsönösen szeressük és tiszteljük egymást. És lássuk mindenkinek az értékét.

Jézus nem hagyja ott ebben a félkész állapotban ezt az embert. A fél megtérés dupla nyomorúság. Mi se érjük be azzal, hogy valamit már tudunk a Megváltóról! Engedjük, hogy elsegítsen világos látásra! Hogy tudjunk józanul számolni a láthatókkal, de számoljunk hittel a láthatatlanokkal is, magával az élő Istennel! Mózesről olvassuk, hogy „erős szívű volt, mintha látta volna a láthatatlant” (Zsid 11,27 - Károli).

*

A közösség áldásai és öröme

122., 133-134. zsoltár

A 122. zsoltárt Jeruzsálemben a zarándokok csapata akkor énekelte, amikor megpillantották a várost, amikor annak panorámája kitárult szemeik előtt. Jeruzsálemben azért mentek fel, hogy Isten gyermekeinek közösségében vegyenek részt, és részesüljenek azokban a lelki áldásokban, amely áldásokat Isten csak a közösségen keresztül közöl gyermekeivel. Jól jegyezze meg ugyanis az Úrnak minden gyermeke, hogy az Úrnak vannak olyan áldásai, melyeket csak az egyéni csendességben közöl velünk, de olyanok is, amelyekben csak a közösségen át részesített bennünket. Akár az egyiket, akár a másikat mulasztja el valaki, mindenképpen megfosztott marad. Vannak emberek, akik azt hangsúlyozzák, elég, ha titkon, behajtva ajtómat imádkozom, és így egy sereg áldástól elmaradnak, ismét mások azt mondják, én gyakorlom a közösséget és nincs szükségem az egyéni csendességre. Ilyenkor áldás nélkül szűkölködik életük. Ezek a zsoltárok a közösségi élet szükségességéről, örömeiről és áldásairól, a közösség mibenlétéről tesznek bizonyosságot.

Legelső kijelentése a zsoltárnak az, hogyha Isten gyermeke számára nem öröm a hívők közösségét gyakorolni, testvéreivel találkozni, akkor életében baj van. Vagy bűnt tűr a szívében, vagy lelki elhanyaglás van életében. Előfordul, hogy hívő testvérek elhidegednek a közösségtől, elkezdik sorolni a közösség hibáit, csak erről beszélnek, csak hívő testvéreik fogyatkozásait látják.

Nem jelent örömet számukra a közösség, hanem fáradságot, csupán kötelességszerűen jönnek. Nem csendül fel ajkukon az ének. „Örvendezem, amikor azt mondják nekem, menjünk az Úr házába.” Betegek, így nincs igazi vágyakozás bennük a közösség után. Ha nem öröm neked, amikor így szólnak, menjünk el Isten gyermekeinek a közösségébe, akkor valami baj van lelki életedben. Meg kell keresned és találnod a bajt hamar, hogy az kiküszöböltesse. Isten meggyógyítja szíved belsejét. Töltsd el szíved öröm és hálaadás szava, amikor átlépheted a gyülekezet kapuját, amikor beléphetsz a közösségbe. Hányszor jönnek el Isten gyermekei a közösségi összejövetelekre unottan, fáradtan. Ugyanúgy, ahogyan kinyitjuk a Bibliánkat anélkül a belső inger nélkül, hogy vajon mit mond nekem az Úr. Az éhes ember boldog, amikor azt mondják neki, terítve van az asztal, jöhetsz! A lelki sóvárgással teli szív is boldog, amikor átlépheti a közösség kapuját. Amikor a szerelmes megkapja a szerelmese levelét, izgalommal bontja fel. Némely ember izgalommal olvas el egy könyvet, várja, hogy mi lesz a vége. Ilyen izgalommal ülsz-e oda az Úr asztalához?

A gyülekezet egybeszerkesztésében nem lehet fogyatkozás. Nem lehetnek rések a falak között. Azt mondja az ige, hogy szépen épült és jól egybeszerkesztett Jeruzsálem. A kövek egymásba fonódtak, nincsen rés, ahol át lehetne lépni, így szól az írás: „Épüljete

fel lelki házzá." Isten gyermekeinek mint tégláknak egybe kell fonódniuk. Aki ért a téglakötés mesteriségéhez, tudja, hogy a téglák kötik egymást. Isten gyermekeinek kötniük kell egymást. Amikor valaki közösségbe jön, kapcsolódnia kell a közösség tégláival, tagjaival. Vannak, akik ott ülnek egy közösségben, de nincsenek beleszerkesztve. A kötésbe beépített téglák terheket hordoz. Kinek a terhét vetted magadra? Ki az, akivel kapcsolódsz, aki melletted közvetlen közelben van? Tudod-e, ki a közösségben a szomszédod? Legyen közvetlen közösségi barátod, testvéred, akivel egybe vagy szerkesztve, akinek közvetlenül fáj, ha a közösségből kiesnél. Ne légy lógós téglák. Láttál már téglát kőfalak tetejére feldobva? Vannak, akik csak így vannak a közösségben. Ott vannak, de nincsenek beépítve. Akármelyik percben kieshetnek onnét, és nem fog feltűnni senkinek, hogy kiestek. Jól egybeszerkesztett és szépen fölépített város Jeruzsálem.

A közösségben szép rendnek kell lenni. Kifogásolni szokták, hogy a közösség uniformizálni akar. Nem, csak szép rendet akar tartani. A közösségi szolgálatnak vannak elgondolásai a földi életre, a közösségi életre és a világi életre nézve. Lelkészem barátom tornyot akar építtetni a templomhoz. Azt kérdeztem tőle, hogy: hogy építitek a tornyot, a magad elgondolása szerint? Nem, figyelembe vesszük, hogy a templom csúcsíves, a torony is az lesz. Nem építenek hozzá más stílusú tornyot. Nagyon szép lehetne, de nem passzol oda. Valaki lehet nagyon jó keresztyén, de nem passzol bele a közösségbe. Nyilván nem a környezetnek, hanem neki kell megváltoznia. Ne vedd tehát rossz néven azt se, ha a közösségi építő mester vagy az építéssel megbízott munkavezető azt mondja, hogy nem illesz bele így a közösségbe, ahogy vagy. Mózesnek a Szentlélek megmondta, hogy milyenre készítse a templomot, és ő mindent úgy tett, ahogy Isten kijelentette. Lehetett volna másképp is faragni az oszlopokat, tökéletesen és szépen, furcsa lett volna azonban, ha a templom oszlopai közül némelyik más lett volna, mint Isten tervezte. Ne felejtse el, Jeruzsálem szépen épült és jól egybeszerkesztett város.

A közösségnek erősnek kell lennie, ne legyenek törések ott, ahol te állsz, erősen kell állanod, ne legyenek szakadások, ne léphessenek be a rókák, ne jöhessen be az ördög éjszaka idején. Ahol nincsenek a közösségi tagok jól egybeszerkesztve, jön az ördög és részt tör erőszak erejével, gonoszság fegyverével. Legyen a közösség jól egybeszerkesztve, ne lehessen széttépni, megrontani. A közösség falain ne jöjjön ki semmi, ami a közösségen belül történik. A következő versben azt mondja el a zsoltáríró, hogy kik járnak és miért járnak a közösségbe. Azt mondja, hogy a közösségbe csak az Úr nemzetségei járnak fel. Igazi élő közösségbe mások nem járhatnak fel. Olyan szigorúan elválasztották a keleti templomokat, hogy oda pogány nem mehetett be. Emlékezz csak arra, amikor Pál apostolt elfogták, azt mondták, hogy pogányokat hozott fel a templomba. A közösségbe az Úréi járnak fel. Amint mások is bejárnak, már nem közösség. Valaki egy alkalommal ismételtén kifogásolta, hogy a CE közösségbe nem mehet mindenki. Nem. A közösség az Úréi előtt van nyitva. A többiek előtt be van zárva az ajtó.

Azt is megmondja az ige, hogy miért járnak fel. Nem azért, hogy egymást bírálgassák, hogy egymást ítélgessék, nem azért, hogy a legújabb heti pletykákat hallgassák, nem azért, hogy egymás fogyatkozásain siránkozzanak és kezüket tördeljék, hanem az Úr nevének tiszteletére. Aki a közösségben mást keres, az csakhamar csalatkozni fog. Aki Isten gyermekei közé másért jön, ráébred, hogy nem találja meg, amit keresett. Aki azonban az Úr nevének tiszteletére jön, az megtalálja. Volt olyan időszak, amikor a Jeruzsálem! templomba azért is fel lehetett menni, hogy ott jó üzletet kössenek, de Jézus kikergette az árusokat e szóval: „Az én Atyám háza imádság háza, ti pedig azt latrok barlangjává tettétek.” Ne legyen tévedésben senki, az igazi közösség semmi mást nem nyújt, csak alkalmat az Úr nevének tiszteletére. Isten gyülekezetének semmi más hivatása nincs e világban, minthogy az Úr nevét imádják és tisztelik.

A gyülekezetnek ítéletet kell mondania vitás kérdésekben. Egészen odáig, ahogy Pál a korinthusi levélben ezt írja: ha valakinek peres ügye van, akkor hívja elő a gyülekezet tagjait, és azok döntsenek abban a kérdésben. Ott kell legyenek Dávid ítélő-székei a gyülekezetben. Ha kérdésed van az életre nézve, akkor a közösségben kell a döntő ítéletet illetve választ megkapnod. Ha vitád van embertársaddal és nem tudsz meggyőződésre jutni, a közösségben van felállítva az ítélőszék, hogy kimondják a döntő ítéletet. Isten gyermeke nem mehet tanácsért e világ jogtanácsosaihoz. Nem követheti e világ szokásait, gondolkodásmódját. Ha a közösséghez tartozunk, akkor az élet sok területén azt mondjuk, hogy ezekre a dolgokra nézve az én életemben a közösség véleménye a döntő. Nem az, amit az édesapám mond, ami a világ szokása, hanem amit a gyülekezet mond. A gyülekezetben van Dávid házának ítélőszéke, amely felett való ítélőszék nincsen.

A zsoltár utolsó verseiben arról van szó, hogy a gyülekezet békessége a mi egyéni békességünk. Könyörögjete Jeruzsálem békességéért. Legyen békesség a te várfalaid között az Úrnak, a mi Istenünknek házáért, legyen béke veled. Hogyha azt akarod, hogy egyéni békességed erős legyen, mozdíthatatlan és szilárd, akkor könyörögnöd kell a gyülekezet békességéért. Mert, ha a test beteg, betegek a tagok is. Ha a test háboríttatik, háboríttatnak a tagok is. Ahhoz, hogy a szíved erős, szilárd, mozdíthatatlan legyen az Úrban, szükséges, hogy életerős, eleven közösséged legyen, ahol kiárad a Szentlélek, ahol csodálatos az Úr munkája, dicsőséges az ő neve. Minél erőteljesebb, minél lüktetőbb a közösségben az élet, minél erőteljesebb a vérkeringés a testben, annál elevenebb, forróbb és lüktetőbb a tagok élete is. Nem nyugodhatnak bele Isten gyermekei, hogy a közösség erőtelen, beteg. Nem mondhatnak ítéletet felette, hanem keljen fel szívükben a sóvárgás, hogy a közösséget elevenítse meg a Szentlélek Isten.

A 133. zsoltárban újra azt hangsúlyozza Isten, hogy a gyülekezetben való együttlakozás a hívő élet számára gyönyörűsége. Jó és gyönyörűsége, mikor együtt lakoznak az

atyafiak. Amikor valaki egy világi, szellemi vagy művészeti szempontból értékes alkalomért elmulaszt egy közösségi alkalmat, akkor lelkében baj van, mert Isten gyermekei számára ez a gyönyörűség. Amit a világ ad, nem hasonlítható ahhoz a gyönyörűséghez, ami a gyülekezetben van. Ha valaki még ott tart, hogy nem okoz neki szomorúságot, ha elmulasztja Isten gyermekeinek közösségét, szegénységi bizonyítványt állít ki magáról.

A Lélek bősége ott árad ki, ahol ilyen együtt-lakozás van. De mondhatjuk azt is, hogy ahol a Lélek gazdagon kiárad, ott van ilyen együttlakozás. Kölcsönös visszahatás ez, egyik nem létezik a másik nélkül. Ahol a Lélek kiárad, ott gyönyörűséggel lakoznak együtt az atyafiak. Ahol az atyafiak gyönyörűséggel lakoznak, ott kiárad a Szentlélek. Gondoljunk az első pünkösdi ünnepére, sóvárgó vágyakozással lakozott együtt a gyülekezet. Együtt imádkoztak, könyörögtek, tusakodtak, és kiáradt a Szentlélek Isten, amint az olaj bőséggel aláfolyt Áron szakállán, és lehullt ruhája peremére. Nem csak szűken jutott felkenetési olaj a homlokára, hanem bőséggel, így zúdult ki a Lélek ereje is. A papnak öltözetén is eláradt bőségesen a felkenetés olaja. Imádkozzál, hogy a Szentlélek Isten gazdagon áldja meg azt, aki hirdeti az evangéliumot, ne csak éppen hogy legyen valamije, hanem a ruhája peremén is eláradjon az olaj bősége. Ha a közösségbe jövet nem gondolsz arra, hogy szegény embernek, aki az igét hirdeti, legyen mondanivalója, ne csodálkozz, ha nem adatik néki szó. Csalódottan mégy talán tovább és nem jut eszedbe, hogy nem is kérted, hogy adassék, nem is vágytál rá, hogy legyen áldás, hogyan várhatod, hogy nyerj lelki javakat? Az ige szolgálai csak azok számára hoznak áldásokat, akik bejelentették az igényüket áldásra. Akinek szívében ott van a vágy, hogy megtöltsen.

Azok az ajkak, amelyek bezárva maradtak, amíg az ige hangzott, nem telnek meg. Azt mondja a zsoltáríró egy helyen, hogy nyisd szét a te szádat és betöltöm azt. Aki kitért szájú madárfiókaként ül a fészek szélén, annak adatik élet és lélek. Akik sóvárgó szívvel állnak, edényüket arrafelé tartva, azoknak adatik, a többiek pedig üresen mennek el. Minél több olyan lélek ül a gyülekezetben, aki sóvárgó vágygal jön, annál bőségesebben ömlik az olaj. Gondolj csak a sareptai özvegyasszonyra, akinek olaja csak addig többszöröződött, amíg üres edényei voltak.

Felüdülést és életet csak oda küld az Úr, ahol ilyen közösség van. Hermon harmatja az eltikkadt szívekre csak ott hull alá, ahol ilyen sóvárgással, vágyakozással tárulnak ki az életek az ige felé.- Másképp halál, pangás, erőtlenség, nyomorúság, visszavonás, civódás, kellemetlenség van a közösségben. Ahol azonban a szívek, mint a szomjazó föld, kitérjék keblüket, ott jön alá az életadó ige. Egyszer nagyon érdekes tüneménynek voltam szemtanúja. Tanyánk háta mögött, ahol olyan sík a föld, mint az asztal, egy nagy nyári esőzés után forrás fakadt. Hosszú ideig nem tudtam megmagyarázni, miért, de aztán nyilvánvalóvá vált előttem, hogy a nagyon megrepedezett föld hirtelen beszívta magába az esőt, majd a föld megdagadt, a repedések összehúzódtak és kinyomta magából a

nedvességet. Az jut most eszembe, hogy hány ilyen jóllakott élet van az ige forrásánál, akik visszaadják az ígét, nem kell nekik. Nem vonatkozik-e rád is, hogy beteltél, meggazdagodtál, most már tökéletességre jutottál, neked már nem kell, neked már elég? És nincs áldás, nincs élet.

Ahhoz, hogy a Lélek kiáradjon és áldásokkal legyen tele a közösség, a gyülekezet szolgálóinak kell elsősorban ébren lenniük. Ti, Úrnak szolgálói, áldjátok az Urat és álljatok meg az ő házában. Legyetek ébren, Úrnak szolgálói. Minél többet bízott valakire a közösségben az Úr, annál éberebbnek kell lennie, annál jobban kell igyekeznie. Az Úrnak szolgálói éjjel sem alhatnak, amíg a gyülekezet alszik, legyenek őrhelyen, szolgáljanak úgy, mint a próféta. „Őrhelyemre állok, és megállók a bástyán.” Egy német lelkésztől mondták, hogy mikor már a gyülekezet aludt, az ő lakásának ablakában még mindig égett a fény, és a gyülekezet tagjai még aludtak, amikor megint kiáradt a világosság. Megkérdezték tőle, mit szokott olyankor csinálni. Imádkozom a gyülekezetért, mondta. Vajon ébren álltok-e az őrhelyen, és ébren állunk-e az őrhelyen az Úrnak házában, vagy hiányzik az ébredés, mert az Úr szolgálói alusznak? Nem vonható ki a felelősség alól senki, mert az Úr szolgálója mindenki, akit Isten egyszer az Ő kegyelmébe belevont. Az Úr szolgálója a legeggyűgűbb, a legutolsó számított lény is, mert őreá is bízott valakit az Úr. Az édesanya ébren van beteg gyermeke felett. Ki az, akiért te ébren virrasztasz? Ki az, aki miatt nem alhatsz el? Nem csak magadért vagy felelős. Ki az, akit karjaidon hordasz, ki az, akit imádságaiddal tartasz? Hívő testvérem, ki az, akiért éjjelente ott állsz az Úr házában, ki az, akiért döngeted Isten szívét éjszakákon át? Gyermekek, imádkoztok-e a szülőkért, és szülők a gyermekekért? És testvérek a testvéreitekért, és hívő testvérek a hívő testvéreikért? Honnan jönne az áldás és a Lélek akkor, amikor nincsenek imádkozó kezek, hanem alvó emberek, szunyádó rest emberek, aludni szeretők. Ahol imádkoznak, ott élet van. Emeljétek fel kezeiteket, és áldjátok az Urat a szent helyen. Ti, akik az Urat emlékeztetitek, el ne feledkezzetek, a lankadt kezeket szilárdítsátok, tántorgó térdeket erősítsétek, ne hagyjatok békét neki, imádkozzatok! Hol vannak a közösségben az imádkozó kezek, amikor felemeltetnek? Hol van a te imádkozó kezed, hol van a te imádkozó szíved? A magam életében megtapasztaltam, hogy milyen mértékben szakad rá a szívemre az emberi életek megtérésének terhe és gondja, olyan mértékben kell újra és újra imádkoznom. Vannak olyan idők, amikor úgy érzem, a nap minden órájában előlről kellene kezdem az imádkozást. Emeljétek fel kezeiteket, mert ott van élet, ahol imádkozók vannak.

Az áldások azonban végül is Isten kezében vannak. Ő áld meg, aki teremtette az eget és a földet. Nehogy azt higgye valaki, hogy a hűséges imádságaiért tartatnak meg a lelkek. Ó, milyen balga hiedelem, amikor előjönnek emberek, hogy így meg úgy történt, de imádkoztam is érte. Nem azért történt, mert imádkoztál érte, hanem mert Istennek tetszett, hogy úgy cselekedjék. Ha imádkoztál érte, az Isten kedvessége, hogy betekintést enged terveibe. Megengedte látni, hogy Ő hogyan akarja csinálni.

Odasimulhatott szívem az Úr szívéhez, és azt mondhatta, csináljuk Atyám így, micsoda öröm az Isten szívének. Micsoda öröm volt az apám szívének, amikor azt mondtam neki, amikor kiszántotta a darab földet, hogy édesapám, ezt most el kellene boronálni. Látnod, fiam, hogy szeretem, amikor gondolkozol, és értesz a dolgokhoz. O is azt akarta, de micsoda öröm volt neki és micsoda öröm volt az én szívemnek, hogy úgy gondolkodik, ahogy az ő fia is.

Az áldásokat Ő adja, de micsoda kegyelme, gyengéd szeretete Istennek, hogy felemelheted kezedet, és megértheted gondolatát! Drága testvérem, emeld fel kezedet éjjelente az Úr házában, amíg körülöttesz szunynyadnak! Örködj álmaik felett és hordozd őket a kísértések, életveszedelmeket jelentő tetőperemek és szakadékok szélén. Könyörögj olyanokért, akik kígyófészekbe nyúlnak. Szüntelen emeljétek fel kezeteiket az Úr házában éjjel, és az áldás nem marad el attól, aki teremtette az eget és a földet.

Július 15.

A sírók vigasztalása

„Boldogok, akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak” (Mt 5,4).

A siralom völgyén át kell eljutnunk a Sionra. Azt hihetnénk, hogy a sírás és az áldás két ellentétes dolog, végtelenül bölcs Megváltónk azonban összekapcsolja a kettőt ebben a boldogmondásban. Amit pedig Isten egybeszerkesztett, ember azt el ne válassza. Aki sírni tud a bűn fölött - a saját bűnei és másokéi fölött -, az az Úr pecsétjét viseli, amelyet híveire tett. Amikor a kegyelem Szelleme kiárad Dávid házára vagy bármely más házra, akkor sírás van abban a házban, mert a szent sírásból fakad mindig a legnagyobb áldás. A sírok nemcsak valamikor a távoli jövőben lesznek boldogok, hanem Jézus Krisztus szavai szerint már most is azok.

A bűneik felett síró embereket a Szent Szellem megvigasztalja, Krisztus értük kiontott vérével és a Szellem megtisztító erejével vigasztalja meg őket. Megvigasztaltatnak koruk és társadalmuk bűnei fölött érzett bánatukban is, mert bizonyosságot nyernek, hogy Isten meg fogja dicsőíteni magát, akármennyire is lázad ellene ez a világ. Megvigasztalja őket az a reménység is, hogy nemsokára teljesen megszabadulnak majd természeti emberüktől, és mindörökké az Úr dicsőséges jelenlétében élhetnek.

*

Alapos tisztogatás (I.)

Legyetek erősek, ne lankadjatok el, mert tetteiteknek meglesz a jutalma! ...és Ásza eltávolította az utálatos hatványokat Júda és Benjámín egész földjéről...

2Kronika 15,7-8

Ásza, Júda királya, szépen kezdte pályafutását: megtisztította az országot a bálványimádás utálatosságától. Az Úr meghallgatta hitből mondott imádságát és győzelmet adott neki a túlerőben levő hadsereggel szemben. És most ez a prófétai szó hangzik felé: „Légy bátor - azaz fogadd el a felkínált kegyelmet -, légy erős és határozott!” Ásza elpusztította az utálatos bálványokat. Először mindig a sötét múltat kell felszámolni. Ezt a király már régebben elkezdte, de most alaposan kitakarított minden tisztátalanságot.

A közéletből egy-egy ember nem tudja eltávolítani a visszasságokat. Minden hívő keresztyén szenved és bánkodik a meglévő sok rossz miatt. Ha a határozott keresztyének és minden komoly gondolkodású ember erősen összefogna, akkor a közéletből is sok utálatosságot lehetne kiküszöbölni. De hiányoznak a bátor és kitartó elöljárók, vezetők. Lassanként megszokják a rosszat. Az Úr Jézus példája megmutatta, mit vihet véghez egyetlen ember. Egyszerre megszüntette a templomban az adás-vevés utálatosságát azzal, hogy kiűzte a kufárokat. - De nemcsak a közéletben, a saját szívünkben is sok utálatosság van, mindezekkel kíméletlenül kellene elbánnunk.

Üdvös lenne, ha utánanéznénk, mi mindent mond a Biblia utálatosságnak. Például: „Ne táltassák közötted ráolvasó, jóvendőmondó, vagy jelmagyarázó, se halottaktól tudakozódó. Mert mind utálatos az Úrnak, aki ezeket cselekszi” (5 M óz 18,10). Mennyi gonosz babona van még közöttünk: szerencsés és szerencsétlen napoktól vagy számoktól függni, betegségre ráolvasni, elköltözött lelkekkel érintkezni (spiritizmus), kártyát vetni stb. Félre minden ilyen utálatossággal! - Hamis mérleg, hamis mérték, üzérkedés a üzleti életben szintén utálatos a Biblia szerint. Gondoljunk csak az uzsoraárakra és a csempészésre! A hazugságokat az elbizakodottságot szintén utálatosnak nevezi a Biblia (Lk 16,15). Még az imádság is utálatos lehet Isten előtt bizonyos körülmények között. Aki imádkozik, de fülét elfordítja és nem enged Isten akaratának, annak imádsága is utálatos (Péld 28,9). Így a hitetlenek áldozata is utálatos Isten előtt. - Ürítsünk ki, takarítsunk ki egyszer mindent alaposan!

*

Megszentelődésünk útja

„Adjad... a te szívedet nékem, és a te szemeid az én utóimat megőrizték!” (Péld 23,26)

A megszentelődés útja egyikünkénél sem nyílegyenes és zökkenőmentes. Be kell őszintén vallanunk: mindannyiunk életében vannak zavarok, törések, sőt bukások is. Ezek egyfelől az elért sikereink nyomában jelentkező elbizakodottságunkkal, másfelől a sátán

kísértéseivel kapcsolatosak. Isten állandóan alázatban akar minket tartani, hogy sohase bizakodjunk el és sohase feledjük kegyelemre szorult voltunkat! A sok bibliai példa közül elég, ha Saulra, avagy Dávidra, az apostolok közül pedig Péterre gondolunk. Az emberiség életében is váltogatják egymást a lelki-apály és dagály korszakai. Ezek többször erős hatást gyakorolnak lelki életünkre. A megszentelődés útján három többé-kevésbé elmosódó fokozatot különböztethetünk meg. Ezek a Krisztussal járás, a Krisztusban elrejtett élet és üdvbizonyosságra jutásunk. Nagy áldás, hogy megszentelődésünk hosszú útján az ige lebeghet előttünk: „Adjad, fiam, a te szívedet nékem, és a te szemeid az én útjaimat megőrizték.”

Uram, őrizd meg a legnagyobb kísértéstől, az elbizakodottságtól, a kísértő sok-sok cselvetésétől. Tarts állandóan az alázat völgyében! Ne engedje kegyelmed, hogy megfeledkezzem az ige figyelmeztetéséről: félelemmel és rettegéssel vigyem véghez én is üdvösségem. Ha kísértés kerülget, hallasd Szentlelked figyelmeztető szavát: adjad, fiam, a te szívedet nékem... Krisztusért könnyögrök! Ámen

„A súlyos gondok mit használnak, A sóhaj, sok jajszó mit ér, Ha sebeink még jobban fájnak S mindennap kínunk visszatér? Így terhünk egyre súlyosabb, Ha lelkünk búnak helyet ad.” (Énekeskönyv 274. é. 2. v.)

*

A nyugalom forrása

...tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek... (Mt 11,29)

Jézus itt arról beszél, hogyan lehet bennünk minden körülmények közt igazi nyugalom, és hogyan tudjuk a terheinket úgy hordozni, hogy ne roskadjunk össze alattuk. Ebben a vibráló, hajszolt, teljesítményközpontú időben, amiben élünk, különösen is fontos ezt tudnunk és gyakorolnunk.

Mielőtt azonban erről tanít, elhangzik egy sorsdöntő kijelentés tőle: Igen, Atyám. Teljes szívvel elfogadta az Atyától kijelölt helyét, és vállalta a küldetésével járó terheket. Ez a magyarázata az ő nyugalmának.

És ennek a hiánya magyarázza a bennünk levő sok feszültséget, nyugtalanságot, erőtlenséget. Sok ember elégedetlen a külsejével, képességeivel, lehetőségeivel, körülményeivel, emberi kapcsolataival. Az Isten elleni lázadás oka is az volt, hogy az ember nem fogadta el a teremtsében kijelölt helyét, hanem Isten helyére akart törni („olyanok lesztek, mint az Isten”). Ez az istenkedés az alázat ellentéte. Sokszor nem amiatt fáradunk el, hogy hordozzuk a terheinket, hanem hogy közben tiltakozunk ellenük.

Jézus a maga példáját állítja elé: ő azért bírta ki mindent, mert teljes meggyőződéssel alárendelte magát az Atya akaratának. Ez az alázat És tőle fogadta el a küldetésével járó nehézségeket is. Ez a szelídség. Ez nem tehetetlen beletörődés a változtathatatlanba, hanem szívbeli bizalom az Atya bölcsességében és szeretetében. S az az elhatározás, hogy nem azt keresem, mi jár nekem, hanem azt, hogy mit adhatok másoknak. Változtatni pedig csak azon akarok, amire Isten indít.

Aki tőle fogadja el az adottságait, az vele hordozhatja a terheit. Az iga kétszemélyes eszköz, Jézus igáját (amit említ itt) Jézussal hordozza a benne hívő. Ezért könnyű az.

*

„... Szemük láttára... fakassz nekik vizet a sziklából... Mózes... ezt mondta nekik: Hallgassatok ide, ti lázadók! Fakasszunk-e vizet nektek ebből a sziklából?... Akkor ezt mondta az Úr Mózesnek és Áronnak: Mivel nem hittetek bennem, és nem tartottatok szentnek... nem vezethetitek be ezt a gyülekezetet arra a földre, amelyet nekik adok.”
4Mózes 20,7-13

Mózes, Isten kiválasztott, hűséges embere, kivezette Isten népét a rabságból, és végigvezette 40 éven át a pusztán, az ígéret földje határáig, de oda nem mehetett be. Micsoda bűnt követhetett el, amivel ezt a kemény ítéletet vont magára? A vándorló nép víz nélküli, puszta helyre jut. Mózes imádságára Isten parancsot ad: botjával üsse meg a sziklát, és fakasszon belőle vizet. A kész lehetetlen előtt Mózes hite megbicsaklik. Engedelmeskedik, összehívja a népet, ráüt a sziklára, de fenntart egy biztonsági szelepet. Nem kijelenti, hogy Isten akaratából víz fog fakadni a sziklából, hanem megszidva a népet, kérdő formába burkolja a parancsot: „Fakasszunk-e nektek vizet ebből a sziklából?” Isten a népre tekint. A sziklából víz fakad. A nép ujjong. Mózes hallja belülről az ítéletet: nem hittél, nem adtad meg a népnek a szükséges bizonyosságot, nem mégy be az ígéret földjére. Nehogy ez legyen ma a felettünk és egyházunk felett elhangzó ítélet. Merjük-e hinni és mindenkiel szemben hirdetni, hogy a mai egyetemes bizonytalanságban népünk jövőjének egyetlen lehetősége, ha elfogadja a Krisztus irányítását? Bizonytalan hitre nem lehet jövőt építeni.

Kegyelmes Istenünk, ne a mi gyarló hitünket nézd! Krisztusért tekints annyi bűnben és nyomorúságban sínylődő népünkre! Száraz pusztaságon jöttünk át, igéd éltető vizét elzárták, az új nemzedék előtt. A zsidókhöz Babilonban is szóltak a próféták, a mi prófétáinkat itthon is börtönbe zárták, elhallgattatták. Emberileg lehetetlennek látszik, hogy ez a nép visszatáljon hozzád, és olyan bizonytalanul hangzik a szavunk, ha ki is mondjuk, hogy Krisztus, az élő Kőszikla újra meg fog nyílni, s az evangélium élő vize fogja itatni kiszáradt lelkeinket. Add, hogy egyházunk ezt hittel hirdesse, add, hogy népünk, fiataljaink lelke befogadja üzenetedet! Életet és jövőt adj nekünk! Ámen.

*

BECSÜLETESSÉG ISTEN SZERINT

„Mind a görögöknek, mind a barbároknak, mind a bölcseknek, mind a tudatlanoknak köteles vagyok.” Róm. I, 14.

Pál lelkére ránehezedett a Jézus Krisztussal szemben való lekötelezettségének érzése és arra törekedett, hogy ezt kifejezésre juttassa. Pál életének nagy ihletése volt, hogy úgy tekintett Jézus Krisztusra, mint lelki hitelezőjére. Vájjon érzem-e én a lekötelezettségnek ezt az érzését Jézus Krisztussal szemben minden megváltatlan lélekre tekintettel? Az életemnek, mint egy szent életének, lelki becsület-ügye az, hogy betöltssem kötelességem Krisztussal szemben, azokkal kapcsolatban. Életem minden értékes darabját Jézus Krisztus váltságának köszönhetem. Teszek-e valamit azért, hogy váltságát mások életében is nyilvánvalóvá tehesse? Csak annyiban tehetem ezt, amennyiben Isten Lelke munkálja bennem a lekötelezettségnek ezt az érzését.

Ne igyekezzem az emberek között valami felsőbbrendű személy lenni, hanem az Úr Jézus rabszolgája. „Nem a magatokéi vagytok” (1. Kor. 6, 19). Pál eladta magát Jézus Krisztusnak. Azt mondja: Adósa vagyok mindenkinek a föld színén Jézus evangéliumáért; csak azért vagyok szabad, hogy minden tekintetben szolga legyek'. Ez jellemzi az életet, ha egyszer felismertük a lelki becsületességnek ezt a pontját. Hagyd abba a magadért való imádkozást és add oda magad másokért, mint Jézus rabszolgája. Ez a megtöretett kenyérré és kitöltetett borra létei értelme a valóságban.

Július 16

Üzenet a sántáknak „A sántákat megsegítem” (Zof 3,19).

Sok a sánta mind a férfiak, mind a nők között. Óránként néha feltűnően sokszor találkozhatunk ilyenekkel. A helyes úton járnak és buzgón igyekeznek haladni rajta, de sánták, és nehezen jutnak előre bicegésükkel. A menny felé vezető úton sok ilyen nyomorék jár. Talán ezt gondolják magukban: - Mi lesz velünk? Ha megrohan a bűn, a Sátán könnyen letaszíthat minket az útról. Sánták vagyunk, az Úr nem tud belőlünk jó harcosokat faragni, nem tudunk üzenetének fürge hordozói lenni. Nos, halljátok a jó hírt, sánták! Ő megváltott titeket, és ez nem csekélység. Azt mondja: „A sántákat megsegítem”. Megvált minket, sántákat, sutaságunk ellenére felmagasztal. Mindenki azt kérdi majd: - Hogyan képes ez a sánta megfutni a versenyt és elnyerni a koszorút? Csak

az Úr mindenható kegyelméből, - vallhatjuk majd, Istent dicsőítve.

Uram, sántít a hitem, az imádságom, a dicséret a számban, a szolgálatom, a türelmem, de kérlek, segíts meg engem! Csak Te tudsz megtartani egy ilyen nyomorékot. Uram, ne hagyd elveszni, mert lemaradtam, kegyelmedből vezess haza engem is, leglassabban haladó zarándokodat!

ő megígérte, hogy megteszi ezt, ezért Istenben bízva, az imádságban kitartva haladok előre, még ha csípőm meg is rokkant, miként Jákobé.

*

Krisztus senkit sem csábít követésére

„ Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van te nálad. " (Jn 6,68)

Hallottuk, milyen kemény, szinte elriasztó Krisztus szava mindazokhoz, akik maguk ajánlkoznak követésére, mind azokhoz, akiket Ő hív erre. Sem halogatást, sem föltételt nem fogad el. Senki sem állíthatja, hogy Jézus csábította volna követésére. Ha valami szíven üthet minket Véle kapcsolatban, az nem hívogató szavának kedvessége, csábító ereje, hanem sokkal inkább az, milyen szigorú, szinte elriasztó néha. Még tanítványai közül is hátat fordítanak Néki többen. Jézust ez sem rendíti meg. Legsúlykebb tanítványi körétől is megkérdi: „Vajon ti is el akartok-e menni?" (Jn 6,67). Mit felelhetnének mást, mint amit Péter is felelt: „Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van te nálad. És mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia" És elő merne-e állni valaki azzal, hogy Krisztus olyasmit ígért néki, amit nem kapott volna meg Tőle? Ő - csaknem mindannyiunkkal ellentétben - keveset ígér, de sokkal többet ad. Vajha mi is megtanulnánk ezt Tőle!

Megváltó Krisztusom, legyen áldott szent Neved, hogy sohasem csábítottál engem a követésedre, sem hangező ígéretekkel, sem csillogó reménységekkel, meg nem valósló álmokkal. Te valóban „fösvény" voltál az ígéretekben és olyan áldottan tékozló abban, amit adtál. Ezért hiszem én is utolsó leheletemig, hogy Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia. Maradj is számomra örökké az! Ámen.

„Benne élek, haláltól nem félek: Jót reménylek, Hogy tőle el nem térek; El nem enyészem A sírban egészen: Mennyben lesz részem." (Énekeskönyv 275. é. 2. v.)

*

Alapos tisztogatás (II.)

Ásza megújította az Úr oltárát, ... még anyját, Maakát is eltávolította anyakirálynői méltóságából, mivel egy undok halványt csináltatott Aséra tiszteletére.
2Krónika 15,8.16

Izrael Istenének, Jahvenak az oltárát a bálványimádás miatt elhanyagolták, az sokáig romokban hevert. Szívünk az Úr oltára kell legyen, de a bűn megszenteltetleneztette. Ezen az oltáron szent tűz kell égjen, ehelyett azonban a tisztátalan vágyak tüzétől az kialudt kráter lett. Az Úr Jézus áldozata által Isten templomává leszünk, szívünk pedig oltárrá lesz. Erre komolyan szánjuk oda magunkat!

Ásza számára a legnehezebb lépés édesanyjának az elmozdítása volt. Ezzel saját testébe vágott. Mint anyakirálynő befolyásos tisztséget élvezett, de sajnos, bálványimádó volt. Most a saját fia vetett véget ennek; bálványait megsemmisítette. Bizonyára nagyon nehezére esett ez a fiúnak. Az embernek nem könnyű, hogy legközelebbi vérrokonával szemben kíméletlenül és határozottan állást foglaljon az igazság mellett. Jákob hamis kíméletből tűrte kedvenc feleségének, Rákhelnek a bálványait. Csak akkor lépett közbe, amikor felülről komoly intést kapott (IMóz 35).

Sokszor megfigyelhetjük, hogy szülők, különösen édesanyák, hamis engedékenységgel elrontják a gyermekek életét. Nem akarják elveszíteni gyermekek szeretetét, nem akarják eltaszítani őket, inkább - mintha nem látnák, vagy nem tudnák az igazságot - sok mindent megtűrnek, amivel szemben komolyan fel kellene lépniük, így már a gyerekek irányítják a szülőket. Isten komolyan veszi, ha valaki apjáról vagy anyjáról, vagy testvéréről, gyermekéről azt mondja: „Nem ismerem őt!” (5Móz 33,9). A gyermekeknek nem használ, sőt csak árt nekik, ha gyengeségből mindent elnéznek nekik.

Boldog az az ember, aki rendíthetetlenül ragaszkodik az igazsághoz és azt keresztül is viszi (Gál 2,5), mégha ez azzal a veszéllyel is járna, hogy elidegenülés következik be. Jobb egy időre mindent elveszíteni és a végén mégis mindent megnyerni. Amikor Ásza édesanyját letette a trónról, vérzett a szíve, és bizonyára anyjának is nagyon fájt ez a hátratétel. Akkor ez volt az egyetlen út, hogy anyját belátásra bírja, ha erre ő még egyáltalán képes volt. - Nagy áldás van a rendíthetetlen határozottságon. Amit mi így pillanatnyi rövid időre elveszítünk, azt megnyerjük az örökkévalóság számára.

*

Kinek engedsz?

Nem tudjátok, milyen lélek van bennetek... (Lk 9,55)

Jézus és tanítványai úton voltak, s egy samáriai faluban rájuk esteledett. Ott azonban nem fogadták be őket a népek közti régi ellentét miatt. Két tanítvány méregbe jött, s tüzet akartak kérni az égből a gonosz falura. Ekkor mondta nekik Jézus: „Nem tudjátok, milyen Lélek van bennetek, mert az Emberfia nem azért jött, hogy az emberek életét elveszítse, hanem hogy megmentse.”

Hogyan lehetséges, hogy a Jézushoz közelálló is képesek lennének így megtorolni személyes sérelmeiket? Úgy, hogy velünk született természetünk mindig megszólítható marad a gonosz számára. Jézus arra figyelmeztet itt, hogy kettős hatás alatt áll minden ember. Ha már kapta Isten Lelkét, vezetheti őt a Lélek, ha még nem, a gonosz irányítása alatt van. De Isten gyermekeit is támadja az ördög, hátha hallgatnak rá. S amikor valaki fáradt, nem elég éber, csapdába eshet, mint itt Jakab és János.

Meg lehet különböztetni a kétféle hatást: az ördög emberölő volt kezdettől (Jn 8,44), Jézus mindig életpárti. A régi természetnek mindig én vagyok fontos, a magam hiúsága, kényelme, haszna. Az új természetnek Isten ügye és a másik ember üdvössége a fontos. Akit Isten Lelke vezet, az kész sérelmeket elszenvedni, akit a tisztátalan Lélek, az mindig kész visszaütni. A krisztusi ember Istenre bízva az igazságtételt, a Krisztus nélkül élő maga intézi el.

A keresztény ember programja ez: „hatalmasan megerősödjék bennetek a belső ember az ő Lelke által; hogy a Krisztus lakjék szívetekben a hit által, a szeretetben meggyökerezve...” (Ef 3,16-17)

Mindnyájan a bűn uralma alá születünk. Egyszer át kell adnunk a vezetést Isten Lelkének. „Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem.” (Jn 3,30) De érvényes a figyelmeztetés is: „Aki tehát azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék!” (IKor 10,12)

*

Isten harcol érted

35. zsoltár

Isten gyermekének ellensége Istennek is ellensége. Ő sorsközösséget vállal az övéivel ebben a világban: aki az Ő népe ellen támad, ellene tör. Ezért jogos a zsoltáríró felhívása, mindjárt az első versben: „Perelj Uram a velem perlőkkel, harcolj a velem harcolókkal.” Isten erre valóban készen áll. Ez ugyanakkor azt is jelenti, hogy Isten gyermekének nem kell bosszút állnia önmagáért, nem kell magának legyőznie az ellenségeit. Van, aki a mi kísértéseinkkel szemben győzelmesen felvegye a harcot, akinek drága az Ő kegyeseinek halála, és éppen ezért, élete kockáztatása árán is, kész megvédeni azokat, akik tőle

kérnek segítséget. A hívő ember nem harcol önmagáért: „Magatokért bosszút ne álljatok szerelmeseim, hanem adjatok helyet ama haragnak; mert meg van írva: Enyém a bosszúállás, én megfizetek, ezt mondja az Úr.” Ne akarj igazságot szerezni magadnak, ne akarj bosszút állni az ellenségeiden, mert az Úr majd bosszút áll. Tömlőbe gyűjti az övéinek a könnyeit, és számon tartja a sóhajtasait. Szorongatott népének kiáltása eljut a fülébe, hogy alkalmas időben segítségükre legyen.

A hívő embernek az Úr a pajzsa. Nem a saját erejével száll szembe a kísértésekkel. Ha mégis a maga erejével próbálkozik, annak mindig bukás a vége. Aki azt gondolja, hogy dicsőséges keresztyén múlttal a háta mögött, életének akár a legparányibb kísértésével szemben is, győzelmes harcot vívhat, hamar megtapasztalja ennek az ellenkezőjét. A mi pajzsunk és páncélunk az Úr. Nekem vannak olyan kísértéseim, amelyeket annak idején, Jézus nélküli életemben, úgyszólván játszva legyőztem, de most döbbenet látom, hogy Nélküle nem megy. Jézus nélkül nincs erő, és nincs győzelem. Ő a mi pajzsunk, vértünk, Ő az, aki felkel a segítségünkre. Embereknél nincs megoldás, nincs megtartás. Éppen ezért, a hívő ember a szükség idején egyedül Isten segítségére vár. A világban élő ember a politikai hírek kedvező alakulását, a világ hatalmasainak a mosolyát várja. Vagy azt, hogy az életkörülményei másként alakuljanak, hogy a támogatói, a barátai biztató sorokat írjanak neki, és gondját viseljék a bajban. Isten hívő gyermekei azonban az Úrra várnak. Nekik nincs más vigasztalásuk, még annyi sem, mint az istenteleneknek. Nincs olyan hívő, akinek ne lennének gyöngé pillanatai, aki egyszer-egyszer ne állna tehetetlenül szembe a kísértéssel. Éppen ezért nem lehet más megbízható támasz, csak a mi Urunk, Jézus. Ő ott van melletted, és mikor már összeroskadnál a terhek alatt, a karjaiba vesz. Mikor minden fény kialszik, Ő ott van, hogy világosságod legyen. Mikor mindenki elhagy, mikor megszűnik benned az élet, Ő akkor is ott van, hogy életed legyen.

Amikor Isten gyermeke imádkozik, szavai igazságként teljesednek be azokon, akik ellene támadnak. Isten odaáll az Ő szolgáinak a beszéde mögé, nem hagyja megszégyenülni őket. Ha az Ő szolgája azt mondja, hogy szégyen és gyalázat érje őket, az Ő ellenségei valóban pirulnak, és olyanok lesznek, mint a polyva a szél előtt. Útjuk valóban sötét lesz, és az Úrnak angyala fogja kergetni őket. Az Isten nélkül élő ember sorsában ezek beteljesülnek. Szégyen és gyalázat az ő osztályrésze. Egy darabig fenn hordja az orrát, sikerülnek a dolgai, de elkövetkezik az idő, mikor szégyene és gyalázata az ő arcára borul, és meglátszik majd mezítelenségének rútsága. Hiába áll egy ideig úgy, mint a kőszikla, elkövetkezik az idő, mikor olyanná válik, mint polyva a szélben. Hány ilyen életsorsot látunk! A hatalmasok, akikről azt hittük, hogy örök alapokon állnak, egyszer csak megrendülnek, mert utoléri őket Istennek ítélete. Sokak fényes pályája egyszerre sötétségbe, homályba vész, mert az Úr angyala elkezdte „kergetni” és „verdesni” őket.

A világtörténelem folyamán, mióta Istennek népe elvált az istentelenek társaságától, a világ fiainak sohasem volt okuk arra, hogy Isten hívő gyermekeit üldözzék. Káinnak sem

volt rá oka, hogy Ábelt bántalmazza. Meg vagyok győződve arról, hogy ha Káin birkái a szakadékba zuhantak, Ábel kihúzta őket onnan. Kezdetől fogva jogos hát a kérdés: miért bántalmazzák, miért verik arcul, miért adják keresztre Isten gyermekeit? Ez a világ sohasem tudja megindokolni, hogy miért üldözi a hívőket. A barátaid sem tudják megmondani, hogy miért gúnyolnak, miért bántja őket a tiszta életed és a kegyességed. Mit árt nekik, ha te nem dalolod velük a nótáikat, és nem mész velük a kicsapongás útján. Ok nélkül „vontak hálót” és „ástak vermet”. Mi oka volt Heródesnek arra, hogy gyűlölje azt a néhány hetes csecsemőt? Néró és a többi császár mivel magyarázhatták, hogy üldözték, majd vértanúhalálra adták a keresztyéneket? Soha nem tudott magyarázatot adni ez a világ. Koholt ugyan hamis vádak, de megindokolni igazán sohasem tudta, hogy miért gyűlöli Isten népét. Mert letörölte a könnyet az arcáról? Mert szeretettel hajolt le hozzá a nyomorúságában? Csak ezért gyűlölheti őket, más oka nincsen.

Az Isten nélkül élő embert váratlanul éri a romlása. Ismételten előfordul ez a Zsoltárok könyvében. Romlásuk a dülő falhasadékhoz hasonló, mely egy váratlan pillanatban leomlik. Senki nem tudja megmagyarázni, miért éppen akkor, de egyik pillanatról a másikra összeomlik az egész, mert belső romlás emészti. Amilyen váratlanul éri az istentelent a romlás, olyan váratlanul szakad rá a hívőre az öröm. Szokták mondani, hogy az idő majd meggyógyítja a sebeket. A felejtésnek drága kegyelmi ajándéka valóban Istentől van. Gyógyír ez a világban élő, istentelen ember számára is. Isten gyermekei azonban nem így kapják a szabadulást: nem kell önszuggesztíóval vagy más eljárásokkal gyógyítani magunkat. Az Úr letépi a felleget az övéi lelkéről egy váratlan pillanatban, és rájuk szakad az öröm. Egy szempillantás alatt szétszakad a ködfelhő, és dicsőségesen felragyog Isten napja. Nincs a keresztyén életnek olyan hosszú alagútja, mely után ne ragyogna fel még tündöklőbben a nap. Nincs olyan nehéz teher, amely után ne következne el, szinte váratlan módon, a tehertől való szabadulás és annak öröme.

A bűn erősebb, mint én. Magamban nem vagyok képes felvenni vele a harcot. A bűn kegyetlen. Ez abban mutatkozik meg, hogy a szegényt és a szűkölködőt rabolja meg. A világi büntetőtörvények szerint is súlyosbító körülménynek számít, ha valaki nálánál szegényebbet, nyomorultabbat foszt ki. És íme, az ember nem lehet annyira nyomorult, hogy a bűn ne tudna még valamit elrabolni tőle. Ne higgye senki, hogy lehet olyan boldogtalan és szerencsétlen, hogy a sötétség hatalma ne tudná még boldogtalanabbá tenni. Ne higgye senki, hogy van olyan mélység, amelynél az ördög ne akarná még mélyebbre taszítani az embert. Ha az ördög átkutatja a zsebeidet, nem lehetsz olyan szegény, hogy ne találna valamit bennük. Megrabolja a szegényt és a szűkölködőt is. Ettől az erős fegyverestől szabadít meg téged a még erősebb, kegyelmes Jézus. Ettől a rettenetéstől szabadít meg téged a még rettenetesebb Úr.

A világ olyan vádakkal illeti Isten gyermekeit, amelyekhez semmi közük nincsen. Tanúkat állítanak elő, és olyan dolgokról vallatják őket, amelyekről nem is tudnak. Figyeljük meg

Pál apostol vagy Jézus vallatását! Olyan dolgokkal vádolják őket, amelyeket soha nem követtek el. Nem a valós bűneiddel fognak vádolni, amelyeket te már letettél a kereszttel alá. A rablógyilkos, ha megtér, nem a tényleges bűneiért fog vértanúságot szenvedni, azért, mert ölt és rabolt, hanem azért, mert vallást mert tenni Jézusról. Ezért aztán hamis vádakot koholnak ellene. Ha hűségesen kitartasz Jézus mellett, az elkövetett bűneidért, amelyekről tudsz, és amelyekkel a Szentlélek is vádol, nem fognak perbe az emberek. De perbe foghatnak olyan bűnökért, amelyekről nem is hallottál.

A sötétség hatalma megrabolja az emberek lelkét. Ne higgye senki, hogy az ördög anyagi javakat akar elvenni tőlünk. E világ gazdagságát és kincseit nem félti tőlünk. Nem sajnálja a dicsőséget, a hírnevet, a nagyságot, az erőt, a pénzt, a kincseket. Ezek mindegyikét bőségesen adja, az embereknek a lábai elé rakja, mert jól tudja, hogy egyszer megtérül a befektetés, és mindezt visszakapja, a birtokosával együtt. Ő az ember lelkét akarja megragadni. Ezért mondja Jézus, hogy: „Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, de a lelkében kárt vall?” Az ördög kész odaadni neked a világ minden dicsőségét, csak add oda a lelkedet. Adj a testi vágyak piros rózsáit, a lábad elé rak minden szenvedélyt, ha kívánsz, csak a lelkedet add oda neki. Testi örömeiben azok a leggazdagabbak a világon, akiknek semmi erkölcsi gátlásuk nincs, akik a lelküket egészen odaadták az ördögnek. Hogy aztán mi a vége ennek, és mi a következménye, erről felesleges beszélni, vagy magyarázni. Nézz a tükörbe, nézd meg a ráncokat az arcodon, a sötét karikákat a szemed alatt, és megtudod!

A világ fiai örülnek, mikor Istennek gyermekei elbuknak. Boldogok, csapkodják a kezüket fölötte, hogy a „nagy hívő” most megkapta a magáét. Isten gyermekei pedig könnyeket hullatnak, mikor látják a világ fiainak romlását: „Az ő betegségükben gyászba öltöttem, böjttel gyötrettem lelkemet, imádságom keblemre vissza-visszaszállt.” A zsoltáríró nem tud megnyugodni: hiába mondta el imádságát, mindegyre újra kell kezdenie, nem tudja abbahagyni a könnyörgést. „Mintha anyámat siratnám, úgy jártam a bűtől meghajolva.” Ti, akik hisztek, hullattok-e könnyeket azok nyomorúságán, akik körülöttetek vannak? Jártok-e bűtől meghajolva, és fáj-e a szívetek értük? Roskadoznak-e a lábaitok az ő terheik alatt?

Némelykor a sötétségnek árnyai úgy rettentenek bennünket, mint az oroszánok ordítása. Nekünk ezt nehéz elképzelni, hiszen minket nem fenyegetnek oroszánok. De vannak népek, akik nagyon is jól tudják, mit jelent, mikor felhangzik az oroszánok üvöltése az éjszakában. Annak, aki nem élte át, azt is nehéz elképzelni, hogy milyen érzés tengeren utazni viharban. Ehhez hasonló lehet, mikor úgy megvadul körülöttünk a kísértéseknek árja, hogy már-már úgy érzi az ember, elszakadnak az eresztékek, összeomlik minden, és nincs menekvés. Ilyenkor lelkünkben felszakad a kiáltás: „Uram, meddig nézed? Meddig kell még várni?” A nyomorúság pedig nem egyszer azzal tetéződik, hogy Isten hallgat, nem jelentkezik. Hiába kiáltozunk, nincs szabadulás.

„Láttad, óh Uram, ne hallgass— Serkenj föl, ébredj ítéletemre, óh Uram, Istenem, az én ügyemért.” Hasonló helyzetben voltak a tanítványok is, mikor hajójuk a tenger hullámai között hánykolódott, Jézus pedig nyugodtan aludt a hajón. Van a hívő ember életében is olyan időszak, mikor félelmetesen tombol a hullám, és ő kétségbeesetten így kiált fel, az ének szavaival: „Mester, a bösz vihar dühöng, hullám fölé hullám kél... nincs oltalom, nincs segély.” Az éjszakai viharban az ember csak botladozik, de nem talál kivezető utat. Eljár az összejövedelekre, előveszi az Igét, és néha vakító fénnel villan be a leikébe, hogy most megtalálta az utat, de aztán újra a régi homályba zuhan. Nyomorúságos, szörnyű idők ezek. Mit tehetnél a szorongatásnak ilyen éjszakáján, minthogy kétségbeesetten kiáltasz Istenhez: „Serkenj föl, ébredj ítéletemre, oh Uram, Istenem, az én ügyemért.” Lehet, hogy szádon hang se jön ki, mert sírás fojtogatja a torkodat, csak a szíved mélyén kiált, kétségbeesett kiáltozással, a Lélek. Vigasztaló a tudat, hogy noha sokszor nem is tudjuk, mit kell kérnünk, és hogyan, de a Lélek hangtalanul esedezik érettünk. És mikor mi már nem tudunk kiáltani, amikor elapadt hitünk forrása, a Szentlélek még mindig kiáltozik értünk. Mindenkor érvényes, hogy Jézus esedezik érettünk, és közbenjárása meghozza a kívánt szabadulást.

Isten hívő gyermeke a nyomorúság idején isteni igazságra és ítéletre vár. Nem kér kedvezményt: természetes és magától értetődő, hogy vállalja a bűneit. A világ fiai nem vállalják, hanem letagadják a bűneiket. A hívő azonban így kiált: „Ítélj meg engem a te igazságod szerint, óh Uram, Istenem, hogy ne örüljenek rajtam!” A világ fiai a maguk igazságára támaszkodva elvesznek, akik azonban Istennek igazságára és ítéletére támaszkodnak, azok megtartatnak. Jöhet olyan időszak a hívő ember életében, mikor úgy tűnik, hogy a hitetlenség benyelte az életét. Úgy látszik, nincs többé megtartás és szabadítás. A világnak erősei és hatalmasai így kiáltoznak: „Elnyeltük őt!”, és örülnek. Mégis van megtartás, és eljön az idő, amikor ezek pirulnak és megszégyenülnek, mert korai volt az örömük. A Jelenések könyvében olvassuk, hogy mikor Istennek két bizonyágtevőjét megölik, nagy öröm támad Sodomában. Ajándékot küldöznek egymásnak az emberek afeletti örömükben, hogy elpusztultak a bizonyágtevők, akik Isten beszédeivel gyötörték őket. Azok azonban, három és fél nap múlva, megelevenednek a nagyváros utcáján. Lehetséges, hogy a világ már úgy látja, elveszett Istennek gyermeke, Isten azonban tudja, hogy még van benne élet, és megeleveníti, talpra állítja őt. A végső öröm Isten választottainak az öröme: ők afelett örvendeznek, hogy nagy az Úr, és kívánja az Ő szolgájának békességét. Van a világban sokféle győzelem és diadalmármor, felhangzik sok diadalének, de a végső hálaének, az utolsó diadal az lesz, amikor a győztesek nyelve hirdetni fogja Isten igazságát és dicsőségét. A végső, döntő szót Isten mondja ki, ezért „ne csüggedj lelkem!” Ne csüggedj, hívő lélek, hanem emeld fel a fejed, mert egyszer még a te nyelved is hirdetni fogja Isten dicsőségét! Azért nézz csak rá, és ne nyugtalankodjék a szíved, mert Ő harcol érted, és hordoz téged. Jézus, aki tusakodott érted a Gecsemáné kertben, majd vérét hullatta érted a Golgotán, most ott van az Atya Istennek jobbján, és harcol érted, sőt veled is, önmagáért.

Július 17

Az igazság bátor harcosai

„De azok, akik ragaszkodnak Istenükhöz, bátor tetteket visznek véghez" (Dán 11,32).

Az ÚR vitéz harcos, az ÚR: ez a neve" (2Móz 15,3). Aki zászlaja elé áll, azt megedzi a harcra, erőt és bátorságot ad neki. Amikor Dániel ezt az Igét leírta, igen rossz idők jártak, Isten népe mégis azt az ígéretet kapta, hogy győztesen fog kikerülni a szorongattatásból. Erőt és bátorságot kapnak a hatalmas ellenséggel való szembeszállásra.

Bárcsak mi is igazán ismernénk Istenünket; erejét, hűségét, változatlan szeretetét, és mindent kockára tudnánk tenni érte. Isteni lénye felbuzdítana és késszé tenne arra, hogy érte éljünk és haljunk. Bárcsak meghitt belső közösségünk lenne Istennel, mert akkor hozzá hasonlóan készek lennénk kiállni az igazságért. Hiszen aki már látta Isten arcát lelki szemeivel, az nem fél többé az emberektől. Ha állandó közösségben maradunk vele, bátorságot kapunk, és az ellenség sokasága is csak annyi lesz a számunkra, „mint egy vízcsepp a vödörben" (Ézs 40,15). Akárhány ember vagy démon támadjon is ellenünk, úgy tekintünk rájuk, mint Isten a pogány népekre: „csak sáskáknak tűnnek" (Ézs 40,22). Legyünk hát az igazság bajnokai ebben a hazugsággal teljes korban!

*

Folytonos elvetés

Ti is azonban vessétek el magatoktól mindezt: a haragot, az indulatot, a gonosztságot, az istenkáromlást, és szátokból a gyalázatos beszédet. Kolossé 3,8

„Aki egy ponton vét a törvény ellen, az az egésznek megrontásában vétkezett" - jelenti ki a Szentírás (Jak 2,10). - A fent idézett bűnök a szeretet-lenség bűnei, amelyek elbizakodottságunkból vagy önző énünkéből fakadnak. Vannak bűnök, amelyek még a hívőknél is gyakran előfordulnak: a harag és az indulatosság. Talán nem tör ki belőlünk nyíltan a felháborodás, de belül szinte forr a düh. Van, aki még türtőzteti magát, de belül hasonlít a vulkánhoz. Sokan heves természetükre vagy megviselt idegeikre hivatkoznak. Igaz, hogy a gyenge idegzet fokozza a felindulást és a türelmetlenséget, azonban nem az idegeink, nem is a velünk született hevességünk az oka ennek - még a kiállhatatlan emberek és a körülmények sem. Nem ezek tesznek rosszá, hanem ezek csak előhívják belőlünk a rosszat.

Minden rosszindulatú, szeretetlen magatartást 'gonosznak' mond a Biblia. A gonoszsághoz tartozik a makacsság és engesztelhetetlenség, az irigység és ellenkezés, de minden rejtett rosszakarát is. A gonoszság éreztetni akarja a másikkal, hogy valami ellenére van. Sötét arcot vág, sértődötten néz. A gonoszsból származik a szitok és minden csúnya beszéd. A 'káromlások' alatt nem csak istenkáromlást kell érteni, hanem szidalmakat, sértő szavakat, amelyeket az ember bosszúságában vet oda a másiknak. 'Gyalázatos beszéd'¹¹. az útszéli, ocsmány, szemérmetlen kifejezések. A hívők ajkára csak kedves szavak illenek, amelyeket jól esik hallani, mindenekelőtt azonban Isten dicsérete és a hálaadás. Egy szájból ne jöjjön ki áldás és átok, mint ahogyan egy forrásból nem fakadhat édes és keserű.

Legyen ezért jelszavunk: elhagyni, elvetni minden gonoszt! Ezek nem engedik, hogy az Istenben való élet megerősödjék; átokként telepednek rá a lélekre. Olyan hibákat, bűnöket vetünk le, amelyek megszégyenítenek minket és mélységesen fájnak. Jézus iskolájában újra és újra bűnbánatot kell tartunk. - Aki könnyen átsiklik a bűnei felett, ismételten beleesik azokba. De aki szenved miattuk, mert elviselhetetlen és terhes számára, az elveti és elhagyja azokat. Jézus Krisztus veszi el és szabadít meg a bűneinktől, ha azokat könyörgő imádságban feltárjuk előtte és gyökerestül elszakadunk tőlük.

*

Krisztus a szegletkő

„... nem is adatott emberek között az ég alatt mos név, mely által kellene nekünk megtartatnunk" (ApCsel 4,12)

A Krisztussal járók tudják, hogy Ő a „szegletkő”. A Zsoltáros is erről beszél: „A kő amelyet az építők megvetettek, szegletkővé lett!” (Zsolt 118,22). Az Ótestamentum nagy prófétájánál ezt olvassuk: „Íme, Sionban egy követ tettem le,...egy drága szegletkövet, erős alappal” (Ézs 28,16). Péter a főtanács előtt tesz bizonyosságot arról, hogy „Ez ama kő, melyet ti építők megvetettetek, mely lett a szegletnek fejevé. És nincsen senkiben másban idvesség: mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk.” (ApCsel 4,11-12). Pál bizonyosságot tesz nemcsak a rómaiak, de az egész világ előtt: „nem szégyenlem a Krisztus evangéliumát; mert Istennek hatalma az minden hívőnek idvességére..., mert az Istennek igazsága jelentetik ki abban hitből hitbe...” (Rom 1,16-17). Mi sem szégyellhetjük...

Megváltóm, Krisztusom, dicsőíttessék szent Neved, hogy kegyelmedből én is úgy ismerhettelek meg, mint szegletkövet, Akin az én életem is fölépül. Boldogan vallom Pállal

együtt, hogy nem szégyellem evangéliumod, mert Istennek hatalma az lelkünk üdvösségére. Rajtad kívül senkiben másban nincs üdvösség! Segíts erre kegyelmedből! Ámen.

„Egyszerűvé formálj Belső lelkiképpen, Békességben, csöndességben. Tisztogasd meg szívem: Tisztaságod lássam Lélekben és igazságban. Szívemmel Mindig fel-Szállhassak sasszárnyon: Csak Te légy világom!” (Énekeskönyv 165. é. 5. v.)

*

Életmentő ébresztés

Ébredj fel, aki alszol, támadj fel a halálból, és felragyog neked a Krisztus. (Ef 5,14)

Ez a mondat arra is figyelmeztet, hogy nem mindenki él, aki mozog ezen a földön. A Biblia ezt állítja: „Akié a Fiú (Jézus), azé az élet; akiben nincs meg Isten Fia, az élet sincs meg abban.” (IJn 5,12) A szó teljes értelmében tehát csak az él, akinek kapcsolata van Jézus Krisztussal. Erre az igazi életre támadhat fel mindenki a lelki halálból.

Edisonról jegyezték fel, hogy egyszer a kishúgát várta az állomáson. Mielőtt azonban a vonat megérkezett volna, az a köhíd, amin át kellett haladnia, leszakadt. Pánik tört ki a várakozók közt, mert a szerelvényt már nem lehetett erről értesíteni és megállítani. Akkor a kis Edisonnak az jutott eszébe, hogy egy gőzmozdony sípjával morzejeleket ad, s ha a húga azt még idejében meghallja, talán lehet segíteni. A kislány azonban aludt. Egy kanyarban mégis felébredt, észlelte a jelzést, s az utolsó pillanatokban a vészfékkel meg lehetett állítani a vonatot. Megmenekültek a haláltól.

Isten nekünk is küld életmentő jelzéseket az ő igéjével, ébresztget lelki álmunkból. Itt is bolondoknak bélyegzik sokszor az ilyen igehirdetőket, ahogyan a kislányt is annak nézték a vonaton, pedig egyedül ő értette és vette komolyan a jelzést. Aki felébred álmából, ráébred elveszett állapotára, és még idejében kiszáll a halálvonatból, megmenekül. Az Istentől elválasztó szakadékon is átér Jézus Krisztus keresztje, s azon visszatálálhat minden hívő elvesztett otthonunkba.

Ezen a világon nagy altatás folyik. A gonosz hol külső kábítással, hol lázas tevékenységgel igyekszik elvonni figyelmünket reménytelen állapotunkról. Legyünk hálásak Isten ébresztő igéjéért, és vegyük komolyan, amit ő a mi megmenekülésünk érdekében mond! Ő azt akarja, hogy már itt a mienk legyen ez a teljes, örök élet.

*

Ne nyugtalankodjék a szívetek!

Jézus búcsúbeszéde I.: Jn 14,1-6

Alig pár perce hangzott el: „Bizony, bizony, mondom nektek, közületek egy elárul engem”, és alig pár perce lépett ki az éjszakába Júdás, hogy elárulja Mesterét. Alig pár perce, hogy Jézus világosan mondta, már csak kevés ideig lesz velük. Alig pár perce Jézus megjövendölte az életét a Mesteréért felajánló Péternek, hogy ő is megtagadja.

Csoda-e hát, hogy a tanítványok rendkívül nyugtalanok, megrendültek, hiszen még maga Jézus is - azt írja János - „igen megrendült lelkében” (13,21). Sok forró és szép elképzelésük összeomlóban van. Életük szakadék szélére került. Mindenüket elhagyták Jézusért, minden hidat fölégettek maguk mögött - csoda-e, ha nyugtalanok?

Ezért szükségesnek látja Jézus, hogy így szóljon hozzájuk: „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem.”

Valóban olyan helyzetbe kerülhet nemegyszer az életünk, amikor hiába minden fejtörés, minden meggondolás, minden tanácskozás, mindettől csak nyugtalanabbá válik a helyzet és a lényünk. Ilyen esetekben csak egyetlenegy valami segíthet: ha akkor igazán hisszük azt, amit hiszünk. Akkor már késő elkezdni a hitet. Akkor már nem elég: „Istenem, jaj, Istenem, csak most az egyszer segíts!” Akkor csak az segít, hogy még jobban hiszünk abban az Istenben, akiben eddig is hittünk, és még jobban abban a Jézusban, akiben bízunk.

Nem is olyan régen az egyik este valami belső nyugtalanságtól hajtva - de talán jobb, ha így mondom, hogy „felső parancsra” - bementem egy öreg barátomhoz és presbitertársamhoz a kórházba. Igen rossz testi állapotban találtam, de ennek ellenére jól el tudtunk beszélgetni. Életről és halálról egyaránt. Tulajdonképpen beszélgetés közben elbúcsúzott tőlem. Amikor azt említette, hogy érzi már, eljött az utolsó ideje, nagyon csöndesen megkérdeztem tőle, hogy fél-e. Azt válaszolta: „Egy kicsit.” Ez igazán őszintén, mélyen, emberien hangzott. Akkor János evangéliumából idéztem neki ezeket az Igéket:

Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem.

Az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra? És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is.

Jn 14,1-3

Öreg barátom közben szorította a kezemet, keze szorításán éreztem, hogy tulajdonképpen nem az én kezembe kapaszkodik, hanem abba a kézbe, Aki eddig is tartotta, és Aki most rajtam keresztül beszél. Utána együtt imádkoztunk és együtt mondtuk el a Miatyánkot.

Ezt csak az tudja megtenni, aki eddig is hitt Istenben és Jézus Krisztusban. A nagy küszöb előtt már nem lehet hitet tanulni, vagy igen nehezen. Ott már használnunk kell hitünket!

Nyugtalan és izgatott tanítványai számára Jézus itt olyan tanítást ad, amit tulajdonképpen minden hívő embernek meg kellene tanulnia kívülről. Ezt úgy kell tudnunk, ahogy valamikor a hívő zsidók tudták a halotti imádságot; már gyermekkorukban megtanulták, hogy egykor majd haláluk óráján tudják és elmondhassák. Ahogy maga Jézus is elmondta a kereszten, hiszen annak egy sora ez: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?” - Érdemes megtanulnunk tehát előre a fent idézett három Jánosi Igét, hogy ha senki se lesz velünk, amikor egy kórházi ágyon elérkezik az utolsó óránk, ezt elmondhassuk, végiggondolhassuk és belekapaszkodhassunk.

Mert mi van ebben a három versben? Jézus tanítása az életről, a halálról, a meghalás pillanatáról, és arról, hogy mi lesz a halál után.

Vagy még tömörebben megfogalmazva:

- Hová megyek?
- Hogy megyek?
- Hol leszek?
-

Hová megyünk majd, ha ebből az életből ki kell lépni? Jézus válasza az, ha egy szóba tömörítenénk: Haza! Mert aki az Atya hajlékába megy és erről beszél - az haza megy!

Van-e valami elgondolásod, hogy mi történik veled, ha meghalsz? Most nem azt kérdezem, hogy mit vallasz erről, hanem azt, hogy a szíved legeslegmélyén mit hiszel efelől. Azt, hogy a halál egy nagy pont az élet végén, és akkor mindennek vége szakad? Vagy egy kétségbeesett kérdőjel? „Mit lehessen azt tudni?!...”

Tulajdonképpen miért csapna be bennünket Jézus? Miért ne tételezhetnénk fel Róla, hogy ha valaki legtöbbet tudott ezen a földön a halál utáni életről, akkor az Ő volt? És Ő szép keleti nyelven azt mondta: „Az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra?” - Ő nem hitegetett senkit. Ő soha nem szépítette a helyzetet. Soha nem ígért könnyebb életet

az Őt követőknek. Ő mindig az igazat mondta.

Valaki egyszer követőjévé akart válni, és így szólt Jézushoz: „Követlek, akárhova mégy. - Jézus azonban így felelt: - A rókáknak barlangjuk van, és az égi madaraknak fészük, de az Emberfiának nincs hova fejét lehajtania." (Lk 9,57-58).

Vagy nem Ő mondta-e tanítványainak: „Íme, én elküldelek titeket, mint juhokat a farkasok közé" „Mindenki gyűlöl majd titeket az én nevemért, de aki mindvégig kitart, az üdvözl." (Mt 10,16. 22). - És sorolhatnánk azokat az Igéket, ahol Jézus kertelés nélkül megmondotta, hogy mi vár azokra, akik Őt követik. Ezért, ha Ő azt mondja, hogy az Ő Atyjánál sok hely van, vagyis mindenki számára van hely - akkor az így is van.

Jézus soha nem hazudik, és csak arról beszél, amit biztosan tud. Ha Ő egyszer azt mondja, hogy a világon kívül van még számunkra hely, és ezt azoknak mondja, akiket a legjobban szeretett, és közvetlen halála előtt mondja - akkor ez igaz.

Hozzáteszi még: „És ha majd elmentem, helyet készítek nektek." A görög szövegben itt a *prodomosz* szó áll, amit a katonaság beszállásoló tisztjére használtak, vagyis annyi mint „szálláscsináló". De azokat a révkalauzokat is így hívták, akik a nagyobb hajókat bevezették a kikötőbe. - Nos, Jézus azt mondja magáról, hogy Ő ilyen *prodomosz*, szálláscsináló, végső révbe vezető.

A másik kérdés: hogyan megyek? Erre így válaszol Jézus: „Eljövök, és magam mellé veszek titeket." Valahogy úgy, ahogy az apa megfogja a gyermeke kezét és hazaviszi, vagy ahogy az idősebb testvér istápolja a fiatalabbat. Ha elfáradsz, talán még a hátára is vesz. Tehát nem a halál fog bennünket magához venni, hanem Jézus - Aki egy mondattal később azt mondja magáról, hogy Ő az élet.

Azt is elárulja, hol leszünk: „Ahol én vagyok, ott legyetek ti is." Tehát ott leszünk, ahol Jézus. Vajon nem elég-e ennyi? Megmondom őszintén, én mélyen sajnálom azokat, akik életük egy részét túlvilág! spekulációkkal töltik el. Sokszor az az érzésem, hogy ez a Kísértő egyik legravaszabb fogása. Azt akarja, hogy sok ember ahelyett, hogy az ebben az életben rábízott feladatokat és szolgálatokat végezné Isten dicsőségére és embertársai javára, idejének ezt a felhasználható részét elspekulálja. „Mint lesz, hogy lesz, miképpen lesz majd a túlvilágon?"

- Figyeljük meg, hogy Isten Igéje milyen tartózkodó a részletekben! Hogy Jézus maga is szükséavúl! Nem elég-e a hívő embernek, ha biztosan tudhatja, hogy ott lesz, ahol Jézus? Hogy az miként lesz, milyen minőségben, arról Jézus nem ejtett szót. Ő tudja, miért nem. Megvallom, engem tökéletesen kielégít, hogy Ő vesz magához, hogy hazavisz, és ott leszek, ahol Ő van. A többit majd ott tudom meg.

Aztán így folytatta Jézus: „Ahova pedig én megyek, oda tudjátok az utat.” Itt talán többet tételéz föl Jézus a tanítványairól, mint lehetne. Ezért Tamás meg is szólal: „Uram, nem tudjuk, hova mégysz: honnan tudnánk akkor az utat?” - Jó, hogy megszólal, mert itt hangzik el Jézus egyik legnagyobb önkijelentése. Ha Tamás nem tette volna fel a kérdést, talán nem válaszolt volna Jézus. De így azt feleli neki: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam.”

Ez mindig, mindenkinek hallatlan sokatmondó, végső valóság és jézusi kinyilatkoztatás, de egy zsidó ember számára mindennél többet jelentett. Hiszen éppen ez a három izgatta őket! Melyik az az út, amelyen nekik járni kell, mi az az igazság, amit hinniük kell, és milyen az az élet, amelyet élniük kell? (Az útról: 5Móz 5,32-33; 3,1-29; Ézs 30,21; Ézs 31; Zsolt 27,11. Az igazságról: Zsolt 86,11; 26,3; 119,30. Az életről: Péld 6,23; 10,17; Zsolt 16,11.)

Tehát a zsidók izgatottan keresték, kutatták ezt a három lehetőséget, az útjukat, az igazságukat és az életüket.

És most Jézus azt mondja, hogy ez az út Ő maga!

Diákkoromban, ausztriai nyaralásom alatt megismerkedtem egy idegenvezetővel, aki a Dachstein ormaira vezette fel a hegymászókat. Mindenki csak Herr Wegnek nevezte, magyarul: Út úrnak. Egy bizonyos magasságon túl, amikor már az ösvény eltűnt, azt szokta volt mondani: „Innentől kezdve mindenki csak a nyomomba lépjen, mert ettől kezdve már én vagyok az út.”

Nos, Jézus nem olyan, mint a mi korunk útjelző táblái, és nem olyan, mint sok „útmutató” ember, akik másoknak mutatják, de ők maguk nem járnak; hanem valóban Ő az út, mégpedig úgy, hogy előttünk jár rajta. Aki követi, az csak a nyomdokaiba léphet, ha nem akar eltévedni és lezuhanni.

Ő az Igazság, a testet öltött Igazság. Nem igazságokat hirdetett, hanem úgy élt az emberek előtt és között, hogy akik a közelébe kerültek, azoknak az az érzése támadt, hogy ha van igazság a földön, akkor az az, amit Jézus él.

Végül Ő az Élet. Sőt, az élet közepe, a magja. Mint a kocsikeréknek az agya. Ha az hiányzik, szétesik az egész. Manapság azért merül fel sok emberben a kérdés, hogy nincs értelme az életének vagy nem élet az élete, mert hiányzik az élete közepe, Jézus.

Végül így fejezte be tanítványaihoz intézett nyugtató szavait: „Senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam.” Itt a hangsúly azon van: az Atyához. Talán Istenhez vezetnek még más utak is, de ahhoz az Istenhez, Aki az Atyánk, szerető Mennyei

Atyánk, csak Jézus Krisztuson keresztül vezet az út!

Július 18

Közösség a pusztában

„Azért most én csábítom el őt, elvezetem a pusztába és szívére beszélek" (Hós 2,16).

Isten látja, hogy a bűn csábít minket, ezért elhatározta, hogy szeretetével csalogat bennünket magához, mert a szeretet a bűnnél is jobban vonz bennünket. Emlékszünk még arra, micsoda vágyat ébresztett Isten bennünk, amikor először szólított meg bennünket, és elcsalogatott e világ hamis értékeitől? Ezt a vágyat Isten újra meg újra éleszti bennünk, amikor látja, hogy már-már beleesünk a gonosz törbe.

Azt ígéri, hogy félrehív bennünket, mivel így tud legjobban a szívünkre beszélni. Ez a félreeső hely azonban nem valami paradicsom, hanem a pusztaság, mert ott semmi sem vonja el a figyelmünket Istenről. A nyomorúságok pusztaságában Isten jelenléte lesz a minden a számunkra. A vele való közösséget akkor többre becsüljük majd, mint mindent, amit idáig olyan nagyra értékeltünk, megszokott környezetünket, kényelmünket, barátainkat. A magány és a szenvedés közelebb hoz önmagunkhoz és mennyei Atyánkhoz, mint bánni más.

Amikor így „elcsábít" és a vele való közösségbe hív az Úr, akkor derül ki, hogy milyen drága és vigasztaló mondanivalója van a számunkra. A „szívünkre beszél", amint igehelyünk mondja. Bár mi is megtapasztalnánk, milyen igaz ez az ígélet! Bárcsak hagynánk, hogy elcsalogathasson szeretete, félrehívhasson próbatétele, és megvigasztalhasson az igazság Szelleme, mert így ismerjük meg igazán az Urat és tudunk örömmel új éneket énekelni neki.

*

Pihenjete meg

**Jöjjetek velem csak ti magatok egy lakatlan helyre, és pihenjete meg egy kissé.
(Mk 6,31)**

Sokan mostanában veszik ki nyári szabadságukat, és próbálnak valahol egy kicsit pihenni. Vannak, akik legszívesebben mindig szabadságon lennének, de vannak, akik nem mernek jó lelkiismerettel kikapcsolódni. Pedig Jézus azt tanítja, hogy a pihenés nem fényűzés, hanem a jó minőségű munka egyik feltétele. Persze nem munka helyett, hanem munka után helyes gyakorolni. Megállás nélkül nem lehet jól dolgozni, s itt olvassuk, hogy a tanítványoknak néha enni sem volt idejük.

Hogyan pihenjen egy keresztény ember?

A tanítványok Jézussal mentek el pihenni. Igazi felüdülést a vele való közösség ad. Munka közben is, de néha úgy, hogy csak rá figyelünk. Olyan jellemző, hogy ki mit visz magával évi szabadságára vagy egy-egy szabadnapra. Van, aki fáradtabban jön haza, mint ahogy elment. Tervezzük meg a pihenést, s legyen fontos az Úrral való közösség!

Egy lakatlan helyre viszi Jézus az övéit. Nagy szükségünk van a csendre. Ez önmagában is gyógyít, de Jézus halk és szelíd szavát is jobban értjük így. S csak a tanítványait hívta most. Nem kell ahhoz nagy társaság, hogy felüdüljön az ember, de a legközelebbiekkal fontos ápolni a közösséget. (Ugyanakkor éppen a szabadságunk alatt több lehetőség van meglátogatni olyanokat, akik mindig egyedül, a pusztta csendjében élnek.)

Itt a tanítványok végre kibeszélhették magukat Jézusnak. Néha nagyon rövidre szabjuk a vele töltött időt. Szánjunk most többet arra, hogy egészen megnyíljunk előtte!

S végül: egy kissé akarja megpihentetni őket. Mert az élet nem pihenésből áll, a pihenés célja az erőgyűjtés a szolgálatra. De a csendben sokszor jobban látja az ember, mi is valóban a feladata, melyek a jellemző hibái, kiaknázatlan lehetőségei, ki ő és ki az ő Ura. Ezért szükséges munka közben is elvonulni néha a csendbe. Ahogyan Jézus is tette.

*

Krisztussal járva megszabadulunk bűneinktől

„Tisztítsuk meg magunkat minden testi és lelki tisztátalanságtól!” (2Kor 7,1)

Pál - Isten Szentlelkének indítására - fölhívja nemcsak a korinthusiakat, hanem mindannyiunkat, hogy „tisztítsuk meg magunkat minden testi és lelki tisztátalanságtól, Isten félelmében vivén véghez a mi megszentelésünket.” Első hallásra szinte teljesíthetetlennek tűnik ez számunkra. Pedig talán egy parancs teljesítése sem ilyen egyszerű, mint ezé. Ha állandóan az Úr Jézus Krisztus közelében, Véle együtt járjuk életünk útját, elfut tőlünk a sátán, a testi és lelki tisztátalanság nagy kísértője, így nem tud hozzánk sem közel férközni. Mielőtt Jézus tanítói munkásságát megkezdi, a sátán Őt is megkísértette a pusztában, három legfőbb kísértésével: a kenyérrel, a testtel és a hatalommal. Jézus határozottan elutasítja az ördögöt: „Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet... Eredj el sátán” (Mt 4,7/b, 10/a). Aki mindig Jézussal jár, azt Véle együtt messze elkerüli a sátán, annak nincs közössége a „hazugság atyjával”, nincs semmi közössége a sötétiséggel.

Megváltó Krisztusom, vonj kegyelmeddel állandóan Magadhoz, hogy Véled járva, a nagy

kísértő ne merjen közelembbe férkőzni, hazugságaival ne tudjon megtéveszteni, egy pillanatra se tudjon elcsábítani, így nékem sem lesz közösségem a sötétséggel! Krisztusom, fogd meg alázatosan Feléd nyújtott kezem! Nagy irgalmadból, Ámen.

„Csodálatos Felség,
Hadd dicsérlek Téged:
Hadd szolgáljon lelkem Néked!
Angyaloknak módján
Színed előtt állván
Bárcsak mindig orcád látnám!
Add nékem Mindenben
Te kedvedben járnom,
Istenem, Királyom!
(Énekeskönyv 165. é. 3. v.)

*

**Vegyük nagyon komolyan
Nem tudjátok, hogy egy kicsiny kovász az egész tésztát megkeleszti?
IKorintus5,6**

Vigyázz a kis dolgokra! Azok mindenütt fontos és sokszor ijesztő szerepet játszanak. A gonosznak nagyobb, erősebb a fertőző ereje és terjedése, mint a jónak, vagy - amint a Prédikátor mondja - „a bölcsességnél és tisztességnél hathatósabb egy kevés balgaság.” -Fenti Igénk éppen úgy vonatkozik az egész gyülekezetre, mint az egyesekre. Az egész közösséget megmérgezheti egy kicsiny dolog, de éppen úgy megronthatja a gonoszságnak valami kicsiny kezdete egy ember egész belső életét. Parányi bacillusok, amelyeket csak erős nagyításban láthatunk, terjesztik a súlyos fertőző betegségeket. Hihetetlenül gyorsan szaporodnak és az egész testet megmérgezik. A kovász parányi sejtjei rohamosan megsokszorozódnak és az egész tésztát áthatják. Ez a bűn képe. Egyetlen tekintet gonosz kívánságot ébreszthet a szívben. Ha ezt a csírázó mérget ki nem dobod, akkor tovább terjed mindaddig, amíg egész lelki-szellemi életedet áthatja, és gonosz cselekedetek lesznek belőle. Egyetlen gondolat tovább szövődik, egész szövevény lesz belőle, amely behálózza és megkötözi a lelket. Egy tisztátalan szó megmérgezi a fantáziát és tisztátalan képeket teremt a lélek rejtekében. Ezek felkeltik a szenvedélyeket, elkábítják és félrevezetik az embert.

Egy másik kép: egy szikrát könnyen eltaposhatsz, de ha tovább izzik, olyan tűzvész támadhat, amit alig lehet eloltani, így van ez a foltokkal és a rozsdával \s. Aki nem távolítja el azokat mindjárt, az ne csodálkozzék, ha ruhái, edényei, szerszámai

tönkremennek. Szakítsunk mindig radikálisan^ azonnal^ gonosszal, különben befészekli magát és megnehezíti a harcunkat. Ha játszunk a rossz gondolatokkal, végül borzalmasan komoly dolog lesz belőle. Ha a sötét vágyakat nem utasítjuk el már a küszöbön, akkor lakhatási jogot szereznek a házban. Ha nem öldököljük meg a (hús)test cselekedeteit, halálba sodornak minket. Mint a gyom a kertben, olyan szívós a gonosz, és sokkal erősebben szaporodik, mint a jó. A bölcs ember óvatosan viselkedik. Balga az, aki nem ügyel a kis veszélyekre és nem irtja azokat mindjárt az elején. Hanyagság és rendetlenség keservesen megbosszulja magát a lelki-szellemi életben. Aki a kegyelem által új téstávvá, azaz új emberré lett, az védekezzék minden újra betolakodó régi ellen és ne tűrje meg a kovász maradékát sem!

*

Az események Ura

135. zsoltár

Ebben a zsoltárban azt tárja Isten Szentlelke szemeink elé, hogy az események ura Isten. Nem maguktól, nem is emberi indulat útján támadnak az események a világban. Nem is a pusztá természeti törvények irányítása folytán. Az események ura Isten, akinek keze munkája nyomán támadnak mindazok, amik történnek körülöttünk. Ezért illeti Istent dicséret az övéi részéről, azoktól, akik hozzá tartozónak vallják magukat. Ki dicsérné Őt a pogányok közül? Azok önmagukat dicsérik, maguknak adnak dicsőséget. E világ fiai nem dicsérik Istent, szükség tehát, hogy Isten gyermekei zengjenek neki dicséretet, hálát és magasztalást. Vizsgálja meg Isten népe a szívét, zengi-e az Úr dicséretét, vagy pedig szája tele van panasszal, megkeseredett ahelyett, hogy dicsérné és magasztalná az Urat.

Jónak és gyönyörűségnek csak az Ő választottal ismerték meg Istent, akiket kiválasztott magának, mint saját örökségét. Vannak e világban olyanok, akik Istenből sokat megtapasztaltak, hiszen Isten ajándékai még a gonoszokon is nyilván vannak, az Ő gondviselő kegyelme alatt van az egész teremtett világ. Mózes első könyve szerint így szól az Úr: „Átkozott legyen a föld temiattad, fáradságos munkával élj belőle élted minden napjában. Orcád verítékével egyed a te kenyeredet." De íme, a föld nem csak bogáncsot és tövist terem, hanem életet adó gabonát, áldásai vannak az ember számára. Gazdag áldásaival árasztja el Isten az emberi életet, és az ember használja is Isten áldásait, a mennyből származó ajándékokat, a magasságból hulló esőt, a kenyeret, a ruházatot, a gondviselést. A hitetlen, Isten nélküli ember egészségét is Isten őrzi, az ő házáat is az Isten hatalma és ereje tartja. A napsugár őreá is éppen úgy hullatja melegét és árasztja világosságát, mint a többiek életére. Jónak és gyönyörűségnek azonban csak az Úr választottal ismerik őt.

Isten igazi jóságát, végtelen szeretetét csak azok ismerik meg, akik Őt megismerték a golgotái kereszten megnyilatkozó szeretetében. Szolgálni az Úrnak minden körülmények

között csak azok képesek, akiket magának választott. Az az ember, aki csak élvezője az isteni javoknak, olyan viszony bán van vele, mint a szolga az ő urával. A szolga, aki megkapja a bérét, és amíg hiánytalanul megkapja, addig nincs is benne semmi panasz, addig dicséri gazdáját, hogy kedves, rendes ember, amint azonban nem kapja meg bérét, azonnal zúgolódik. Ezzel szemben az Úr választottai akkor is jónak és gyönyörűségnek ismerik Istent, amikor munkájuk bérét nem kapják meg, amikor Isten keze rájuk nehezedik. Éppen ez a különbség a fiúság és a szolgaság között. A fiú mindig a házban marad, a szolga csak addig, amíg megkapja bérét. Isten választottja akkor is azt mondja, szeretem az Urat, amikor nem kedvére történnek az események. A szolga pedig csak addig dicséri az urát, amíg az események az ő kedvére történnek. Ez a lényeges különbség a szolga és a fiák között, az Úr választottai és azok között, akik maguk választották az Urat.

Isten nagysága csak a megnyílt szemű ember előtt világos. Akinek a Szentlélek megnyitotta a szemét, így szól: Bizony tudom, hogy nagy az Úr, minden istennél különb, és mind megteszi, amit Ő akar. Akinek a szemeit a Szentlélek nem nyitotta meg, az belevész a parányi események szemléletébe. Újra meg újra csak a hullámvetődéseket nézi, újra meg újra csak a parányi, az örökkévalóság végtelen ideje szempontjából lényegtelen eseményekbe bonyolódik bele, és alig-alig talál onnét kimenekedést. Aki ugyanis rövidlátó, az csak maga elé néz. Amint azonban valakinek a szemei megnyíltak, az a történeteket a világmindenség távlatába állítja be, és rájön, hogy azok a nagynak nevezett események, amikből ő nagy kérdést csinált, tulajdonképpen lényegtelenek. Azért tudja Pál azt mondani, hogy a pillanatnyi könnyű szenvedésünk örök dicsőséget szerez nekünk.

A megnyílt szívű ember nagynak és csodálatosnak látja az Urat. Szemei messzire látnak, nagy távlatok vannak nyitva előtte. Nem esik kétségbe a kísértések láttára, a megpróbáltatások közepette, mert tudja, hogy ezek olyan kicsi dolgok, amelyek nem billenthetik meg az egész teremtettség mérlegét. Nem számítanak. A megnyílt szívű ember nagyvonalú, széles látókörű. Egy bokszolóról hallottam, aki egy bokszmérkőzés alkalmával eltörte bal karját, de annyira csak a győzelemre tekintett, hogy a fél kezével megnyerte a versenyt. Csak a verseny befejezése után vette észre, hogy keze eltörött. Ha megnyitotta Isten a szemeidet látni az Ő nagyságát, teremtett országát, a történelmi események óriási távlatait, akkor szemeid a magad életének szűk látókörén túl az eljövendő dicsőségre irányulnak.

A természeti világban is Isten cselekszik. Mind megteszi, amit akar az egekben és a földön, a vizekben és minden mélységben. Felemeli a felhőket a földnek széléről, villámlást készít, hogy eső legyen, s szelet hoz elé tárházaiból. Nehogy azt gondold, 6-7. vers hogy a felhőjárások csupán a természeti törvények kényszerű hatása alatt történnek! Istennek beleszólása van a természeti törvényekbe. Aminthogy

felfüggesztette a fizikai vagy kémiai világ bizonyos pontjait, a természet törvényeit, és más irányt adott nekik. Ugyanígy függeszti fel a természeti törvényeket ott, ahol jónak látja ebben a teremtetett világban ma is. Beleszól, és a villám nem ott vág be, ahol a föld elektromos kisugárzása van, hanem valahol másutt, nem ott esik az eső, ahol felhőjárás van, hanem ahol Ő jónak látja. Egy hívő testvér bizonyosságot tett egy hitetlen atyafi előtt - miután az illető szárazságról panaszkodott -, hogy imádkoztunk esőért. Imádkozhatnak maguk, amennyit akarnak - felelte a másik -, attól még nem lesz eső. Aznap délután óriási eső volt a határban, az ő földje azonban nem ázott meg. Isten más irányt ad a felhők járásának, más irányt szabhat a szélnek, mert Ő rendelkezik a természeti törvényekkel. Lehet, hogy valaki megfagy ott, ahol a másik felmelegszi. Lehet, hogy valaki éhen vesz ott, ahol a másiknak bősege van és így tovább. Istennek hatalma van arra, hogy kevés kenyérrel és kevés hallal sokakat tartson jól, és a maradék több legyen, mint amennyit az asztalra adtak. Az időt Isten szabja meg, nem a passzát, az antipasszát szelek járása.

Minden meteorológiai furcsaság ellenére megtörténik, hogy az alföld belefut az esőjárásba, és az is, hogy csúffá lesz a statisztika az óriási szárazság miatt, mert Isten mást parancsolt.

Amiként a természeti világ eseményei az Isten kezéből jönnek, ugyanúgy Isten kezéből jönnek a történelmi események is. Ezekkel sem emberek rendelkeznek. Ahhoz, hogy valami a világban történjék, előbb a mennyben történik valami. Isten alakítja az embereket, Ő dönt és emel királyi székeket és az alacsonyabbrendűt emeli fel. Ő szabja meg a történelmi eseményeket, megvert nagy népeket, erős királyokat. Nem maga jött el megölni őket, hanem támasztott ellenségeket, akik megölték őket, Szihont, az emóreusok királyát, meg Gógot, a Basán királyát és Kánaánnak minden királyát. Viszont nem Józsué kezei, nem Mózes kezei, nem a bírák kezei, hanem az Isten kezei ölték meg őket, mert betelt az ő idejük. Isten jónak látta felbillenteni az ő királyi székeket és másokat állítani helyükbe. Isten az, aki a történelmet irányítja és a határokat is Isten dönti, illetve az Ő kezei szabják meg. Ahol egy ország határaitól döntenek, ott Isten határoz, nem ember. Egy barázdáról nem dönthetnek emberi kezek. Az Úr a föld és annak teljessége. Ha tehát a földet odaadja örökségül valakinek, vegyük tudomásul, hogy az úgy van jól.

Az Úr örökkévalóságának hírének egyik nemzedék átadja a másik nemzedéknek, de valósággá a maradék életében csak úgy válik, hogy nemzedékenként kijelenti magát. Hogy egy törzsből származtunk és atyáink jártak az Úr útján, az nagy kegyelem, de az ígérek, melyeket atyáink nyertek, csak akkor lesznek a mieink, ha minket is megragad a kegyelem. Abból nem üdvözl senki, hogy Ábrahám fiai vagyunk, hogy hívő édesanyánk volt. Nagy kegyelem, hogy Timóteus édesanyjában és nagyanyjában hit lakozott, de Timóteusnak magának is meg kellett ragadtatnia attól a hittől. Isten nagysága nemzedékről nemzedékre kihat. De hogy ez a nagyság a tied is legyen, meg kell ragadnod Őt.

A minden idők bálványai az események alakulására nézve tehetetlen eszközök, nehogy valaki azt gondolja, hogy csak ezüstművek vannak. Minden időnek megvannak a maga bálványai. Hatalmasok, trónon ülők, tudósok, bölcsek, mozhímesek, sportemberek, akik előtt tömegek hódolnak. Ezek az emberek tehetetlenek az idő forgatagában. Nem ők alakítják a történelmet. Van szájuk, de nem beszélnek. Szemeik vannak, de nem látnak. Nem tudnak élő szót mondani az élő beszéd után szomjazó emberi szíveknek. Egy hímesnőről olvastam, hogy milliók gyönyörködtek énekében, mégis belehasított a kérdés, hogy volt-e egy valaki, akinek az élet beszédéről tett bizonyítást. Volt-e egy valaki, akit idvességre juttatott? Volt száj, gyönyörű hangja, de nem az életéről énekelt. Nem, mert az emberi szó, bármilyen művészi legyen is, amíg a Szentlélek meg nem eleveníti, nem több mint a kutyaugatás, leg-feljebb egyik kellemesebb, mint a másik. Van olyan beszéd, amelyik úgy hat fülünkre, mint a kutyaugatás. Nyugtalanít és ijeszteget, de élet nem támad a nyomán, mert szájuk van, de nem beszélnek, fülük van, de nem hallanak, szemeik vannak, de nem látnak. Nem látnak bele Isten nagyságos tetteibe, dicsőséges munkájába. Kicsi, szűk látókörű perc-emberké, akik átmennek ezen az életen és nem marad utánuk még talán űr sem ott, ahol álltak, de ha marad is, bezárja a tömeg, benövi a moha, bemossa az idő vihara. Nem alkottak semmi maradandót. Semmit, ami az örökkévalóság szempontjából számít. Hasonlóak lesznek hozzájuk mindazok, akik hódoltak előttük, akik magasan tartották őket. Akik piedesztálra emelték. Mert mind tehetetlen eszközök.

Minden ajakról minden dicséret illesse az Urat. Izrael népe, Áron és Lévi háza, minden, minden dicsérje és áldja az Urat. Dicsérjétek az Urat, mert jó, mert örökkévaló az Ő kegyelme. Dicsérjétek az Urat, mert gyönyörűség. Kik azok, akik Őt igazán dicsérik? Az Ő választottal. Akikhez egyszer eljutott a kijelentés, hogy nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket és rendelvek titeket, hogy gyümölcsöt teremjétek és a ti gyümölcsötök megmaradjon. Azok dicsérik, akik meglátják a történelmi események és természeti jelenségek mögött az Ő mindenható hatalmát, akik látják mindenütt, mindenben cselekedni Istent. Láttad-e te cselekedni Istent a te életedben? Láttad-e cselekedni a legnagyobbat? Odaadta érted, helyetted az Ő szerelmes fiát, az Úr Jézus Krisztust, hogy legyen néked békességed, váltságod és megtartatásod őbenne. Láttad-e cselekedni az Urat a golgotái kereszten, hogy néked életed, megtartatásod, idvességed legyen? Ha igen, akkor veled együtt zendül ajkamról a felhívás, a kiáltás: Dicsérjétek az Urat, mert jó, mert gyönyörűség!

Július 19.

A zarándok felszerelése

„Vas-, rézzáraid legyenek cipőiden: és élteden át tartson erőd" (5Móz 33,25 -

Angol bibliafordítás szövege).

Két dologról gondoskodik Isten a zarándok számára: cipőről és erőről.

Ami a cipőt illeti: nagyon szükséges a rögös úton, amelyen halálos ellenségeken is kell tapodni. Nem megyünk mezítláb - ez nem illik a királyfiakhoz. Cipőnk sem közönséges: erős fémből van a talpa, hogy kitartson, akármilyen hosszú és nehéz legyen is az út. Megfelelően leszünk felszerelve az előttünk álló útra és harcra. Ezért menjünk csak bátran előre, nem félve semmitől, még ha kígyókon kell is taposnunk, vagy akár magán a sárkányon.

Ami pedig az erőt illeti: kitart az, ameddig napjaink tartanak, és mindig az adott nap feszültségéhez és terhéhez mértén kapunk belőle. „Élteden át tartson erőd”; milyen gazdag tartalma van ennek a rövid mondatnak. Ma talán nehéz napom lesz, feszültséggel terhes, sok erőt kívánó, mégis bizalommal várhatom hozzá az erőt. Ez az eredetileg Ásérhez szóló ígéret vonatkozik mindazokra ma is, akik azt hittel magukévá tudják tenni! Keljünk fel hát, és tegyük magunkévá szent bátorsággal, hogy igazságát megtapasztalhassuk.

*

„Amikor esteledett, odamentek hozzá tanítványai, és így szóltak hozzá: Lakatlan ez a hely, és későre jár. Bocsásd el a sokaságot... Jézus azonban ezt mondta nekik: Nem kell elmenniük: Ti adjatok nekik enni!.. aztán vette az öt kenyeret és a két halat, feltekintett az égre, megáldotta, megtörte... Aki pedig evett, mintegy ötezer férfi volt...”

Máté 14,15-21

A kenyérszaporítás története, érdemes végigolvasni. Érdekes, Jézus működése elején elutasítja a sátáni kísértést, hogy a köveket változtassa kenyerekké. Itt is probléma származott belőle, János leírja, hogy azután tömegesen mentek hozzá, több kenyeret várva, s haraggal hagyták ott Jézust, amikor nem szolgálta ki őket. Két okból adott most a tömegnek csodásán szaporított ennivalót. Megsajnálta, s a tanítás mellé kenyérrel is ellátta őket. De ugyanolyan fontos volt a tanítványok nevelése is. Képzeljük el elképedésüket a képtelen parancsra: „Ti adjatok nekik enni!” Miből, mikor nekik sincs? Ez ma is a keresztyének nagy kérdése. Meg kell tanulnunk, hogy mindig elég az, amit Isten nekünk ajándékozik, akármilyen nagy feladatra, ha benne bízva és az Ő parancsa értelmében merünk cselekedni. Ezt nem hiszik el ma a régi keresztyén országok keresztyénéi, azért jutnak csődbe. Teljes bizalom nélkül nem is lesz eredménye! Ez nem bűvészmutatvány, amit minden este meg lehet ismételni. Higgy és cselekedj, ahogy az apostolok az öt kenyeret Jézus kezére adták, és csodálkozva bár, de híven osztogatták a tömegnek. Mindenki bizonyosságot tesz róla, aki hittel megpróbálta.

Uram, én is láttam, hallottam, amikor néhány bátor hitű ember nagy fába vágta a fejszéjét, pedig semmi biztosítéka nem volt a Te ígéreteden kívül. És a Te ígéreted elégnek bizonyult. Mindig megvolt minden eszköz, legkönnyebben a szükséges pénz a munkához. Mégis olyan nehéz egyedül benned bízva nagy dolgokat merni. Add meg nekem is ezt a hitet, hogy én is bizonyosságot tehessek: ma is ugyanolyan erős a hatalmad, ha tanítványaid élni mernek veled. Annyi nyomorúság van körülöttünk. Tenni kellene már valamit. Szólj, hogy ne legyünk gyávák, mert Te állsz mellettünk! Ámen.

*

Ekkor magába szállt és ezt mondta: Az én apámnak hány bérese bővelkedik kenyérben, én pedig itt éhen halok! (Lk 15,17)

Valaki azt mondta, nyári pihenésének egyik eredménye az volt, hogy végre magába szállt, s ennek sok jó következménye lett. Jézus a tékozló fiú példázatában használta ezt a kifejezést. Mit kell ezen érteni? Mit jelentett ez a tékozló fiú esetében?

Nagyon sok ember olyan értelemben magán kívül van, hogy a bajainak okát önmagán kívül keresi. Másokat vádol, önmagát mentetgeti. A tékozló fiú is élte világát, amíg volt pénze, olyan harsogás volt körülötte, hogy nem hallott meg semmit. A disznók vályújáig kellett eljutnia, hogy végre befelé nézve megérkezzen önmagához, felismerje, hogy egyedül ő minden bajának az oka.

Amikor magába szállt, eszébe jutott az apja, de nem önmagában találta meg, hanem haza kellett mennie hozzá. Senki sem önmagában találja meg Istent, lelke mélyebb rétegeiben, valamiféle meditáció során, hanem az önmagára lelt ember leborul a rajta kívül, tőle függetlenül létező kegyelmes Isten előtt, meghallja hívását, és vall neki: „vétkéztem az ég ellen és teellened”.

Amikor magába szállt, rádöbbsent, hogy mi nyomorúságainak az oka. Addig csak azt látta, hogy nincs otthona, az éhhalál szélére került, megalázzák, és kilátástalan a jövője. Most ismerte fel, hogy mindennek az az oka, hogy nincs a helyén. Ha otthon lenne, mindez nem így lenne. Otthon a béres is jóllakik mindennap.

Az embereknek sem hitbeli problémáik vannak, hanem megélhetési, egészségügyi, társkapcsolati, önértékelési... Magunkba szállva látjuk meg, az a baj, hogy eljöttünk otthonról, hogy gyakorlatilag Isten nélkül telnek a napjaink. S ha a Szentlélek elsegít oda, hogy leborulunk Isten előtt, s kimondjuk: vétkéztem, de szeretnék veled élni, akkor kezdődik új szakasz az ember életében.

*

A HIT MESTERE

„Ti engem így hívtok: Mester és Uram. És jól mondjátok, mert az vagyok.” Ján. 13, 13.

Urunk sohasem ragaszkodik a tekintélyéhez; sohasem mondja: Cselekedj így, vagy úgy. Tökéletesen szabadon hagy minket, olyan szabadon, hogy akár az arcába is köphetünk, ahogy cselekedtek is már emberek; olyan szabadon, hogy meg is ölhetjük őt, amint már tették is egyesek; és sohasem szól egy szót sem. De amikor az Ő váltsága állal élete bennem is testet öltött, azonnal elismerem a felettem való teljes tekintélyhez való jogát. Erkölcsei uralom ez: „Méltó vagy . . .” (Jel. 4, 11). Csak a méltatlan rész az bennem, amely vonakodik meghajolni a méltó előtt. Mikor találkozom valakivel, aki szentebb, mint én magam és mégsem ismerem el a méltó voltát és nem engedelmeskedem annak, ami általa történik, a bennem való méltatlan rész megnyilatkozása ez. Isten embereket használ arra, hogy neveljen minket, embereket, akik kissé jobbak, mint mi vagyunk, nem értelmileg, hanem, szentség tekintetében, — mindaddig, míg Magának az Urnak az uralma alá nem jutunk s akkor életünk egész magatartása Iránta való engedelmeskedés lesz.

Ha Urunk ragaszkodott volna az engedelmesség megköveteléséhez, rabszolgatartóvá vált volna és nem lett volna többé tekintélye. Ő sohasem ragaszkodik az engedelmességhez, de amikor meglátjuk Őt, azonnal engedelmeskedünk Néki, azonnal Urunkká válik s az Ő imádatában élünk reggeltől estig. A kegyelemben való növekedésem megnyilatkozása az a mód, ahogy az engedelmisséget tekintem. Az engedelmisség szót ki kell szabadítanunk a pocsolyából. Engedelmisség csak egyelőek közötti lehetséges. Az atya és fiú közt való viszony ez, nem pedig az úr és szolga közt. „Én és az Atya egyek vagyunk.” „Ámbár Fiú, megtanulta azokból, amiket szenvedett, az engedelmisséget” (Zsid. 5, 8). A Fiú engedelmissége a Megváltó engedelmissége volt, meri Fiú volt, nem pedig azért, hogy Fiúvá legyen.

*

Szentlélek, ó jövel, jövel

Alapige: ApCsel2,1-12

A pünkösdi történetében benne van a Szentlélek minden ajándéka. Persze nem ekkor jött el először a Szentlélek, olvasunk róla már az Ószövetségben is, már ott megígértetett, és az Úr Jézus aztán újból megígérte, amint hallottuk is az istentisztelet elején, hogy elküldi a Szentlelkét. Az első pünkösdi alkalmával a Szentlélek csodálatos kiáradásának következményeként született meg a keresztyén Anyaszentegyház.

Először arról történik híradás, hogy mindannyian egy akarattal együtt voltak. Pünkösdi az

egy akarat világa volt. Szép világ lehetett! A jeruzsálemi nagy ünneplő tömegben az egy akarat világa egy kicsi gyülekezetre, az apostolok gyülekezetére, az első kis keresztyén gyülekezetre vonatkozott, amely egy bensőséges, csodálatosan szép világ volt, az egy akarat világa. A Jeruzsálemben élő 15 féle nemzetség és azok, akik feljöttek az izraeliták ünnepére nem voltak egy akarattal, sokszor egymás ellen fordultak, üldözték, bántották egymást. Látjátok, ma is így van. A világ szétszakadt ezernyi egymás ellen forduló akaratra. Egymásnak mennek nemzetek, emberek, gyűlölik, bántják egymást. De ebben a szétszakadt akaratú világban, ebben most is benne él Isten templomos népe, amelyik egy akaraton van.

Ezen a pünkösdőn a 43 ország magyar reformátusai meg a római katolikusok és minden keresztyén vallás tagjai elindulnak a templom felé. Nem beszéltünk össze, nem is tudtunk volna összebeszélni. Rio de Janerióból kerestek ma telefonon, és kívántunk egymásnak boldog ünnepet, ott is most indulnak majd nemsokára a templomba. Egy akarat. Ez az egy akarat köt össze mindegyikünket az egész világon. Ehhez nem kell törvény, kényszer, hadsereg, paragrafus, parancs, ez az egy akarat a Szentlélek ajándéka. Azzal, hogy most itt ülsz, benne vagy az egy akaratban. Amikor leültél s imádkozni tanítottad a kicsi gyermekedet, akkor is benne voltál ebben az egy akaratban sok-sok millió édesanyával és édesapával együtt ezen az egész világon. Ez az egy akarat ott dörömbölt a szívedben és le kellett üljél a kisgyermeked mellé, és ez az egy akarat ott zenél, muzsikál a lelkedben, és el kell jönnöd a templomba, és ez az egy akarat idehív az úrasztalához, megtanít imádkozni. Ez egy csodálatos világ, a kényszer nélküli egy akarat világa, a Szentlélek ajándéka az életünkben.

Egy akarattal együtt voltak, mert nagy dolog együtt lenni, testvéreim, valóban együtt lenni. Hiszen vannak, akik egy asztalhoz ülnek le, és még sincsenek együtt, ezer kilométernyi távolságra van egymástól a szívük. És vannak, akiket elszakít sok ezer kilométerre az élet, vannak, akiket elszakít egymástól a halál, és mégis együtt vannak. Minden reggel és este életük sok-sok pillanatában együtt vannak. Ez is a Szentlélek ajándéka, a Szentlélek nélküli világ nincs együtt, ha a térben együtt is van; nincs a templomban, még ha ott is van fizikailag, nincs egymás szívében még ha egy házban lakik is, ha egy asztal mellé ül is le. A Szentlélekkel teljes világ polgárai mindig együtt vannak. S ha neked megvan az életedben ez a szép, csodálatos együttlét, melyet nem tud elsodorni sem élet, sem halál, azt meg kell köszönnöd Istennek, az a Szentlélek ajándéka. Mindnyájan egy akarattal együtt voltak, egymással is együtt voltak és nyilván Istennel is együtt voltak. Mert, aki a Szentlélek ajándékában részes, és megkapta a hitet, az Istennel mindig együtt van. És sokszor, amikor az emberek úgy látják, hogy teljesen egyedül vannak, akkor sincsenek, mert ott van Isten. Ott van az Úr Jézus Krisztus, ahogy hallottuk az istentisztelet elején. És Ő van általa bennünk, és mi vagyunk általa őbenne.

Harmadszor azért volt szép ez az együttlétei, mert mindnyájan együtt voltak. Ez már

inkább fájdalmas szó számunkra, mert lehet, hogy nem vagyunk mindnyájan együtt. Lehet, hogy testileg, lehet, hogy lelkileg nem vagyunk együtt. Mindenki maga tudja, de ezen a pünkösden nagyon kell fájjon nekünk, ha valaki nincs benne ebben az egy akaratban, ebben a csodálatos együttléteiben. Ha valakinek a szíve már kiszakad, ha valakinek a lelke már megfakul, ha valaki már kívül van a pünkösdi mennyei körén, azokért ma sokat kell imádkozni, s azokért mindig sokat kell imádkozni, hogy visszajöjjenek e mennyei körbe.

Mindnyájan egy akarattal együtt voltak. És akkor nagy hirtelenséggel az égből lett, mint a sebesen zúgó szélnek zendülése, és megtöltötte az egész házat. Az égből lett. Az Anyaszentegyház élete, a hit áradása azért elvehetetlen, megtörhetetlen, mert ez az égből lett, testvéreim. Hiszen minden más a földből lett, minden más alulról nő felfelé, a legszebb emberi elgondolások is a földből nőnek fel, csak sohasem érik el az eget. De az Anyaszentegyház az égből lett, annak a gyökere a mennyben van, az egy felülről lefelé növény, és úgy virágzik a számunkra, és úgy adja a csodálatos együttléteit, hogy itt a földön akármilyen szárazság van, sohasem szárad ki, mert a gyökere a mennyben van. A mennyből lett, ezért nem lehetett elpusztítani az Anyaszentegyházat, ezért tehet a világ akármit a világ végéig, mert Anyaszentegyház mindig lesz, Istenben hívő, Jézus Krisztust követő emberek mindig lesznek. Minden más szép gondolat, még a nemzettudat is a földből jön, de ez a mennyből van. És ha azt akarjuk, hogy a nemzetünk megmaradjon, akkor ebbe a mennyei körbe kell bekapcsoljuk a nemzetünket, felemeljük, hogy ez a mennyei erő ölelje át és tartsa meg, járja át és változtassa át igazán Isten szerintivé.

Ezt a mennyből jövő hatalmat semmi földi hatalom eltörölni, megsemmisíteni soha nem tudja.

A sebesen zúgó szélnek zendülése nagy hirtelenséggel lett, nem is készültek rá, felkészületlenül érte őket.

Benn van ebben az Igében, hogy az Isten dolgai sokszor felkészületlenül érnek; ha visszagondolunk a mi életünkre, nézzétek meg, hogy az istentelen világ összeomlása milyen felkészületlenül ért minket, még csak szakembereink sincsenek, könyveink sem, nem tudtunk felkészülni, mert Isten megelőzött.

Isten mindig megelőz. Az égből lett, nem emberi számítás szerint, az ő akarata szerint. Jött a kettős tüzes nyelv és szélnek zendülése, megtelt az egész ház, ahol ültek. Én úgy gondolom, hogy az Anyaszentegyházat is mindig megtölti a Szentlélek. Ugye úgy van, hogy amikor bejössz a templomba, akkor itt valami más hangulatot, légkört találsz? Itt valami megfoghatatlan van, itt nemcsak épület van, padok, hangerősítő, lelkipásztor, itt valami más van, itt mikor belépünk, érezzük, hogy megtölti a Szentlélek az egész házat, mert a Szentlélek be kívánja tölteni az egész házat. Van nekünk egy nagy házunk, úgy

hívják, hogy Erdély. Milyen jó lenne, ha a Szentlélek betöltené ezt az egész házat, s ebben a nagy házban annyi lakos van, s a mi testvéreink is ott vannak, és milyen jó lenne, ha Szentlélek megtöltené az összes házat, és mi minden testvérünk szívét és egész népünk szívét. Ezért is kell imádkoznunk pünkösdkor, hogy a Szentlélek töltsse be az egész házat.

Én nem tudom, hogy mi tölti meg az otthonaitokat, hány bánatokat van, hány reménységetek van, hány keresztetek van, én nem ismerem. Mindenki maga ismeri, de én csak azt tudom, hogy amíg a Szentlélek azt a házat meg nem tölti, ott elviselhetetlenek a keresztetek, ott tízszeresen fájnak a sebek, de ha Szentlélek megtölti a házat, akkor ott mindenre van erő, ott van ragyogó békesség, ott meg lehet fogni egymás kezét, lehet reménykedni a jövőben, és erő van az erőtlenségben is. Pünkösdi ünnepén azért is kell imádkoznunk, hogy a Szentlélek megtöltsse a mi házunkat is, mert annyi mindennel meg van töltve, gonddal is, félelemmel is, zúgolódással is, lelki fájdalommal is, anyagi gondokkal is, annyi mindennel meg van töltve, milyen jó, ha Isten egyszer megtölti Szentlélekkel is azt a belső házat, azt a csodálatos nagy palotát, amelyben hordozod magaddal a halottaidat, a múltadat, a gyermekeidet, a reménységedet s a fájdalmaidat, bűneidet, bűnbánatodat, azt a csodálatos nagy palotát, a szívedet, szívünket, ha megtölti egyszer egészen a Szentlélek, akkor minden másképpen lesz. Ezért is sokat kell imádkoznunk, mert a világ annyi mindennel meg akarja tölteni, imádkozzunk, hogy most töltsse meg Isten.

Egy csodálatos változás ment végbe az apostolok lelkében, amikor megtöltötte a szobát és a szívüket is a Szentlélek. Egyszerre a félénk emberekből bátrakká váltak. Addig bezárkózva ültek, de most kinyitották az ajtókat, és kimentek az emberek közé, addig a felmorzsolódás fenyegette őket, utóvéd voltak, végvár, olyanok voltak, mint az erőtlen szórványaink, de mikor megtöltötte őket a Szentlélek, akkor egyszerre diadalmas kicsi sereggé váltak. Akkor már nem védekezni akartak és elbújni, hanem győzedelmesen vinni akarták Isten ajándékát az egész világnak. Megváltozott az életük. Ez a pünkösdi, a Szentlélek ajándéka ma is. Megváltoztatja az életet. Sokszor megtörténik alkoholistákkal is, ha olyan gyógyító terápián vannak, ahol az evangélium szól hozzájuk, vagy megtörténik sokszor züllött életet élő családokban is, veszekedő lelkű emberek között is, hogy megtölti a Szentlélek a házat, a szívet és megváltozik az élet. Milyen csodálatos érzés lehetett az apostolok életében, amikor eltűnt szívükből a félelem. A félelem rettenetes dolog, testvéreim, és milyen sok megtaposott lélek hordozza magában a félelmet. Imádkoznunk kell a Szentlélekért, hogy töltsse be a mi szívünket és vegye el félelmünket. Nem úgy, hogy bántsunk másokat, hanem úgy, hogy ne féljünk semmitől. Mert Isten velünk van, megváltoztat a Szentlélek, és aki kéri és hívja, annak megváltoztatja az életét.

Kimentek az apostolok és elkezdtek prédikálni Jézus Krisztusról. Ekkor történt ott a

nagy csoda, 15 nemzetség volt együtt, és mindegyiknek megváltozott valami módon a hallóképessége, mert a Péter prédikációját mind a 15 féle nép megértette. Valami ellenkező történt itt, mint ami megesett a Bábel tornyánál. A Bábel tornyánál Isten ellen akartak építeni, s összezavarodott a nyelvük, mert az mindig úgy van, hogy ha Isten ellen építünk, összezavarodik a nyelvünk, és ha Isten nélkül járunk, nem értjük meg egymást, ha egy nyelvet beszélünk, akkor sem. De itt most más történt, Isten épített. Amit a bűn szétzilált, Isten fel akarja építeni, és ebben a csodálatos történetben benne van egy isteni egyensúly. Mindegyik a maga nyelvén értette Pétert a 15 nyelvű sokaság közül. Nem vette el Isten a nyelvüket, hanem megajándékozta mind a 15 féle nyelvet annak az egy prédikációnak a megértésével. Ebben benne van Isten akarata a nemzetekre nézve is. Isten azt akarja, hogy minden nemzet a maga nyelvén hallja az Ő Igéjét. Ezért fordította le Károli Gáspár 1550-ben a teljes Bibliát magyar nyelvre. Ezt meg is írja az előszavában. És minden nyelvre ezért fordították le (közel 2000 nyelvre), hogy minden nemzet a maga nyelvén hallja Istent. Hogy úgy legyünk együtt a többi nemzettel gyűlölködés nélkül, hogy minden nép a maga nyelvén hallgathassa Istent.

Ez az isteni szeretetnek a nagy egyensúlya. Nem vesz el semmit, hanem mindenkit megajándékoz az ő Igéjével, s úgy, hogy azt mindenki értse.

Összegyűltek az emberek és azt kérdezték megdöbbenve: mi akar ez lenni? És ez egy nagyon fontos kérdés volt. Nem értették, mert még kívül voltak sokan a Szentlélek hatósugarán; csak láttak egy csodálatos jelenséget, melyet nem tudtak felérni ésszel, mi akar az lenni, hogy mindegyikük a maga nyelvén hallja az Igét. Sokszor kérdezte ezt a világ az Anyaszentegyháztól, hogy mi akar ez lenni, hogy országok fejlődnek, elpusztulnak, ideológiák születnek, elpusztulnak, hadseregek országokat foglalnak el, szétomlanak, világhatalmak összedőlnek, és van egy kis sziget, ahol egy akarattal vannak, ahol együtt imádkoznak, nincs hadseregük, fegyverük, semmijük sincs, csak Istenük van és mennyekből való csodálatos áradás, és ez mindig megmarad. Mi akar ez lenni? Nem értette a letűnt rendszer sem. Amikor mi fiatal teológusok voltunk, azt mondták, hogy 10-15 év múlva már nem lesztek. Mi akar ez lenni? - kérdezhetnénk most, hogy ők széthulltak, mi megmaradtunk. Ebben a csodálatos indulásban benne van a világ több millió temploma, és több millió Istenhez éneklő népe, és benne vagyunk mi is. Mi akar ez lenni? A Heidelbergi Káté felel rá: „Isten Fia a világ kezdetétől fogva a világ végezetéig magának az igaz hitben megegyező, az örök életre elválasztott sereget gyűjt, azt oltalmazza és megtartja”. Hát ez akar ez lenni. Úgy fejeződik be a Heidelbergi Káté e kérdése, hogy „én is e seregnek élő tagja vagyok és mindörökké az is maradok”. Hajtsuk meg csendben ezen pünkösdőn a fejünket, köszönjük meg Isten sok csodáját, s köszönjük meg, hogy e csodálatos seregnek az ő kegyelméből mi is élő tagjai vagyunk, és mindörökké azok is maradunk. Ámen.

Július 20.

Mire való a pénzünk?

Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme, amely után sóvárogva egyesek eltévelyedtek a hittől, és sok fájdalmat okoztak önmaguknak. (ITim 6,10)

Mi a pénz? A gazdasági életben általános értékmérőként és csereeszközként használt érme vagy bankjegy.

Tehát a pénz eszköz. Amíg eszköz, addig kénytelen engedelmesen szolgálni nekünk. Mihelyt céllá válik, kénytelenek vagyunk engedelmesen szolgálni neki. Ezért írja Pál apostol: „Akik pedig meg akarnak gazdagodni..., sok esztelen és káros kívánságba esnek, amelyek az embereket pusztulásba és romlásba döntik.” Ha halvánnyá válik, elszakít Istentől, mert „nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak” (Mt 6,24).

A másik fontos igazság: érme, tehát csak neki tulajdonított értéke van. S ha ezt többé nem ismerjük el, nem ér semmit önmagában, ki lehet dobni. Ezért is fontos azokra az értékekre is figyelni, amelyek önmagukban is megállnak, mégpedig minden időben. A szeretetnek, hűségnek, áldozatnak, igazságnak önmagában van értéke. Nem beszélve az Istennel való közösségről, ami magát az életet jelenti a hívőnek. Erre mondta Jézus: az ember életét nem a vagyon tartja meg, hanem ha Istenben gazdag (Lk 12,15.21).

Hol a pénz helye? Nem a szívünkbe zárva, nem a markunkban szorongatva, hanem a zsebünkben, hogy ha szükség van rá, elköltsük. Így marad eszköz. Mondd meg, mire költöd el, s megmondom, ki vagy.

A Biblia szerint nem a pénz rossz önmagában, hanem a pénz szerelme. A pénz lehet áldott eszköz Isten kezében is. De akinek már az lesz a célja, hogy minél több legyen belőle, annak a fejére nő, s az ilyen ember nem tudja többé teljes szívéből szeretni Istent. Aki viszont teljes szívéből őt szereti, és felebarátját is úgy, mint önmagát, az mindig tudni fogja, mit kell tennie a pénzével, akár kevés az, akár sok.

*

„Csak veletek léptem közösségre a föld minden nemzetsége közül, ezért kérem számon rajtatok minden bűnötöket.” Amós 3,2.

Ámosz próféta Istennek ezt az igéjét a zsidóságnak tolmácsolta, de bizonyosan az Újszövetség népére is alkalmazhatjuk. Nem életbiztosítás keresztyénnek lenni. Valamikor a keresztyénség fészke, otthona, a Szentírás bölcsője, az apostolok leveleinek címzettjei voltak Kis-Ázsia és Észak-Afrika nevezetes városai. Ma sehol sincs annyi pusztán maradt rom, mint azon a vidéken. Utánuk Európa következett, benne a mi népünk.

A hit tette naggyá, a világ vezérévé. Most sehol sincs annyi üres templom, mint Európában. De annyi szörnyű háború sem pusztított más vidéken. Isten nem beszél hiába. Hisszük - nem hisszük, Ő betartja szavát. Számon kéri rajtunk bűneinket. És nincs menekvés az ítélete elől. Pedig minden drága kincse még most is a miénk. Egyházaink megvannak. Templomaink nyitva állnak. Rádióból, televízióból még azokhoz is szól az ige, akik nem fárasztják el magukat a gyülekezetekbe. Nincs még bezárva előttünk Isten ajtaja, és ha kopogtatunk rajta, örömmel fogad be országába. Csak építeni kellene, minden köve rendelkezésünkre áll. Jobb nekünk egymás szemét kiszedni? Jobb nekünk a gyűlölet minden vallását magunkévá tenni? Még mindig nem látjuk be, hogy nincs más út a számunkra, csak a krisztusi szeretet útja? Száz évvel ezelőtt még pogány népek most boldogan fogadják be az O szavát. O nem marad tanúk nélkül, de mi lesz velünk? Testvéreim, a kevesek hitét elfogadja az egész nép helyett. Vállaljuk!

Urunk, ítélő Istenünk, előtted állunk. Ma még, vagy ma mái nem vagyunk sokan, akik szívből vállaljuk követésedet. Te a maradék népet sokszor nevezed elégnek áldásodra. Fogadj el engem is a maradék tagjának! Fogadd el hitemet, szolgálatomat, fogadd el akaratomat, vágyamat, hogy a Tied akarok lenni! Krisztus értem is meghalt. Őszintén bánom súlyos bűneimet. Most is kérem áldásodat. Bízom ígéretedben, hogy elfogadsz a hozzám hasonlókkal együtt, s népemnek, egyházamnak kegyelmezel. Ámen.

*

ISTEN JELENLÉTÉNEK TUDATÁBAN

„Akik várnak az Úrra .. ., futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el!” Ésaías 40, 31.

A járásban nincs semmi nyugtalanság; ez a próbája a megállapodottságnak. „Járni és meg nem fáradni”: az erő legmagasabb teljesítménye. A „járni” szót a Biblia a jellem kifejezésére használja: János „ránézvén Jézusra, amint ott jár vala, monda: Ímé az Isten Báránya!” (Ján. 1, 36). Nincs sehol semmi elvont dolog a Bibliában, hanem minden élő és való. Isten nem azt mondja: 'Légy lelki', hanem „Járj én előtttem” (1. Móz. 17, 1).

Mikor testileg, vagy érzelmileg nem vagyunk egészségesek, mindig kívánjuk az izgalmakat. Testi életünkben ez a Szent Lélek megcsalására vezet; érzelmi életünkben pedig rendetlen érzelmekre és az erkölcsiség összeomlására. Ha lelki életünkben ragaszkodunk az izgalmakhoz, a fel-felröppenésekhez, ez végül is a lelkiiség összeomlására vezet.

Isten jelenlétének valósága nem valami helytől függ, hanem egyedül attól az elhatározástól, hogy az Urat magunk elé állítjuk-e, vagy nem. Kérdéseink akkor támadnak, amikor nem vagyunk hajlandóak az ő jelenléte valóságán megnyugodni. A zsoltáríró tapasztalata, amikor azt mondja: „Azért nem félünk, ha . . .” (Zsolt. 46, 3), a

miénk is lesz, ha egyszer a valóságra építünk: nem Isten jelenlétének tudatára tehát, hanem annak a valóságára: Mit féljek, hisz ő itt volt az egész idő alatt!

Válságos pillanatokban szükséges, hogy az ő irányítását kérjük, de szükségtelen dolog mindig azt mondanunk: Óh, Uram, irányíts engem itt is, ott is'. Természetes, hogy irányítani fog! Ha mindennapi döntéseink nem az Ő parancsai szerint valók, szorongatni fog minket általuk és rendre utasít, akkor azután csendben kell lennünk és várnunk az Ő jelenlétének irányítására.

*

Nem hagylak titeket árvákul

Alapige: ApCsel 2,13-16

Istennek ígérete újra beteljesedik Jeruzsálemben. Amit Jézus Krisztus mondott íz övéinek, hogy maradjatok a városban, „elküldöm hozzátok az én lelkemet, nem hagylak titeket árvákul” (Jn 14,18), az újra beteljesedett. Ezért ülhetünk mi boldog és hálás szívvel Isten házában, mert nekünk tudnunk kell, hiszen megtapasztalhatok sokszor és újra megtapasztaljuk, hogy az Isten ígéretei mindig beteljesednek, Mi boldogan megtanulhatjuk, láthatjuk, hallhatjuk, mindig úgy volt évszázadokon és évezredekén át, hogy próféciaik teljesedtek be. Pünkösdkor újra egy ígéret vált valósággá. Isten elküldte az Ő Szentlelkét, amint megígérte.

Együtt voltak a tanítványok Jeruzsálemben, csoda által érkezett hozzájuk a Lélek, rendkívüli módon. Épp úgy, ahogy rendkívüli módon érkezett Jézus Krisztus is a földre. Egy szűz lányon keresztül csodamódon küldte el az Isten. Épp úgy, ahogy sok mindenben a hatalmát egy-egy csodával párosította azért, hogy jobban megértsük, hogy közelebb kerüljön hozzánk, hogy maradandóbb maradjon a mi emberi értelmünkben és szívünkben. Pünkösdkor is a kettős tüzes nyelveket látták, valami csodálatos égi jelenség töltötte be a házat és az egész teret, ahol tartózkodtak a tanítványok, minekutána elkezdtek szólni, és népre való tekintet nélkül mindenki értette azt, amit a másik mond.

Hogyan reagált erre a pünkösdi nép?

Az Ige szava szerint háromféleképpen. Az első az volt, hogy „álmélkodnak vala”. A csodálkozás, az álmélkodás az együtt jár Isten csodatételével. Nem is csodálkozhatunk, hogy álmélkodtak, mikor valamilyen külső jelenségen át Isten újra megmutatta magát.

A baj az, ha az ember csak az álmélkodásnál marad. Ha csak annyi történik az Isten csodái láttán, hogy álmélkodunk. Rajtafelejtjük a szemünket, elfelejtünk minden mást, és csak álmélkodunk. Pedig azóta is sokan vannak, akik csak álmélkodnak Isten dolgain: „igen, tényleg meggyógyult, csoda volt az életében, hogy meggyógyult a nagy betegségből”, de csak idáig jutnak el. Álmélkodnak, hogy Isten újra visszaadta a

családjának azt, akiről már azt gondolták, hogy elzüllött, elveszett. Álmélkodnak, hogy újra rendes emberré tette őt valaki. De csak álmélkodnak. Nem tudják mögötte meglátni az Isten szeretetét, kegyelmét, gyógyító erejét, visszavezető, gondviselő hatalmát. Csak álmélkodnak.

Azután azt olvassuk az Igében: „zavarban valának”. Ez egy másik jelenség, ami a pünkösdi első gyülekezetet betöltötte. Zavarban voltak. Mi akar ez lenni? Ilyet még nem láttak. Ilyen még nem volt az életükben. Eddig külső természeti csodákat láttak, de olyan nem történt, hogy egymást megértsék az emberek, ha az egyik arameusul, a másik görögül beszél. Zavarban voltak. Milyenje, amikor Isten Lelke egy kicsit zavarba ejt bennünket. Ott már valami készülődik a szívünkben. Ott már valamit el akar Ő érni velünk, amikor zavarba ejt.

Figyeljétek meg, aki elindul a hit útján, először mindig zavarban van. Most már mit is higgyek? Tenyerembe veszem a búzamagot, és megáll a tudományom. Honnan lett? Hát ha nem én alkottam, akkor bizonyos valaki nagyobb, mint én. Vajon az Isten volt az? De hát én vetem el a búzamagot. Látom, hogy kikel, kenyér lesz belőle. Nem én, az ember alkottam? Igen, a kenyeret, de a búzamag a tenyeren honnan van, hogy lett, hiszen most sem tudunk ilyet cselekedni? És kezdek zavarban lenni, úgy amint a Lélek ünnepén összegyűltek is zavarban voltak pünkösdkor.

Jó az, amikor Isten azt a nagy magabiztos emberi tudományunkat egy kicsit megzavarja. Sokszor nagyon kicsivel, csak éppen annyival, hogy megérti két ember egymást, aki eddig soha nem értette egymást. És zavarban vagyunk. Hogyan is van ez? Ki is tanított minket erre? Gyűlölködtünk és martuk egymást, tele voltunk indulattal, egy szavunk sem talált. Egyszerre most már értjük egymást akkor is, ha szeretetről van szó és akkor is ha megbocsátásról. És zavarban vagyunk. Ki művelte ezt bennünk, honnan van ez, „mi akar ez lenni?” Zavarban vannak, mondják a férfiak az Igében. Jó az, ha téged is így indított el egyszer, vagy éppen most így indít el, hogy valamit, amiben olyan biztos voltál, és ami nem Isten szentségét, hatalmát, létét jelentette, ebben a te hitetlenségében megzavart az Isten. Ez a Szentlélek munkája, áldassék érte a mi Urunk.

A harmadik jelenség, ha figyeltétek az Igét, a csúfolkodók csoportja, akik ezt mondják: „édes bortól részegedtek meg”. Csúfolkodnak az Isten Igéjével, a Lélek kitöltetésével, Jézus Krisztussal. Pedig ott élt közöttük, látták a kereszten, látták a szenvedését, mégis csúfolkodtak vele. Mindig van az emberiségnek egy része, amelyik ilyen csúfondáros, nem csak az Úr ügyével, mindennel és mindenkivel. A Lélek ünnepén sem kerülhették el azok, akik értették egymás nyelvét, akik megszólaltak az Isten csodája folytán, nem kerülhették el a csúfolódást. „Édes bortól részegedtek meg” - mondták róluk. Az emberek sokszor nagyon hamar kitalálnak mindenfélét, hogy másoknak az életében csúfságot tegyenek. „Édes bortól részegedtek meg.” Lehet, testvéreim, nem is

tudták azok a csúfolkodó emberek, hogy igenis van csodálatos édes bora Isten gyermekeinek, amelytől meg lehet részegedni. Nem úgy, mint a szőlőbortól. Ez egy csodálatos, örömszerző, belső lelki ital, amellyel Isten sokszor megvidámítja az ő gyermekeit. Bizakodást ad, reménységet, újra örvendező szívet. Lehet, aki lát azt mondja, hogy bizonyára részeg vagy, ha a gondok világában, a keresztek között, a kórházi ágyon, a szenvedésekben, a magányosságokban te mégis tudsz örvendezni, tele van a szavad biztatással, tudsz adni másoknak is. Lehet, hogy téged is így csúfolnak: édes bortól részegedtél meg. És te tudod, hogy milyen igazat mondanak, hogy Isten Fiának drága italától, amelyikből ha valaki iszik soha meg nem szomjúhozik, hanem vidámmá lesz a szívünk, bizakodóvá, széppé válik az életünk.

Az első pünkösdkor a csúfolódás után mutatja meg újra a Szentlélek a maga munkáját: „Péter azonban előállván a tizeneggyel felemelé szavát és szóla nékik”. Ez a Lélek munkája. Péter, a tanítvány, előáll és felemeli a szavát. Miért a lélek munkája ez? Hiszen tudjuk, hogy Péter nem is olyan régen a Kajafás udvarában milyen gyáván megtagadta Krisztust, milyen gyáván mondta, hogy nem ismerem, akiről beszéltek, átkozott legyek, ha tudom, hogy kiről szóltok, bizony Isten, hogy nem tudom. Ez a Péter most előállván felemeli a szavát. A Lélek munkája, a Szentlélek munkája tehet egy gyáva emberből erős, bátor hitvallót. A Lélek munkája, hogy a heves természetű Péter most higgadtan, belső nyugodtsággal, a Lélek erejével előáll és felemeli a szavát.

Isten Szentlelkének ez is egy munkája, hogy amikor csúfolnak és vádolnak, amikor mindenfélét mondanak reád vagy rólad, akkor te ilyen nyugodtan, higgadtan, de az Istentől kapott bátorsággal szóljad az Ő igazságát. Csodálatos dolog ez, testvéreim, hiszen Péter kiállhatott volna a maga veszekedő természetével is. De akkor mit mondtak volna az első pünkösdi emberek? Azt mondták volna, hogy íme, a Léleknek nincs ereje, marad minden a régiben, szemet szemért, fogat fogért. A Léleknek nincs ereje, ha veszekedésre vagy csúfolkodásra, csúfolódással felelsz. De éppen ebben látszott a Lélek ereje, hogy a hol heves természetű, hol félelmében Krisztust megtagadó Péter most nyugodtan, bátran, határozottan, az Istentől nyert csodálatos higgadtsággal előállván felemelé szavát.

Isten segítsen téged is, engem is sokszor előállni ott, ahol szükséges, és sokszor felemelni szavunkat ott, ahol erre vágnak az emberek. Előállni olyankor, amikor talán jobb lenne elbújni, mert ez lenne a kényelmes.

Péter nem tudhatta, hogy azért, mert ő is előáll Krisztusról bizonyosságot tenni a két pünkösdi prédikációjában, hogy ezért nem viszik-e őt is a keresztre. De neki most elő kellett állni, a lélek indította, valami születőben volt, mert a keresztény egyház itt kezd elindulni, valaki előáll, és Jézus Krisztusról bizonyosságot tesz.

Vajon rajtad látszik-e a Lélek munkája? Ha bátortalan, gyáva voltál, vajon tudnál-e most előállni, ha azt kérné az Isten? Ha veszekedésre veszekedéssel feleltél, vajon fog-e látszani rajtad az, hogy a Lélek munkája kitöltetett benned ezen a pünkösden, és szelíden tudsz majd minden csúnya emberi beszédre felelni? A Lélek munkája meg kell látszódjék az övéin, még akkor is, hogyha ilyen belső részegségről teszünk bizonyosságot. Kell, látszódjék, hogy itt a Lélek munkálkodik szívtől szívig, az egyik családtagtól a másikig.

Amit Péter mond, az így kezdődik: „nem részegek ezek, amint ti állítjátok, hiszen a napnak harmadik órája van, hanem ez az, ami megmondattott Jóél prófétától”. És itt kezdődik a következő versekben Péter pünkösdi szép prédikációja. De az első az, hogy határozottan megmondja: „nem részegek ezek”. Itt valami más történt, itt beteljesedett egy régi évezredes ígélet, amelyet Jóéi próféta megírt: „kiöntöm lelkemet minden testre” (Joel 2,28). Ez teljesedett itt be, nem részegek ezek. Mennyi szeretettel szól most Péter, a hetvenkedő heves tanítvány. Hogy megtanulta az ő Urától ezt a csendes, határozott, nyugodt beszédet. Talán nem is vette észre akkor, amikor tanulta, csak most bizonyította, amikor már nincs köztük az Úr test szerint. Most emlékezik vissza mindarra, ahogy Jézus szólt. „Nem részegek ezek”, csak egy drága ígélet teljesedik be - mondja szelíden. Isten az Ő Lelke által itt van a világban, itt lesz mindörökké, ahogy megígérte.

Te is vidd magaddal ezt az örömmüzenetet. Nem látjuk a mi Urunkat, de lelke által itt van közöttünk. Ha félelem, bánat, aggodalom, szomorúság van a szívedben, tudjad énekelni: jövel, Szentlélek Úristen, töltsd be a szívünket a te vigasztalásoddal és erőddel, bátorító drága szavaddal. Tudjad kérni Isten Lelkének erejét, akkor sohasem leszel egyedül, ahogy Krisztus ígérte, velünk lesz az Ő Lelke által, hogy megbátorítsa, hogy megerősítse a mi életünket. Ámen.

JÚLIUS 21.

Lelki éberség

Legyünk éberek és józanok! Mert akik alusznak, éjjel alusznak,... mi azonban a nappal fiai vagyunk.

ITesszalonika 5,6-8

Nem vagyunk a sötétség emberei, hanem a nappal fiai - mondja az apostol. Ezért éberség illik hozzánk. Ha egyszer nappal lett életedben, legyen vége az alvásnak! Ha a mi hajnalcsillagunk, Jézus Krisztus, felkelt a szívünkben, akkor virrad, nappalodik. Nyissuk fel hitünk szemét, hadd áradjon be a lelkünkbe a világosság, hogy beragyogja szívünk minden kamrácskáját, míg a sötétség utolsó maradványa is eltűnik onnan. Most már tartsd nyitva a szemedet!

Először is Jézusra nézz! Az ébrenlétben egyrészt nyitva tartjuk a szemünket, hogy felismerjük a fenyegető veszélyeket és kísértéseket, másrészt mindig az Úron pihen a tekintetünk. A felébredt hívő ember elmondhatja: „Szemem állandóan az Úrra néz, mert Ő szabadítja ki lábamat a csapdából” (Zsolt 25,15). Ébren lenni azt jelenti: Az Úr Krisztus jelenlétében maradni, vele élni. „Járj énelőttem!” - „Ő mindig szemeim előtt van” - mondja Dávid. Az egyszerű, őszinte szem kétfelé kacsintgatás nélkül egyedül Jézusra néz. Ha álmosak vagyunk, akkor a szemünk sem lát tisztán. Egy álmos ember előtt minden ide-oda libeg, végül egészen lecsukódik a szeme.

Ha Jézust elveszítjük a szemünk elől, ki vagyunk téve minden veszélynek. Csak az Ő világosságában látjuk meg *ellenségeinket* is. Felismerjük a közeledő kísértést, és vigyázunk különösen érzékeny pontjainkra, ahol könnyen sebezhetők vagyunk. Ha az ellenség támad, Jézushoz menekülünk, az Ő karjában biztonságban vagyunk.

Az elalvás veszélye nagy. Sok álmos vagy *alvó keresztyénnel* vagyunk körülvéve. Az álmoság ragadós. Könnyen előtérbe tolakszik a földi érdek; a világ csalogatása megvesztegetően és álmosítóan hat belső látásunkra. Észrevétlenül közönyösebbek leszünk. Az Úr Jézus már nem áll olyan világosan lelki szemünk előtt. Látásunk meghomályosodik, elfátyolozódik és így az ellenség könnyebben és észrevétlenül tör ránk, hogy elbuktasson. Legyünk hát éberek! Igyekezzünk szüntelenül Jézusra nézni, engedjük be az Ő világosságát a szívünkbe! - Ne rejtőzzünk el soha az Ő szeme előtt! Ne kerüljük ki szelíd tekintetét akkor sem, amikor vádlón néz ránk. Álljunk ellene naponta az álmosító hatalmaknak! 'Boldogok azok a szolgák, akiket ébren talál az Úr, amikor visszajön!

*

A KAPU ISTEN ORSZÁGÁHOZ

„Boldogok a lelki szegények.” Máté 5, 3.

Óvakodj attól, hogy Urunkat elsősorban tanítónak tekintsd. Ha Jézus Krisztus csak tanító, akkor mindaz, amit lehet, csak az, hogy gyötör engem egy olyan követelmény felállításával, amelyet nem tudok elérni. Mi haszna annak, ha elém állít egy eszményt, amelyhez még csak közel sem tudok jutni? Boldogabb vagyok, ha nem is tudok róla. Mit érek vele, ha valaki arról beszél, hogy legyek az, ami sohasem tudok lenni: legyek tisztaszívú, tegyek többet, mint ami kötelességem, szenteljem magam tökéletesen istennek? Ismernem kell Jézus Krisztusi, mint Megváltót, mielőtt tanítása bármi más jelentőséggel bírhatna számomra, mint azzal, hogy olyan eszményt ad, amely kétségbeesésre vezet. De mikor újjászülsz Isten Lelke, tudom, hogy Jézus Krisztus nemcsak azért jött, hogy tanítson, hanem azért jött, hogy azzá tegyen engem, amivé tanítása szerint lennem kell. A váltság azt jelenti, hogy Jézus Krisztus minden emberbe belé tudja oltani azt az adottságot, amely az ő életét irányította és mindazok a

követelmények, amelyeket Isten elének állít, erre az adottságra vannak alapozva.

A Hegyi beszéd tanítása kétségbeesést eredményez a természeti emberben, — tehát épen az, amit Jézus akar. Mindaddig, amíg az az öntelt és beképzelt gondolat él bennünk, hogy valóra tudjuk váltani Urunk tanítását, Isten megengedi, hogy továbbmenjünk, míg valamilyen akadályon megtörik a tudatlanságunk és hajlandóak leszünk hozzámenni, mint nyomorultak és Tőle kapni. 'Boldogok a lélekben nyomorultak': ez Isten országának első alapelve. Jézus Krisztus országában az alap nem birtoklás, hanem szegénység; nem Jézus Krisztusért való döntések, hanem teljes hiábavalóságunk átérzése: 'Képtelen vagyok elkezdni'. Akkor Jézus azt mondja: 'Boldog vagy!' Ez a belépés és sok időnkbe kerül, míg hinni tudjuk, hogy szegények vagyunk! Saját szegénységünk tudata arra az erkölcsi határra visz minket, ahol Jézus Krisztus kezd munkálkodni.

*

„A Krisztusban megszentelt hívő testvéreknek... kegyelem nektek és békesség Istentől, a mi Atyánktól.”
Kolossé 1,2.

Templomainkban minden alkalommal elhangzik e szó: kegyelem. Értjük, mit jelent? Világi jelentése világos: a megérdemelt és megítélt büntetés elengedése. Ez benne van bibliai értelmében is. Az ember, minden ember, bűnös. Nem valósítja meg azt, amire Isten rendeli. Bűneivel kiérdemli teljes és végleges pusztulását, a kárhozatot. De Krisztus, ha az ember bűnbánattal és magát a jóra elszánva kéri, a maga tökéletes engedelmességének érdemét neki ajándékozza, a kárhozattól megszabadítja, és úgy vezeti örök életre - a Heidelbergi Káté szavaival -, mintha „semmi bűnt nem tettem volna, sőt mintha én tanúsítottam volna mindazt az engedelmességet, melyet Krisztus értem tanúsított.” Másik vonása e szó értelmének az áldás. Isten nemcsak az örök életet ígéri, de a földi életben is elhalmoz ajándékaival. Ezek között pedig legnagyobb a békesség. Az a nyugodt bizonyosság, hogy Isten kezében vagyok, az Ő akarata nélkül semmi sem történhet velem. Ha sok támadás és baj ér is, bennem belül akkor is csend, öröm és boldogság lehet. De ezt csak azok nyerhetik meg, akik Istentől hittel elfogadják és engedik, hogy Krisztus megszentelje, Isten gyermekévé, egymás testvérévé tegye őket. Csodálatosak az ígéreteid, kegyelmes Atyánk. Igédnek ez az egy mondata elég ahhoz, hogy betöltse minden vágyunkat, minden reményünket. Meghálálni soha, csak megköszönni tudom, hogy Te engem is ilyen áldásra, ilyen kegyelemre méltatsz. Köszönöm Krisztus ajándékát, hogy méltatlanul is nekem adja érdemét, amit vére utolsó cseppjének hullásáig tartó engedelmességével szerzett. Köszönöm a békességet, mely mindig megvigasztal és erőt ad életem minden nyomorúságában. Köszönöm a hitet, hogy kegyelmed mind itt, mind halálom után az enyém marad. Szentelj, Atyám, engem is gyermekeddé, embertársaim jó testvérévé, Krisztus hű megvallottjává! Ámen.

*

Van-e a pénznek szaga

De valóban nagy nyereség az istenfélelem megelégedéssel...
(ITim 6,6 - Károli)

A keresztény ember számára nagyon fontos a pénz eredete. Mert a pénznek igenis van szaga, és ha tisztátalan pénz kerül hozzánk, megbűzödik tőle az egész életünk. Tiszta az, amit a munkájáért kap valaki, amit ha szükségbe kerül, testvérek szeretettel adnak (tudni kell elfogadni is), és néha Isten készít ajándékot, „akit az Úr szeret, annak álmában is ad eleget” (Zsolt 127,2).

Kié a pénzünk? A miénk - mondják a legtöbben. A tizede az Úré - vallják, akik hallottak erről valamit. Az egész az Úré - állítja a Biblia. „Az Úré a föld és ami betölti, a földkerekség és a rajta lakók.” (Zsolt 24,1) Isten gyermeke tudja, hogy mindenestől Isten tulajdona, akitől sáfárságra kapott sok mindent, a pénzét is, amivel felelősen lehet gazdálkodnia, s a végén majd el kell számolnia.

Az Újszövetség nem írja elő a tized fizetését, de akik a jövedelmük tizedét félreteszik Isten céljaira, mások megsegítésére, jól teszik, Isten áldása van rajta. De tudnunk kell, hogy az egészet felelősen kell beosztanunk. Jézus nélkül könnyen a szerzésvágy uralkodik el rajtunk, övele az ajándékozás öröme lesz a részünk.

Mennyi az elég? „Se szegénységet, se gazdagságot ne adj nekem! Adj annyi eledelt, amennyi szükséges...” (Péld 30,8) „...megtanultam, hogy körülményeim között elégedett legyek.” (Fil 4,11) Isten az egyik kezünket tele akarja rakni, de a másik maradjon szabad a szolgálatra (Préd 4,5-6)!

Az istenfélő embernek a kevés is mindig elég, Isten nélkül a sok is mindig kevés. Nélküle a másokét is kívánom, vele a magamét is megosztom. Aki Istenben gazdag, annak nem árt meg a szükség sem, a bőség sem.

Július 22.

Kilátás csak felfelé

...Istenünk, szabadíts meg bennünket az ő kezéből, hadd tudja meg a föld minden országa, hogy te vagy egyedül az Úr! (Ézs 37,20)

Kr. e. 721, Asszíria nyugat felé terjeszkedik, az északi zsidó államot már meghódította, most Júda van soron. Jeruzsálem körül bezárult az ostromgyűrű, az asszír király ultimátumot ad. Képviselője nagy hangerővel dicsekszik, fenyegetőzik, igyekszik megingatni a várfalon remegő emberek bizalmát Istenben és Ezékiás királyban is, aki viszont rendületlenül tartja a lelket a népben: az Úr megszabadít bennünket, megígérte. Aztán Ezékiás beviszi a templomba az ellenség levelét, és megrendítő imádságban kéri újra

Isten szabadítását.

Ő sem tudja, hogyan és mikor ad az Úr segítséget, de bizonyos benne, hogy adni fog. Aztán másnap reggel hűlt helyét találják az asszír seregnek, mert valami járvány törhetett ki, „mindenfelé csupa holttest volt”.

Ebben a reménytelen helyzetben Ezékiás belekapaszkodott Isten ígéretébe, és teljesen őrá bízta népe sorsát. Aki ismeri az ilyen mély, tusakodó könyörgést, az tudja, hogy mennyire másként látja utána a hívő a nyomasztó terheket és önmagát is. Az imádságnak emelő ereje van, önmagunk és a bajaink fölé emel, és Isten közeléből látjuk a helyzetet. Az imádságnak formáló ereje is van, átrendezzi a gondolatainkat s még az arcvonásainkat is. Megszabadít a szorongástól, felszabadít a reménységre. Aki az Istennel való imádságos párbeszédből él, az olyan rejtett életet él, amelyről a világ mit sem tud, csak az áldásait tapasztalja. Az ilyen emberben már az eljövendő világ erői mozdulnak meg, sőt áradnak a környezetébe is. Ezért lesz áldássá.

Hasonló szorongattatásainkban bízzunk mi is Isten ígéjében! Nem az számít, hogy mekkora az ellenség, hanem hogy milyen közel vagyunk az Úrhoz, mert nála készen van a szabadítás. Ő mondta: „Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! És megszabadítlak, és te dicsőítesz engem.” (Zsolt 50,15)

*

„Amikor Jézus látta, hogy Mária sír, és a vele /ott zsidók is sírnak, megrendült lelkében és háborgott, és megkérdezte: »Hova helyeztéték őt?« . . .»Uram, jöjj és lásd meg!« Jézus könnyekre fakadt. A zsidók ezt mondták: »Ime, mennyire szerettek”
János 11 ,33-44.

Ez Lázár feltámasztásának története, feltétlenül végig kell olvasni a Szentírásból. Itt csak egy vonást emelünk ki belőle. Amikor Jézus meghallja, hogy Lázár súlyosan beteg, tudja, hogy meg fog halni, de nem mozdul a megmentésére. Pár nap múlva érkezik a gyászoló családhoz. Amikor maga előtt látja a számára olyan kedves családot, előtte zokog a hűséges Mária és a család barátai, átérzi keserűségüket, és szájalomra indul.

Egyházunk temetési szolgálata nem a halottnak szól. Ő már Istennél van, túl az ítéleten, amit ember úgysem tud megváltoztatni. A cél az itt maradottak vigasztalása. Ott, Betániában is a halott testvéreinek szól a vigasztalás örök érvényű ígéje: „Aki hisz énbenem, ha meghal is, él!” Lázár feltámasztása arra is szolgál, hogy megmutassa Isten hatalmát a halál felett, de ez nem volt maga a megígért feltámadás, Lázár pár év múlva újra csak meghalt. Ugyanolyan fontos célja volt a testvérek könnyeinek letörlése. Számunkra is Jézus legégetőbb parancsai közé tartozik a sírok vigasztalása.

Uram, köszönöm, hogy megmutattad, hogy a halál se nem úr, se nem tragikus előtted. Valóban az, de csak azok számára, akik elkárhoznak, mert nincs több lehetőségük a megtérésre. Én letettem életemet a Te kezébe, csak azt kérem, addig tarts életben, míg feladatot és ahhoz való erőt is adsz! Ha lehetséges, ne hagyd, hogy tehetetlen teherré váljak családom számára, de engedd meg, hogy ép tudattal fogadjam a halált! És ha még többet is kérhetek, félek a halál előtti testi kínoktól, ha lehetséges, enyhítsd azokat, de ne az én akaratom legyen meg, hanem a Tied. Csak az a fontos, hogy hozzád kerüljek a halál kapuján át. Ámen.

*

MEGSZENTELŐDÉS

„Mert ez az Isten akaratja, a ti szentté lételetek.”¹ I. Thess. 4, 3.

A halál oldala. A megszentelődésben Istennek ép-ügy formálnia kell minket a halál, mint az élet oldalán. Sokan olyan sok időt töltünk a halál színhelyén, hogy magunk is sírbeliekké válunk. A megszentelődés előtt mindig királyi csata folyik, mindig van valami, ami szöges ellentétben áll Jézus Krisztus követelésével szemben. Mihelyt Isten Lelke elkezd megmutatni nekünk, hogy mit jelent a megszentelődés, a küzdelem nyomban megkezdődik. „Ha valaki én hozzám jó és meg nem gyűlöli... a maga lelkét is, nem lehet az én tanítványom” (Luk. 14, 26.).

Isten Lelke a megszentelődés folyamatában megfoszt engem mindentől, míg végül semmi más nem marad, csak „önmagam” s ez a halál színhelye. Vájjon hajlandó vagyok-e csak „saját magam” lenni és semmi más: barátok, atya, testvér és önérték nélkül, egyszerűen készen a halálra? Ez a megszentelődés feltétele. Nem csoda, hogy Jézus ezt mondta: „Nem azért jöttem, hogy békességet bocsássak, hanem hogy fegyvert” (Mát. 10, 34). Itt kezdődik a csata és ez az, ahol közülünk olyan sokan elcsüggednek. Nem vagyunk hajlandók arra, hogy azonosítsuk magunkat ezen a ponton Jézus halálával. „Hiszen ez olyan rettenetes,” — mondjuk — „nem kívánhatja tőlem, hogy ezt tegyem.” Igen, a mi Urunk szigorú; és megkívánja tőlünk, hogy ezt tegyük.

Hajlandó vagyok-e az életem „önmagamra” korlátozni, azaz határozottan elszakítani magam minden barátomtól, aki gondol rám, mindentől, amit én gondolok magamról és átadni ezt az egyszerű, meztelen éneket Istennek? Azonnal, amikor erre hajlandó vagyok, Isten megszentel egészen és életem megszabadul minden buzgóságtól, ami nem Istennel van kapcsolatban.

Mikor azt kérem: „Uram, mutasd meg nékem, mit jelent a megszentelődés számomra,” meg fogja mutatni. A Jézussal való egygyélételt jelenti ez. A megszentelődés nem olyan

valami, amit Jézus Krisztus úgy plántál belém: Ő maga az bennem.

*

Lelki józanság

Legyetek józanok...

Péter első levelében háromszor szólítja fel olvasóit a józanságra. Megvolt rá az oka. Fájdalmasan tapasztalta saját magán, mit jelent, ha valaki elveszíti józanságát. Mivel Jézus intő szava nem tudta őt józanságra bírni, és Péter inkább saját szívének érzéseire hagyatkozott, ezért nagyot bukott. Most már felismerte, micsoda szakadékok rejtőznek az ember szívében és mennyire nem józanul gondolkodunk, ha szívünk hangulatainak és elképzeléseinek jobban hiszünk, mint Isten Igéjének. Józan ember az, aki semmit sem vár önmagától, hanem mindent az Úrtól; aki felismeri romlott szívét és belátja, hogy azonnal képes minden rosszra, amint az Úr leveszi róla a kezét. Józan ember az, aki nem önmagának, hanem Isten Szellemének enged és Igéje szerint él. Szívünket egyedül a kegyelem erősíti meg, különben ide-oda ingadozik, mint a nádszál.

Legyetek józanok! Az apostol azokhoz intézi ezt a felhívást, akik már egyszer kijózanodtak Isten Igéje által. Most meg kell maradnunk abban. Nem valami elméleti, hideg és értelmi magatartás ez, mert az ilyen józanság a szeretet buzgóságát, a szent lelkesedést rajongásnak tartja. Vannak idősebb keresztyének, akik lanyhák, lágy-melegek; szívükben nem a szent tűz jóleső feltisztultsága ég. Akkor vagyunk teljesen józanok, ha egészen megtölthet a Szent Szellem; ha Jézus szeretete úgy betölt, hogy önmagunkról és minden másról elfeledkezünk, amikor Isten gazdag kincseiben bővílködhethetünk.

Törekedjünk egyre jobban a mi Urunk Jézus Krisztussal való közösségre, főleg ássunk le az igazság Igéjének a mélységébe, hogy józanok lehessünk! A Biblia megtanít helyesen értékelni korunk eseményeit, jelenségeit: nem siránkozunk együtt a világgal, nem ámulunk azon, amit a világ megcsodál, s nem hevülünk az emberiség nagy eredményeiért, sem a világbékéért. Nem is ejt rabul mindenféle tévtanítás, amit a büszke ember talál ki, mert a gőg a bódultság forrása, az alázatosság viszont józanná tesz. A legtöbb tévtanítás rejtett elbizakodottságból, gőgből fakad. Valami különlegest, rendkívülit akarnak adni és hallani, és így megejtő, eufórikus utakra tévednek. Pál apostol a megtérést és a hitet mindig a középpontba állította: ez józanság! Aki ebben marad, az nem esik bele abba a veszélybe, hogy ingadozóvá válik és elesik kábultságában.

*

Pünkösöd ott van, ahol kéri

Alapige: ApCsel 4,31-37; 5,1-6

Az első pünkösd első vasárnapja már elmúlt, amikor kettős tüzes nyelvek alakjában kitöltetett a Szentlélek, amikor háromezer főnyi sokaság kereszttelkedett meg, amikor megtörtént a nyelveken szólás és nyelveken értés csodája. Jöttek a hétköznapiak, benne csodatételek és gondok egyaránt. Péter és János meggyógyítja a sántát, de az apostolok tele vannak gonddal s félelemmel, mert a templom főpapjai és vezetői megfenyegették őket, hogy nem szabad a Jézus nevében beszélni. Az első pünkösd már messze volt, a kettős tüzes nyelvek kialudtak, és a hétköznapi gondok és félelmek közepette összegyűltek a tanítványok, hogy imádkozzanak. Mindnyájan egy akarattal együtt imádkoztak, és Istentől kértek segítséget, csodatevő erőt, hatalmat, védelmet és bátorságot. És akkor, midőn így együtt voltak, ismét kitöltetett a Szentlélek.

A Szentlélek nemcsak egyszer jön el, mert pünkösd ünnepe nemcsak egyszer van, mert a Szentlélek mindig eljön, amikor kérjük. Amikor a szép ünnepek után érkeznek a gondok, a könnyek és bánatok, össze lehet gyűlni egy családban, össze lehet gyűlni egy gyülekezetben, össze lehet kulcsolni a kezünket, és lehet kérni Istent, és a Szentlélek jön. Pünkösd nemcsak ott volt, és pünkösd nemcsak itt van, csodálatosan szép pünkösdök vannak a kórházban egy-egy betegágyon is. Csodálatosan szép pünkösdök lehettek akkor is, amikor elsodort messzire az élet vihara, és nagy idegenségben kulcsoltad össze a kezed vagy nyitottad ki Bibliádat. Csodálatosan szép pünkösdök lehetnek súlyos kereszt alatt szenvedő családban is, ahol imádkozni tudnak. Milyen jó, hogy a pünkösd nincsen belezárva egy ünnepnapba, a kettős tüzes nyelvek megjelenésébe, milyen jó, hogy pünkösd mindenhol ott van, ahol csak kérik az emberek.

Amikor a felolvasott Ige szerint egy szívvel, lélekkel imádkoztak, és kitöltetett a Szentlélek, akkor megmozdult a hely, ahol együtt voltak.

Ismerünk mi sok hely- és földmegmozdulást. Akik megéltük a világháború véres viharát, ismerjük azokat a helymegmozdulásokat, amikor nem messze csapott le tőlünk a lövedék és remegett körülöttünk minden. Szörnyű helymegmozdulások voltak. Ismerünk olyan földmegmozdulásokat is, amikor városok és falvak dőltek össze, s családok maradtak hajléktalanul. Szörnyű és ítéletes volt a földkéregnek a megmozdulása.

De látjátok, Isten azt üzeni, hogy van egy másik megmozdulás is, amelyet hívő szívek kérnek, imádkozó gyülekezetek várnak. Imádkozzunk, testvéreim, sokat azért, hogy legyenek ilyen helymegmozdulások, ilyen Szentlélektől megmozgatott családi otthonok.

Amikor a bibliai történetben megmozdult a hely, beleiének mindnyájan Szentlélekkel. Sok mindennel beteltek már addig. Volt úgy, hogy félelemmel, Tamás hitettenséggel is betelt, Péter hűtlenséggel is betelt, sokszor beteltek fájdalommal is. Mi is mennyi mindennel beteltünk már, testvéreim. Sokszor volt a szívünk csordultig betelt pohár, nem fért bele már több a fájdalomból vagy a gondból vagy a félelemből, bűnből. Talán

más nem is tudná elviselni, csak az emberi szív ezt a sokféle telítettséget.

Engedd ma, hogy az Úr Isten előtt beteljék a szíved valami mással, hogy beteljék az Ő Szemléikével, mint akkor a tanítványok szíve. Mert amíg ez a szív be nem telik az Isten lelkével, addig nem fog megnyugodni. Amíg a földrengető Szentlélek-kitöltés nem történik meg odabenn a lelkünk mélyén, amíg őrizgetjük magunkat, a magunk gondját, a magunk bánatát, a magunk bűneit, amíg nem adjuk oda ezt a szívet egészen Istennek, addig nem tudunk betelni békességgel.

Amikor betelik Szentlélekkel ez a szív, akkor egyszerre minden megváltozik.

Azt olvassuk az Igében: „az Isten beszédét bátorsággal szólják vala”. Annyiszor szolták még ők is a maguk beszédét. Amikor mentek az Úr Jézus után, s az Úr arról beszélt, hogy meg fogják Őt feszíteni, akkor a tanítványok a háta mögött arról beszéltek, hogy ki közülük a nagyobb. A maguk beszédét beszélték. Amikor az Úr Jézus Samárián át ment Jeruzsálembe, és az egyik faluban nem adtak neki szállást, akkor a hirtelen haragú János tüzet kért az égből, hogy megégesse a samáriabelieket. A maga beszédét szolta, nem a Jézusét. Tamás is hányszor kijelentette: „Ha nem látom az ő kezein a szegek helyét, és be nem bocsátom ujjaimat a szegek helyébe, és az én kezemet be nem bocsátom az ő oldalába, semmiképpen el nem hiszem”, hogy él. Ő is a maga beszédét mondta.

Mi is hányszor mondjuk a magunk beszédét, a magunk zúgolódását, a magunk irigykedését, még az imádságunkban is hányszor mondjuk a magunk beszédét. Ebből a magunk beszédéből hányszor lett harag, fájdalom, szomorúság, egyedül maradás.

A tanítványokra és a körjük összegyűlt hívőkre kitöltetett a Szentlélek, és Isten beszédét mondták tovább, nem a magukét. Milyen jó lenne, ha így tudnánk mi is imádkozni.

Beteltek akkor Szentlélekkel, és szolták az Isten beszédét, nemcsak a szószékről szolták, hanem amerre jártak mindenütt. Az életükkel, a szavaikkal, a tetteikkel szolták az Isten szeretetét. Egymás között is szolták, mert a szívük-lelkük egy vala.

Olyan nehéz lehetett annyi szívet egyé tenni, hiszen mindegyik szív más, és mindenik szívben más érzés lakozik. Itt ülünk most a templomban, és aki melletted ül, annak mennyivel másabb a szíve berendezése, mint a tied: más gondok, más félelmek, más örömek, más bánatok, más bűnök.

Milyen sokfélék vagyunk, mindenikünknek az élete egy-egy külön regény, melyet a többiek csak részben ismernek. Csak az Isten tudja igazán és te tudod, hogy mi történt

az életedben ott kívül, mi történt az életedben ott belül. Milyen nehéz egyé tenni sok szívet.

És mégis szívük-lelkük egy vala, mert nem úgy akarták egyé tenni, hogy először csak egymás mellé tették a szívüket, hanem úgy lett ez a sok szív egyé, hogy mindeniket odaengedték kötözni a Jézus szívéhez, így Jézus Krisztuson át egyé lettek. Nélküle hiába akarunk egyé lenni, nélküle széthullana a gyülekezetünk, nélküle sok családi élet is széthullna. Csak azok maradnak egyek, akik a bűnös, összetört, nyomorult, de hozzá vágyó szívüket oda teszik Krisztus szíve mellé, és egybekötve maradnak Ővele és aztán egymással is. Akkor megindul egy csodálatos mennyei gravitáció, akkor vonzza az Isten Szentlelke a szíveket. Mint ahogy itt is megindul ez a sok szív vasárnapról vasárnapra, istentiszteletről istentiszteletra, senki által nem kényszerítve megindul és egybejön, mert szívünk-lelkünk egy valamiben, hogy nem tudunk mi élni Isten nélkül, hogy kell nekünk a Jézus szeretete, bocsánata, és kell nekünk az Ő útja, az üdvösség.

Olyan szép volt ez az egyélétel az első keresztyének életében, érezték, hogy ott jár közöttük a feltámadott Krisztus. Hálatételre vágytak, akinek háza, földje volt eladta, odatette az apostolok lábaihoz, hogy osszák ki a szegények között.

Milyen csodálatos mennyei gravitáció kellett ehhez! Eladták mindenüket, megszűnt a függőség, csak a szeretet maradt, a szeretetnek egy kényszer nélküli kivirágzása, amelyet a Szentlélek hozott, és amelyet mindig hoz azóta is a Szentlélek. Ha sok mindenben más is a mai helyzet, de milyen szép, hogy a mi gyülekezetünkben is vannak adakozások, úrvacsorai adomány, építkezési adomány, milyen szép, hogy itt mindig friss virág van az úrasztalán, legtöbbször azt sem tudjuk, hogy ki hozta, de nem hervad el sohasem a virág, mert nem hervad el sohasem a hit és a szeretet. Ilyen szép volt az is, mikor a múltkor a perselyben találtunk egy borítékot, reszkető kézzel csak az volt ráírva, hogy „Furtunei 3”, vagyis az új imaház címe és benne ezer lej. Nem volt név sem ráírva.

Hát ez a Szentlélek mindennapi munkája, hogy minket is elindít, hogy nekünk is el kell adni valamit, és oda kell adni valamit, néha anyagiakat, néha mást. Nekünk is el kell adni haragtartásunkat, és oda kell tenni békülésünket a Krisztus lábához. Nekünk is el kell adni a gyűlölködésünket, és oda kell tenni a szeretetünket a Krisztus lábához, el kell adni önzésünket, és oda kell tennünk az áldozatkészségünket. Ez a Szentlélek állandó munkája, ez az örökké tartó pünkösöd, amikor jövünk, mint ahogy jött József is, aki az apostoloktól Barnabásnak neveztetett el, ami azt jelenti, hogy vigasztalás fia. Mivel neki mezeje volt, úgy olvastuk, hogy azt eladva a pénzt elhozta, és letette az apostolok lábainál. Milyen szép ez a név, és ő méltó is lett erre a névre. Háromszorosan is vigasztalás fia volt. Először úgy, hogy őt vigasztalta meg Krisztus, aztán úgy, hogy mezeje árával ő vigasztalta meg a szegényeket, majd úgy is, hogy Pál apostol mellé szegődve szertehordozója lett a pogányok között a vigasztalás Igéjének. Milyen szép

lenne, ha tudnánk mi is a vigasztalás fia lenni, megvigasztaltak lenni Jézus Krisztustól, s megvigasztalni másokat is, áldozattal is és Igével is.

Olyan szép lenne itt befejezni a prédikációt, de a következő versben van egy gyanút keltő szó: „azonban”. Ebben az első boldog gyülekezetben is volt egy „azonban”. Volt valami, ami megrontotta, elrontotta ezt a szépséget: Ananiásnak és Safirának a Biblia-olvasók által ismert élete, akik kegyesnek akartak látszani. Ők is eladták a mezejüket, de félretették egy részét a pénznek. Nem az volt a bűnük, hogy nem adtak oda mindent, ez nem volt kötelező, az volt a bűnük, hogy azt állították, mindent odavittek. „Itt van, szívem, neked adom Uram” énekeljük. Milyen jó lenne úgy énekelni, hogy ne legyen az életünkben „azonban”, ha valóban odaadnánk a szívünket teljesen. Hogy megrontja az első gyülekezet szép pünkösdi életét ez az „azonban”.

Keserűen mondotta Péter Ananiásnak: „Ananiás, miért foglalta el a sátán a te szívedet?” Ananiás azt hitte, hogy ő most jó üzletet csinált, pedig rosszat csinált, eladta a sátánnak a szívét. Azt hitte, hogy mindenki dicsérni fogja őt az áldozatért, pedig csak büntetés jutott neki.

Milyen rossz üzletet csinálunk sokszor, amikor csak a látszatot akarjuk, és nem vagyunk valóban Isten gyermekei.

Ezen a pünkösdön arra figyelmeztet az Isten, hogy a hely is megmozdul és az élet is megmozdul, és az Ő csodájával fog köztünk járni, ha mi nem csak látszani akarunk Isten gyermekeinek, hanem valóban azok leszünk.

Ez a történet arról is beszél, hogy Isten ítélete lesz rajtunk, ha csak látszani akarnánk.

Ananiás összeesett és meghalt. Az utolsó versében az Igénknek arról olvasunk, hogy jönnek az ifjak. Átmelegíti a szívünket, hogy abban az első gyülekezetben ott voltak az ifjak. Azoknak az ifjaknak kellett az öreg Ananiást eltemetni, a vétkest, a képmutatót.

Isten őrizzen meg bennünket attól, öregebbeket, hogy a mi ifjainknak ez a munka jusson, hogy a szívükben kénytelenek legyenek eltemetni minket, hogy csalódjanak bennünk. Pedig hány ifjú eltemeti az édesapját, akit eszménynek látott gyermekkorában, és akiben aztán csalódik, mert nem olyan, amilyennek képzelte. Hány ifjú eltemeti az édesanyját, akit mintaképnek, szelídségnek, tisztaságnak látott, és aztán keserves könnyhullatással eltemeti a szívében, mert nem olyan. Isten adja nekünk, hogy a mi gyermekeink sohase kelljenek így eltemessenek bennünket, hanem legyenek velünk itt Barnabások, hogy együtt adjuk el bűneinket, és együtt tegyük oda az egész szívünket a Krisztus lábához, együtt érezzük meg velük, hogy megmozdul a hely is, hogy köztünk jár a feltámadt Krisztus, és nekünk vele győzedelmünk, boldog békességünk, megváltott

életünk van.

JÚLIUS 23.

**Egyáltalán nem emlékezik meg
Bűneikről és gonoszágaikról pedig többé nem emlékezem meg" (Zsid 10,17).**

Kegyelmének szövetsége alapján az Úr úgy bánik népével, mintha az soha nem vetkezett volna. Valóban elfelejti összes bűnüket. Minden bűnt elfelejt, mintha soha nem követtük volna el őket, mintha teljesen eltűntek volna emlékezetéből. A kegyelem milyen nagy csodája ez! Isten olyat cselekszik ezzel, ami tulajdonképpen számára is lehetetlen. Irgalma csoda, amely messze felülmúlja az összes többi csodát.

Isten azóta nem emlékezik meg bűneinkről, amióta Krisztus áldozata „szentesítette” a szövetséget. Örvezdeshetünk Benne, és nem kell félnünk attól, hogy bűneink miatt fellángol haragja, íme: befogadott bennünket gyermekei közé, igazaknak tekint és kedvét leli bennünk, mintha tökéletesen szentek lennénk. Sőt: megkülönböztetett tisztességre is méltat bennünket, dicsőségének őrei, nyája védelmezői, az evangélium szolgálai lehetünk. Szolgálatára érdemesít bennünket. Ez a legnagyobb és egészen különleges biztosíték arra, hogy Ő nem emlékezik meg bűneinkről. Mi, ha meg is bocsátunk egy ellenségünknek, már nemigen bízunk meg benne újra, ezt nem tartjuk bölcs dolognak. Az Úr azonban megbocsát, és utána úgy bánik velünk, mintha sohasem vetkeztünk volna. - Én lelkem, milyen nagyszerű ígélet ez! Higgy benne és örvendezzél!

*

**A Krisztussal járók hűséggel sáfárkodnak
„Kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután; menj be a te uradnak örömébe! "(Mt
25,21)**

A Krisztussal járó lélek hűségesen sáfárkodik a rábízott talentumokkal, így felé is hangzanak egykor, a ránk, szolgálaira különböző mennyiségű talentumot bízó Gazdánk elismerő szavai: „Jól vagyon jó és hű szolgám, kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután; menj be a te uradnak örömébe.” A Krisztussal járó lélek tudja, hogy áron is meg kell vennie az alkalmatosságot, „mert a napok gonoszok” (Ef 5,16). Azt is tudja, hogy az alkalmatosság megvételénél elsősorban bajba jutott testvéreinkre kell gondolnunk. Krisztus világosan megmondja: „Aki innotok ad egy pohár vizet az én nevemben, mivelhogy a Krisztuséi vagytok, bizony mondom nektek, el nem veszti az ő jutalmát” (Mk 9,41). Ennek viszont az ellenkezője is igaz. Hasonlóképpen az is: „mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de az ő lelkében kárt vall?” (Mt 16,27; Mk 8,36; Lk 9,25). Halljátok, kárvallottak?!

Uram, nem ástam el, amit kegyelmedből lelkiekben, anyagiakban rám bízta. Igyekeztem

hűséggel forgatni azokat, míg erőmből telt. Juttattam belőlük özvegyeknek, árváknak, szegényeknek, kicsinyeknek, mégsem fogyott el... Dicsőséged szolgálatáról sem feledkeztem meg. Legyen mindezért szent Neved örökre áldott. Ámen.

„A valóságos igaz jót Az Úr meg nem tagadja; Nagy gazdagság és rakott bolt Nem fő jó, ritkán adja. Ki az Isten tanácsát Megszívleli mondását, Azt ő Lelkével serkenti, Gondját is megédesíti." (Énekeskönyv 269. é. 4. v.)

*

Lelki mámorosság

Akik megrészezednek, éjjel részezednek meg. ITesszalonia 5,7

Amíg az ember az Istentől való elszakadottság éjszakájában él, olyan, mint aki mámoros. Nem látja világosan a dolgokat, nincs józan ítélőképessége. Elfeledkezik mindenről, ha elkapja a harag, vagy ha a kívánság úrrá lesz benne. Nem gondol a szomorú következményekre, sem súlyos felelősségére. Engedi, hogy magával ragadja a mámor, így rohan a pusztulásába. Ha azután már késő, akkor fájdalmas kijózanodással ébred rá a valóságra. Éppen így ködösít el a gond is. Rémületbe hajt, úgy hogy az ember nincs is igazán magánál. A gőgösség, elbizakodottság is olyan, mint a köd, körülfogja a lelket. Az ember önmagával van eltelve, álmodozik a saját nagyságáról, ügyességéről és kiválóságáról, önmagával kapcsolatban elvesztette józan ítélőképességét. Hamis szellem csapja be, a hízolgők csak fokozzák rossz állapotát, annyira, hogy szinte a talajt is elveszti a lába alól. - Néha egy egész népet elfog a gőg. A jelszavaknak félelmetes hatalmuk van, még ha nem is ésszerűek. A korszellem szinte varázslatos igézete alatt tartja az emberek lelkét.

A Biblia lerántja a leplet mindenről, és megmutatja az ilyen mámorosság sátáni eredetét. A démoni hatalmak egész tömegeket elvakíthatnak. Ezek isznak majd Isten haragjának mámoros kelyhéből, aki odaadja őket a sátáni befolyásnak, hogy napról-napra a tévelygést tartsák igazságnak és a gonosztettet erényként dicsőítsék.

Csak egy mód van arra, hogy kijussunk a lelki ittasság állapotából: az igazság Igéje! Aki hallgat rá, kijózanodik. Az Isten Igéje által a Szent Szellem munkálkodik, s ha Ő befolyásolja az embert, akkor az magához tér, világosan és értelmesen gondolkodik, mint az a megszállott, aki Jézus lábainál ült, miután meggyógyult (Lk 8,35). A világ ugyan az igazi hívőt rajongónak, túlzónak és józantalannak tartja, de valójában a világ szelleme teszi az embert bolonddá és rajongóvá: önmaguktól várnak mindent, azt hiszik, hogy felfelé haladnak, holott lefelé zuhannak. Azt remélik, hogy az emberiség a külső körülmények megjavítása által megteremtheti a boldogság állapotát a megtérés és a gondolkodás megváltoztatása nélkül is. Úgy vélik, az emberek csak azért rosszak, mert rosszul megy a soruk. Mindez lidércfény, józantalanság!

*

MEGSZENTELŐDES .

„Tőle vagytok pedig ti a Krisztus Jézusban, ki bölcsességül lön nekünk Istentől és igazsággul, szentségül és váltságul.” I. Kor. I, 30.

AZ élet oldala. A megszentelődés titka abban áll, hogy Jézus Krisztus tökéletességeiben részesülök, nem fokozatosan, hanem azonnal, amikor hit által valósággá válik bennem az, hogy Jézus Krisztus szentségül lön számomra. A megszentelődés nem kevesebbet jelent, mint azt, hogy Jézus szentsége nyilvánvalóan az enyém lett.

A szent élet egyetlen csodálatos titka nem Jézus utánzásában rejlik, hanem abban, hogy Jézus tökéletességei nyilvánvalóakká lesznek az én halandó testemben. Megszentelődés annyi, mint „Krisztus ti köztetek” (Kol. I, 27). Az ő csodálatos élete az, amelyben a megszentelődésben részesülök és részesülök benne hit által, mint Isten kegyelmének mindenható ajándékában. Vájjon hajlandó vagyok-e Istenért olyan valósággá tenni a megszentelődést magamban, amilyen valóság az az ő Igéjében?

A megszentelődés Jézus Krisztus szent tulajdonságainak vélünk való közlését jelenti. Az Ő hosszútűrése, szentsége, hitének tisztasága, Istennel való viszonya az, ami minden megszentelődött lélekben és minden meg-szentelődött lélek által megnyilvánul. A megszentelődés nem azt jelenti, hogy Jézusból erőt nyerünk a szentté léteire, hanem azt, hogy Jézusból származik az a szentség, amely nyilvánvalóvá lett Benne, és amelyet nyilvánvalóvá tesz bennem is. A megszentelődés tehát valamiben való részesülés, nem pedig utánzás. Az utánzás egészen más dolog. Jézus Krisztusban benne van mindennek a tökéletessége és a megszentelődés titka az, hogy Jézus minden tökéletessége rendelkezésemre áll s lassan és biztosan kimondhatatlanul rendes, egészséges és szent életet kezdek élni, „Isten hatalmától” megragadva (I. Pét. I, 5).

*

Június 24

Már nem tart soká

„Legyetek tehát ti is türelemmel, és erősítsétek meg a szíveteket, mert az Úr eljövétele közel van” (Jak 5,8).

Az Énekek Énekének utolsó mondatai között ez áll: „Siess hozzám, szerelmesem”, a Jelenések könyvének záró szavai között pedig ezt olvassuk: „A Szellem és a menyasszony így szól: »Jöjj!«; a Vőlegény pedig így válaszol: »Bizony, hamar eljövök!«”. A szeretet

vágyakozik az Úr dicsőséges megjelenésére, és örül a drága ígéretnek: „Az Úr eljövetele közel van!” Ez megerősíti szívünket, míg a várakozás ideje tart. Ezen az ablakon reménységgel nézhetünk ki.

Ezen a szent „achát ablak”-on át fényáradat özönlik a jelenbe, és késszé tesz a munkára, képessé a szenvedések elviselésére. Megpróbáltatunk? A küszöbön álló öröm intsen türelemre. Kifáradtunk, mert vetettünk, de nem arathatunk? Fogadjuk meg Igénk bátorítását és legyünk türelemmel! Kísértések környékeznek, és már-már meginog a szívünk? Legyünk bizakodók, az Úr hamarosan eljön, és azt üzeni: „erősítsétek meg szíveteket!” Legyetek határozottak, szilárdak, rendíthetetlenek, állhatatosak, „buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában” (IKor 15,58). Nemsokára meghalljátok a Királyunk jövetelét jelző ezüstkürtök szavát. Semmit se féljete! Tartsátok a bástyákat, mert Ő jön. Már a mai napon is megérkezhet.

*

A Krisztussal járók szabályszerűen küzdenek

„Ha küzd is valaki, nem koronáztatik meg, ha nem szabályszerűen küzd...” (2Tim 2,5)

Isten gyermekei érzik, hogy nem szabad megbotránkoztatniuk senkit sem. Pál figyelmezteti a korinthusbelieket, hogy se a zsidókat, se a görögöket, se Isten gyülekezetét ne botránkoztassák meg (IKor 10,32). Péter viszont azt köti mindannyiunk lelkére, hogy ne fizessünk gonosszal a gonoszért (IPt 3,9). Isten gyermekei tudják, hogy sok szem szegeződik rájuk mindenfelől: sokan figyelik minden szavukat, minden lépésüket, minden cselekedetüket, vajon a világosságban járnak-e? De azt is tudják, amiről olyan bátran tesz bizonyosságot Péter is a többi apostollal együtt a tanács előtt, a tömlöcéből való csodálatos kiszabadulása után, hogy „Istennek kell inkább engedni, hogy nem az embereknek” (ApCsel 5,29). Mennyei Atyánk csak azok munkáját áldja meg, és azoknak életét koronázza meg, akik Néki tetsző fegyverekkel, tehát „szabályszerűen” küzdenek. Menynyivel boldogabb lenne az emberiség, ha valamennyien Isten gyermekeihez méltóan: „szabályszerűen” küzdenénk!

Uram, ha nem tekintene is rám annyi szem, akkor is az a vágy égetné a szívem, a lelkem, hogy minden tennivalóm gyermekedhez méltó módon végezzem. Köszönöm, hogy Egyszülött Fiaddal együtt járom életem útját és az Ő közelében nehéz volna nem a világosság fiaként küzdenem bármiért, akár a magam, akár a szívemhez közelállók, akár népem érdekében. Segíts meg ebben továbbra is kegyelmesen. Krisztusért kérek. Ámen. „Adjad, hogy lássuk a világosságot, Te szent ígédet, az egy igazságot, A Krisztus Jézust: örök vígasságot, És boldogságot” (Énekeskönyv 225. é. 5. v.)

*

Mária szeretete az Úr iránt (II.)

Odament hozzá egy asszony, akinél egy alabástrom tartóban drága kenet volt és ráöntötte az asztalnál ülő Jézus fejére - ... a ház pedig megtelt a kenet Illatával. Máté 26,7; János 12,

Miként tehetnénk meg mi is azt, mint Mária, hogy a legjobbat szenteljük az Úr Jézusnak? Ha megkérdeznénk magunktól, vajon melyik életszakasza legjobb egy ember életében, kétségtelenül azt válaszolnánk: az ifjúság. Tehát a Megváltóé kellene, hogy legyen az ifjúság ereje, frissessége, tüze. Valami nagyon elszomorító, amikor valaki csak öreg napjait szánja a Királynak. Persze, Ő az ilyen áldozatot is kegyelmesen fogadja, és nem taszítja el magától az időseket sem. Mégis lesújtó, ha az ember létének csak a nyomorúságos kis maradékát adja át az Úrnak. Emlékszem egy idős asszonyra, aki 80 éves korában fogadta szívébe az Urat, majd ismételten azt mondogatta: Úgy fáj nekem, hogy csak olyan későn találtam hozzá. Vajon még mindig hajlandó elfogadni engem? Bizonyára nyomasztó érzés marad, ha valaki életének legszebb idejét magának visszatartotta.

Aki azonban ifjúságát adja az Úrnak, annak Ő viszonzásul nem egy esetben friss öregséget ad. Ilyenekre vonatkozik a 92. zsoltárnak ez a sora: „Öreg korban is sarjat hajtának.” Ha az ember ifjú erőit átadja, abból Ő valami nagyszerűt tud kihozni nevének dicsőségére. Keresztyén jellemmé, igazán kiforrott tanítvánnyá nem egy csapásra lesz valaki. Csak az válhat az Úr kezében sokak áldására jó eszközzé, aki már ifjúságában beiratkozott Jézus iskolájába. Öreg, megtört emberekből nem formálhat harcos sereget. Háború esetén sem küldenek ki öregeket és nyomorékokat a frontra.

A 110. zsoltár úgy írja le a mennyei Király harcos seregét, mint a harmatot, amely „a hajnalpír ménéből támad”. Azok a lelkek, akik ifjúságuk éveiben adták át magukat a Megváltónak, sok örömet árasztanak maguk körül. Mint a drága illat, olyan egy ifjú élet oda-szánása az Úrnak, különösen akkor, ha mindent átadunk és akaratunkat feltétlen engedelmisségben kiszolgáltatjuk neki.

Ha Jézusé az akaratunk, akkor anyagi javaink is az övé. De kényelmünket, egészségünket, sőt életünket is ajánljuk fel az Úrnak, így minden napunknak a legjavát, a kora reggeli időt is. Ha a vele való kapcsolatunk ápolása mindennél fontosabb nekünk, akkor szívesen szakítunk rá időt. Jó illat lesz ez, amely megörvendezteti Őt.

*

„Emberfia! Téged ilyen őrállóvá tettelek... Ha ezt mondom o bűnösnek: Bűnös vagy, meg kell halnod! — és te nem mondd meg, és nem figyelmezteted... akkor az a

bűnös meghal ugyan bűne miatt, de vérét tőled kérem számon. De ha te figyelmeztetted a bűnöst, hogy térjen meg útjáról, és az nem tért meg útjáról, akkor az meghal a bűne miatt, de te megmented a lelkedet." Ezékiel 33,7-9

A legnagyobb és legkellemetlenebb felelősség a Szentírásban. Nincs olyan ember, aki ne volna őrálló ebben az értelemben. Családunkért, barátainkért, egyházunk, népünk vezetőiért, de talán egy vonaton megismert idegenért is felelőssé tesz az ige. Ha látod a veszedelmet - szól az előző versekben -, már felelős vagy. Persze, ha megszólítom a bűnöst, akár joggal, mint gyermekemet, hivatal-béli társamat, alárendeltemet, vagy mint tanára, lelkesze, orvosa, majdnem biztos, hogy haragost szereztem magamnak. Kell az nekem? De ha nem szólok, ismét csak haragost szerzek magamnak, ítélő Istenemet. Melyik a nagyobb veszedelem? Nem mindegy, hogy hogyan figyelmeztetem a bűnöst. Semmiképpen nem úgy, hogy felülről, nagyképűen vágom oda bűnösségét. Egyedül a szeretet parancsa tanít meg a helyes szóra. De az nem szeretet, ha tapintatból hallgatok. Van egy jó próba: hogyan fogadnám el én, ha engem figyelmeztetnének? Ha erre figyelek, megtalálom a hangot, és enyém a latinul is sokszor idézett felmentés: debáét salvavi animam meam, szóltam, és megmentettem a lelkemet.

Uram, nagyon szeretnék kibújni a rám rótt felelősség alól. Elég nekem a saját bűnösségem terhe, miért rakod rám még a másét is! Ha mindenkit figyelmeztetek a bűnre, úgy megutálnak, még szóba se áll velem senki. Mennyivel jobb lenne mindenkivel szemben kedves, elnéző lenni, oda se figyelni akár magán, akár a közösség ellen elkövetett bűneire. Tudom, az ilyen elnézés halált is okozhat, de nem én, ő szerzi azt magának, mén teszel felelőssé engem. De azt köszönöm, hogy volt, aki engem neveljen, figyelmeztessen, hozzád vezessen. Taníts meg a megfelelő figyelmeztető szóra, hogy ne harag, hanem élet legyen az eredménye! Ámen.

*

Ige és Lélek

Edd meg ezt a tekercset, azután menj, és szólj Izrael házához! (Ez 3,1)

Ezékiel közvetlenül a babiloni fogság előtt prédikált, aztán Isten a fogságba is elküldte, hogy erősítse a népet igével. Ez a szakasz arról szól, hogyan hívta el őt Isten erre a szolgálatra. Sok mindent megtudunk Isten igéjének természetéről.

Kiderül belőle, hogy Isten úgy segít az embereken, hogy az ige hirdetésén keresztül megszólítja őket, és ha komolyan veszik azt, az ige megváltoztatja a hallgatók gondolkozását és életvitelét. Igehallgatás közben támad hit is a hitetlen szívben.

Isten jelképesen egy teleírt könyvtekercset ad a prófétának, amit meg kell ennie. Minden könyv olvasni való, de a Biblia ilyen értelemben megenni való. Vagyis nem

nyalogatni, lapozgatni kell, hanem megrágni - megérteni, lenyelni - befogadni, megemészteni - magamévá tenni, azonosulni vele, engedelmeskedni neki. Ne válogassunk benne, amit Isten ad, azt vegyük komolyan!

Aki így olvassa és hallgatja Isten igéjét, annak táplálékká válik. Olyan lesz, mint az édes méz. Még a kemény beszédben is megérzi Isten mentő és ajándékozó szeretetét.

„Miközben beszélt, lélek áradt belém, talpra állított, én pedig hallottam, hogy beszél hozzám.” (Ez 2,2) Vagyis aki Isten igéjére figyel, annak a Szentlélek érthetővé teszi Isten szavát, egészen személyesen szólítja meg, megerősíti, és elküldi másokhoz, hogy adja tovább az életmentő igét. A mi feladatunk ennyi: elmondani a ránk bízott üzenetet azoknak, akikhez Isten küld. Minden egyebet ő végez: hogy legyenek köztük is, akik befogadják, hisznek, megváltoznak, és így üdvözülnek.

De lesznek mindig, akik nem akarják hallani, kigúnyolják az igehirdetést, megvetik Isten szavát. Ez fáj annak, akit már Isten megmentett az igével, de nem szabad sem elkeseredni, sem abbahagyni a hirdetését. Az ige által maga Isten munkálkodik, akármilyen erőtlen is az, aki mondja.

*

Július 25.

A mennybe vivő lépcső

„Bizony, bizony, mondom nektek: meg fogjátok látni, hogy megnyílik az ég, és az Isten angyalai felszállnak, és leszállnak az Emberfiára” (Jn 1,51).

Hitünk számára teljesen érthető ez a kép ma is. Látjuk a megnyílt eget. Krisztus nyitotta meg azt minden hívő számára. Betekinthetünk a titkok és a dicsőség világába, mert Krisztus feltárta azt nekünk. Be is lépünk oda nemsokára, hiszen Krisztus maga az odavezető út.

Ez Jákob létrájának a magyarázata (IMóz 28,12). A föld és ég között szent forgalom bonyolódik le: imák szállnak fel, és feleletek érkeznek le, Krisztus Urunk, a közbenjáró útján. Ezt a létrát látjuk, amikor az Urat látjuk. Ő a tündöklő létra, amelyen szabad az út a Magasságos trónjához. Használjuk ezt a létrát és küldjük fel rajta imáinkat, mint követeket. Mi is részt kapunk az angyalok szolgálatából, ha közbenjáró imádságainkkal felszállunk a mennybe, megragadjuk a szövetségi áldást, azután ismét leszállunk, hogy szétosszuk ezt az emberek között.

Tegyük tündöklő valósággá azt a drága látomást, amely Jákob számára még csupán csak

álom lehetett. A mai napon is szálljunk imában sűrűn fel és le ezen a létrán; fel, hogy közösségünk legyen Istennel, és le, hogy munkálkodjunk embertársaink megmentéséért.

Te ezt megígérted, Úr Jézus: hadd lássuk örömmel, hogy beteljesedik.

*

Nagy dolgokat várj Istentől! 1.

Isten véghetetlen bőséggel mindent megcselekedhetik ... a mi bennünk munkálkodó erőnk szerint. (Ef 3, 20)

Az imádkozó ember csak akkor fordul bizalommal Istenhez, ha Isten csodálatos erejének megtapasztalásában él. Pál apostol megtapasztalta ezt az erőt. Általa lett az üldözöből Jézus nevének hitvallója. Amit senki nem tartott lehetségesnek, amit maga Pál is kizártnak tartott, azt Isten megtette. Ez az erő szakadatlanul munkálkodott benne, ezért kiált fel így: „Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít!” Máskor pedig: „Felettébb diadalmaskodunk az által, aki minket szeretett.” Ezért bízott abban, hogy Isten mindent megtehet (2 Kor 9, 8); az apostol sziklaszilárdan hitte ezt. Imádkozásán, mint ragyogó korona, ott van Isten dicsőítése és imádása. Isten véghetetlen bőséggel mindent megtehet, azaz feljebb, mint valaha is megtapasztalhattuk. (Prókai Árpád)

A nap gondolata: A keresztény életben minden gyengeség abból származik, hogy Krisztussal élni akarunk ugyan, de Vele meghalni nem.

Imádság: Uram! Számodra nincs lehetetlen, előtted nincs akadály. Végtelen szereteted és kegyelmed ragyog bele életembe. Köszönöm neked. Ámen.

*

**A Krisztussal járók jó gyümölcsöket teremnek
„ Teremjetelek... megtéréshez illő gyümölcsöket!” (Mt 3,8)**

Jézus megállapítja a Hegyi Beszédben, hogy gyümölcsseikről ismerjük meg a fákat (Mt 7,20). Az embereket is gyümölcsseikről ismerjük meg (21-23.). Gyümölcsseik mutatják meg, hogy Krisztussal járnak-e? A Krisztussal járók gyűlölik a gonoszt, szeretik a jót (Ám 5,15). Lelküket nem töltik meg az élelmük, italuk, ruházkodásuk felől való gondok, aggodalmak (Mt 6,25-34). Nem rabjai az ítékezésnek. A Krisztussal nem járók keresik

mások szemében a szálkát, de a magukéban a gerendát sem veszik észre (Mt 7,1-5). A Krisztussal járók nem állanak ellene a gonosznak: aki arcul üti őket jobb felől, másik orcájukat is odafordítják feléje. Akik törvénykezéssel el akarják venni alsóruhájukat, odaadják a felsőt is. Aki egy mérföldnyire kényszeríti őket, elmennek vele kettőre, vagy még többre is. (Mt 5,39-41). Ilyen gyümölcsöket termünk-e?

Légy áldott, Uram, hogy Szentlelked megtéréshez illő gyümölcsöket terem bennem is. Egyre jobban mentesítenek ezek az élet sok gondjától, aggodalmától. Egyre jobban elhomályosítják szemem mások hibáinak meglátására. Egyre inkább vállalni kezdem, hogy a rosszat jóval győzzem meg. Alázatosan könyörgök Hozzád, növelj ezeket a gyümölcsöket utánuk vágyó lelkemben. Szeretném, ha mások is meglátnák rajtam, hogy a Tiéd szeretnék lenni egészen! Krisztusért könyörgök Hozzád. Ámen.

„A bűnből hozzád sietek, Mert szomjazom kegyelmedet, Te nyugtass meg, én Jézusom, ím néked szívem átadom.” (Énekeskönyv 179. é.)

*

Újrakezdés kegyelemből

Ekkor megfordult az Úr, és rátekintett Péterre. Péter pedig visszaemlékezett az Úr szavára, amikor azt mondta neki: Ma, mielőtt megszólal a kakas, háromszor tagadsz meg engem. Aztán kiment, és keserves sírásra fakadt. Lukács 22,61-62

Az Úr felemelte elbukott tanítványát. Már bukása előtt imádkozott érte, hogy a hite el ne fogyatkozzon; és most, amikor a főpap udvarában Péter mellett vezették el, odafordult feléje. Jézus nem merült el a saját szenvedésében annyira, hogy ne lett volna egy pillantása a tanítványa számára. Még az sem tartotta vissza, hogy Péter olyan gyalázatosan megtagadta Őt. Nem gondolkodott úgy, mint mi: Ha te nem akarsz tudni rólam, te sem létezel többé a számomra. Komolyan, de nem lesújtóan nézett rá; tekintetében mély irgalom és könyörület volt. Ez átjárta tanítványa szívét, felébresztette tompa kábultságából. Magához tért és visszaemlékezett az Úr elfelejtett szavára: „Mielőtt a kakas szól, háromszor tagadsz meg engem.” Ekkor zuhant rá a bűn teljes súlya. De mégis érezte: 'A Megváltó nem vetett el teljesen, még van számomra egy pillantása, tudomást vett rólam.' Ez meglágyította kemény szívét, kiment és keservesen sírt.

A Megváltó nem veti el mindjárt az elesett tanítványt. Péterért már bukása előtt azért is imádkozott, nehogy meghasonlásában és kétségbeesésében úgy fejezze be életét, mint Júdás. Nekünk is Ő az egyetlen szószólónk az Atyánál, ha vetkezünk. Szelíden tekint ránk is, ha eltévedünk, és ez mindig kijózanítólag hat. - A látnok János látja Isten

Bárányát, akinek hét szeme van. Egyszer nyugtalanít és megijeszt, ha elvetni valót fedez fel bennünk, máskor ismét kegyei-mesén néz ránk, úgy, hogy a bűne miatt aggódó szív megvigasztalódik. Sokszor az Igét teszi hathatóssá egy-egy ilyen ránk nézésével és teljesen személyessé válik a szava; vagy egy régebben szívünkbe fogadott Igét juttat eszünkbe és világosság árad a szívünkbe.

Jézus nem vonja meg tőlünk 'szelíd szemét', ha ránk ront a gonosz, és mint Pétert, minket is legyőzött. Ez a tanítvány tudatosan, de mégsem szándékosan vetkezett, mint Júdás vagy Anániás és Szafira. - Péter nagy bukása és a még nagyobb kegyelem, amit utána átélt, irgalmassá és alkalmassá tette őt arra, hogy megtévedő, gyenge testvéreit hitben és kegyelemben erősítse. Ahogy Jézus feléje fordult, úgy fordult később ő is elesett testvéreihez.

*

A PRÓBA (Zsindelyné Tüdös Klára, Isten markában)

Mint ahogy megpróbálják tűzben az aranyat és az ezüstöt, úgy próbálják meg sokszor a barátságokat is. Nem mindig kerülnek a barátságok nagy tüzekbe, de néha egészen aprócska dolgokban is kiderül, mennyire tűzálló egy barátság. Hogy nemes fémből való-e, vagy afféle — pakfong.

Ma a remek műanyagok tömkelegében nincs olyan értéke az ezüstnek, mint valaha volt, de az arany mégis csak arany, s karátok mutatják a minőségét.

Egy fémjelzett barátságról akarok most elmondani egy kis igaz mesét, melynek próbája egy fehér esőköpeny volt nemrégiben.

Négy magános, csinos, okos fiatalasszonyról szól a sztorim, akik rokonsorsukat jóképpen viselik, kicsit olyan formán, mint a hegymászók, akik kötéllel vannak egymáshoz kötve, hogy aki botlik vagy csúszik, a többi tartsa.

Még egymás kritikáját is elviselik, mert van humoruk, pedig négyen nagyon is négyfélék. Egy gyülekezetbe tartoznak, mégpedig igazán. Takarítanak, beteget látogatnak, gyereket pesztrálnak, gépelnek, főznek, magnóznak, mikor mire van szükség, s mire futja az idejükből, mert keményen dolgozik mind a négy.

A ruhát persze nagyra tartják, mint afféle nők, akik szeretik csinosan tálalni jóképű személyüket. Divatosak, de módjával, ízléssel, a zsebük korlátai között.

Lelkesen hallgatják, okosan hasogatják az Igét, de egy csini kosztüm sem hagyja őket hidegen, akár a muzsika, irodalom, képzőművészet és Isten egész szép teremtett világa. Tudnak sírni a sírókkal, örülni az örvendezőkkel és kisámfázni párnánélküli életüket jó dolgokkal úgy, hogy nem marad benne hely a maguk sajnálgatására.

Valóság lett az életükben a Gal.6:2 és ők négyen csakugyan hordozzák egymás terhét.

Tavaszi elején, amikor rügyezni kezdtek a bokrok és a fák, amikor még ezen a kormos pesti aszfalton is megcsapja az embert a föld illata, ábrándosra vált az én asszonykáim kedves arca és ferdébben húzták a sapkáikat a szemükbe, mint a borús téli napokon.

Ekkor jelent meg a kísértő egy elegáns fehér esőkabát képében. A kabát a nagyvilágból érkezett, áramvonalasán, s még a szagán is érzett, hogy külföldi. A négylevelű lóhere egyik levelének kollégája kapta valami idegenbe szakadt hazánkfától, aki már kiöregedett az áramvonalak bűvköréből, viszont szüksége volt pénzre, hát el akarta adni. A négylevelű társaság illetékes tagja lekonyultan érkezett barátnői közé, s kérdéseikre búsan vallotta, hogy nincs pénze, pedig úgy áll rajta az a csábkabát, mintha ráöntötték volna. Kiderült, hogy el is hozta megmutatni, mert úgy gondolta, hogyha már ő nem is, de hátha megveheti más. Nem lehet egy ilyen kabátot csak úgy elszalasztani.

Pénze azonban egyiknek sem volt. Vagy mégis?

Tenyeresemnyi egyszobás lakás, amiben ültek. Sokan vannak benne, kicsit úgy, ahogy a szardíniák a dobozban. Minden álmuk, vágyuk egy olyan Lakás, ahol mind a két lábukat le tudják tenni, nem csak az egyiket. Erre gyűjtögetnek! Felugrott hát a vendéglátó „levél”, s előkotorta a lakásalapból az aznap boldogan hozzátett prémiumot. Ragyogva számolta le a kabát árát a kókadtt levélke ölébe.

— Tessék. Vedd meg. Olyan csinos vagy benne, hogy ezt nem lehet kihagyni.

A dolognak a bezzegje nem maga a pénz, hanem az, hogy egy fiatal nő azt akarja, hogy a másik minél csinosabb legyen.

Nemcsak az összeg, amivel megrövidítette azt a féltett kasszát a barátja kedvéért, hanem az a lelkiület, amivel a másik öröme föléje kerekedett a saját érdekeinek.

Nem nagy dolog, amiről itt szó van, és mégis igen nagy.

A tanúk szerint a két asszony közelharcot vívott, nem azért, hogy kié legyen az a kabát, hanem azért, hogy kié ne legyen!

Vészes dolog az emberben a birtoklási szenvedély, s a szeretet nagy próbája, ha egy ember ellene tud állni.

Lehet valaki gavallér gőgből is, de az nem öröm senkinek, mert „ha szeretet nincs enbennem, semmi vagyok”.

A gavalléria, aminek nem a szeretet a gyökere: sért!

Komoly és építő vitát provokált a négylevelűek között a kabát, mely végül nem lett senkié. Furcsa, hogy egy divatos kabát lehet a barátság próbája, de lehet! Különösen fiatal nők között. Nagy kísértő számukra és nagy szabadulás, amikor nem leli ki a hideg valami divatos rongyért őket.

De ezen túl az önzetlen jóakarat védjegye lehet egy ilyen kis semmi, ha nem Én akarok érvényesülni, nem Én akarok a másik elé tolakodni, hanem jó szívvel hagyok neki helyet. Ebből a lelkiületből születhet az a nagy jó, hogy együtt ballaghatok az élet rázós útjain egy másik emberrel és nem kell magánosán, árván botorkálni, azon zokogva, hogy „engem senki sem szeret”.

*

„Te pedig menj a vég felé! Elpihensz majd, de föltámadsz kijelölt sorsodra a végső napon!” (Dán 12,13).

Nem értünk minden próféciát, mégis örömmel, és nem viszolyogva fogadjuk azokat. Atyánk döntései között egy sincs olyan, amelytől gyermekeinek meg kellene ijedniök. Még ha a pusztító utálatosság kerül is uralomra, az igazi hívő akkor sem fog beszennyeződni, sőt megtisztul és megérlelődik a próbák között. Még ha az egész föld lángba borul is, a választottakon a tűznek még a szaga sem lesz érezhető. Ha az elemek felbomlanak és minden összeomlik is a földön, az Úr Isten akkor is megőrzi az övét.

Kötelességünket nyugodt elszántsággal teljesítve, a küzdelmekkel bátran szembenézve és a szenvedések között béketűréssel haladjunk előre utunkon, ne térjünk le róla, se ne álljunk meg tétován. Nemsokára véget ér; menjünk rajta, amíg a célt el nem értük.

Odaát nyugalom vár ránk. Minden bizonytalan e világon, de életünk alapja biztos. Isten szeretete szilárd: megnyugodhatunk benne, békessége folyamként árad ránk, nem apad el. Örök részünk van a mennyei Kánaánban, és ezt megkapjuk, akármi jöjjön is. Isten méltó osztályrészt ad mindazoknak, akik, mint Dániel, mernek az igazság és a szentség mellett dönteni. Még az oroszlánok vermébe vetve sem veszítjük el biztos örökségünket.

Július 26.

Mit tesz a kegyelem

„Azon a napon férjednek fogsz hívni - így szól az ÚR -, és nem hívsz többé Baálnak. Kiveszem szájából a Baálok nevét, nem emlegetik többé nevüket" (Hős 2,18-19).

Ez a nap már eljött. Nem tekintjük Istent Baálnak, zsarnok úrnak és parancsolónak, mert már nem a törvény, hanem a kegyelem ideje alatt élünk. Mert Jézusra, Üdvözítőnkre, mint barátunkra gondolunk, akit szívből szeretünk, s akihez az elszakíthatatlan isteni szeretet kapcsol minket. Az Úrra, a mi Istenünkre pedig úgy tekintünk, mint szeretett férjünkre, akihez megszentelt, bensőséges, szerető kapcsolat fűz. Ez nem azt jelenti, hogy kevésbé tiszteljük, hanem hogy sokkal jobban szeretjük Őt. Nem lettünk kevésbé engedelmesek, csak engedelmisségünk magasabb rendűvé vált, mert a szereteten alapul. Nem reszketünk, ha fényit, hanem örvendezünk szeretetének. Szolgából gyermekeivé lettünk, és kötelességeink teljesítése kiváltságot jelent számunkra.

Megtörtént ez már veled is, testvérem? Elvette a kegyelem a szolgai félelmet belőled, és megtöltött gyermeki szeretettel? Milyen boldoggá tesz ez a tapasztalat! Ezután az Úr napja már gyönyörűség lesz számunkra, és az istentisztelet soha nem fárasztó. Az imádság kiváltság, Isten magasztalása pedig ünnep. Az engedelmisség maga a mennyország, az Úrnak adakozni élvezet, így minden megújul. Szánk telve van énekszóval, szívünk pedig örvendezik. Áldott legyen Krisztus, aki ilyen változást tud véghezvinni bennünk!

*

A bűnösök barátja

**A vámszedők és a bűnösök mindnyájan igyekeztek Jézushoz, hogy hallgassák őt.
(Lk 15,1)**

Ezt a két csoportot mindig meg lehetett találni Jézus mellett: vámszedők és bűnösök, farizeusok és írástudók. Egymással nem elegyedtek, mert az utóbbiak mélyen megvetették az előbbieket. A vámszedők és bűnösök igyekeztek Jézushoz, hogy hallgassák. A farizeusok zúgolódtak ellene és bírálták: „Ez (!) bűnösöket fogad magához."

A bűnösök nem voltak megelégedve magukkal, közelebb akartak kerülni Jézushoz, tőle reméltek segítséget ahhoz, hogy megváltozzanak. A farizeusok nem voltak megelégedve Jézussal és a bűnösökkel. A vámszedők tudták, hogy bűnösök. A farizeusok úgy tudták, hogy igazak. A vámszedők vállalták, a farizeusok leplezték a bűneiket.

Kin lehet segíteni? Gyógyítani csak azt lehet, aki elismeri, hogy beteg, és gyógyulni akar.

Ezért mondta Jézus: „Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek... nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket.” (Mt 9,12-13)

Jézus egyik példázatában egy farizeus így imádkozott a templomban: köszönöm, hogy különb vagyok, mint a többiek. Ugyanott egy vámszedő így szólt: Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek! Melyik változott meg utána? Jézus ezt mondta: a vámszedő megigazulva ment haza (Lk 18,14).

Mert aki önmagával van tele, annak nem lehet adni semmit. Aki szabadulni akar a bűneitől, az Jézustól kap a bűnei helyére igazságot, tisztaságot, békességet, reménységet. Jövője csak annak van, aki változni akar. Az öntelt ember fejlődésképtelen.

Mi melyik csoportba tartozunk? Mi akarunk változni, vagy a körülöttünk élőket és Jézust szeretnénk megváltoztatni? Nem rejtegetünk-e bűnöket szép látszatok mögött? Jézust azzal is vádolták, hogy a bűnösök barátja. Örülünk-e annak, hogy ez igaz, és odatartozunk-e az ő baráti köréhez? „Ti barátaim vagytok, ha azt teszitek, amit én parancsolok nektek.” (Jn 15,14)

*

Szent küzdelem

Erősödjete meg az Úrban és az Ő hátai más erejében. Efezus 6, 11

Hívő keresztyénnek lenni harcot jelent. A megszentelt élet küzdelmes élet. Hinni azt jelenti: győzni a romlott világ felett (Jn 5,4-5). & az Ige Isten népére érvényes: „Az Úr hadakozik értetek, ti pedig veszteg legyetek” (2Móz 14,14; 2Krón 20,6). A mi harcunk az, hogy higgyünk az egyetlen élő Istenben és Jézusban, mert az Úr hit által a mienk. Akkor Ő veszi át a harcot és perli le „lelkünk perét” (Jsii 3,58). Csak akkor várhatjuk el valakitől, hogy erős legyen, ha erőforrása van. A mi kiapadhatatlan forrásunk az Úr Jézus. Ő mindenki számára elérhető, de vedd magadra: „öltözd fel erődet!” (Ézs 52,1)

Tulajdonképpen milyen erőt kapunk mi Jézus Krisztusban? Nem testi, fizikai erőt, nem is gépi erőt. Ez a szeretet ereje. A legnagyobb hatalom! Ha megnyílunk Jézus szeretete előtt, akkor megtapasztaljuk csodálatos erejét. Úgy vonz magához minket, hogy felold bukót világunk és a magunk megkötözöttségeiből. E világ is erősen vonz de a Megfeszített még hatalmasabban! Engedd át magad Krisztus szeretete vonzásának, akkor egyszerre megszabadulsz béklyóidtól Ha Jézus szeretetéhez kötözted magad, úgy egészen szabad vagy. A Megváltó szeretete győztes erő. Pál apostollal együtt így mondhatod: „Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.” Csatákkor tapasztaljuk meg, milyen erős az Ellenség, ha harcba szállunk vele. Amíg készségesen

alárendeljük magunkat neki, nem érezzük a hatalmát. Megkötözöttségünket is csak akkor érezzük, ha ki akarunk szabadulni belőle. De az Úr Jézus győztes mindenekfelett!

Szükséges viszont, hogy a saját gyengeségünket és tehetetlenségünket felismerjük, mert Krisztus ereje csak a gyengeségben munkálkodhat. Ahhoz, hogy Ő növekedjen, nekem kell alászállanom, azaz előtte megalázkodnom. „Semmi vagyok” - írja Pál magáról. Azok, akik természettől erősnek és erős akaratúnak érzik magukat, mélységesen érzik tehetetlenségüket, amikor a bűnnel és a Sátánnal kell harcolniuk. 'Erőnk magában mit sem ér, mi csakhamar elesnénk!' - mondja az ének is. Aki azt hiszi, hogy áll, közel van az elbukáshoz. Az önmagukban gyengék lesznek a legerősebbek, mihelyt gyengeségük hit által Krisztus erejével párosul. - Engedjük, hogy naponta, sőt óránként áthasson - különösen a kísértések idején -, az Úr Jézus isteni szeretete és a bűnt eltörlő, a gonoszt legyőző ereje.

*

A Krisztussal járók szabályszerűen küzdenek

„Ha küzd is valaki, nem koronáztatik meg, ha nem szabályszerűen küzd...” (2Tim 2,5)

Isten gyermekei érzik, hogy nem szabad megbotránkoztatniuk senkit sem. Pál figyelmezteti a korinthusbelieket, hogy se a zsidókat, se a görögöket, se Isten gyülekezetét ne botránkoztassák meg (IKor. 10,32). Péter viszont azt köti mindannyiunk lelkére, hogy ne fizessünk gonosszal a gonoszért (IPt 3,9). Isten gyermekei tudják, hogy sok szem szegeződik rájuk mindenfelől: sokan figyelik minden szavukat, minden lépésüket, minden cselekedetüket, vajon a világosságban járnak-e? De azt is tudják, amiről olyan bátran tesz bizonyosságot Péter is a többi apostollal együtt a tanács előtt, a tömlöcből való csodálatos kiszabadulása után, hogy „Istennek kell inkább engedni, hogy nem az embereknek” (ApCsel 5,29). Mennyei Atyánk csak azok munkáját áldja meg, és azoknak életét koronázza meg, akik Néki tetsző fegyverekkel, tehát „szabályszerűen” küzdenek. Mennyivel boldogabb lenne az emberiség, ha valamennyien Isten gyermekeihez méltóan: „szabályszerűen” küzdenénk!

Uram, ha nem tekintene is rám annyi szem, akkor is az a vágy égetné a szívem, a lelkem, hogy minden tennivalóm gyermekedhez méltó módon végezzem. Köszönöm, hogy Egyszülött Fiaddal együtt járom életem útját és az Ő közelében nehéz volna nem a világosság fiaként küzdenem bármiért, akár a magam, akár a szívemhez közelállók, akár népem érdekében. Segíts meg ebben továbbra is kegyelmesen. Krisztusért kérlek. Ámen. „Adjad, hogy lássuk a világosságot, Te szent igédet, az egy igazságot, A Krisztus Jézust: örök vígasságot, És boldogságot” (Énekeskönyv 225. é. 5. v.)

*

„Mert az ő alkotása vagyunk, akiket Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtett, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azok szerint éljünk.”

Efezus2,10

Mindennek, amit Isten teremtett, rendelt, összehangzó célja van. Az élettelen világba Isten csodálatos lehetőségeket teremtett ahhoz, hogy gyermeke, az ember, boldogan élhessen. A búzának, a petróleumnak, az atom erejének, mindennek az a rendeltetése, hogy szolgálja az ember boldogságát. Az átok, hogy „tövist és bo-gáncsot hajt neked a föld” (IMóz 3,18), hiábavalóvá teszi a föld minden gazdagságát. Amíg az ember nem Isten rendelése szerint akarja azt felhasználni, tudásának, hatalmas civilizációjának minden eredménye több kárt okoz, mint hasznot. Azért várja a teremtett világ, hogy jelenjenek meg végre Isten fiai (Rom 8,19), a Krisztus Jézusban újjáteremtett, az Ő törvényét, az önzetlen szeretet törvényét szolgáló emberi közösség, mely Isten segítségével képes lesz arra használni javait, amire Isten szánta. Ezt nem elég várni. Erős hittel kell azon fáradozni, hogy a teremtett világ hang nélküli dolgai általunk hangot nyerjenek, Isten nagyságát, jóságát, szeretetét hirdessék, és minél több örömet okozzanak embertársainknak. Ehhez szükséges a tudomány és hit egységének egyre több reményt adó helyreállása, és eredményeiknek hitből falcadó alkalmazása a társadalom életében.

Teremtő Istenem, köszönöm, hogy boldogságunkra teremtetted a világot, minket pedig egymást szolgáló cselekedetekre. Olyan fájdalmas, hogy a hiteúenségünk, önzésünk, gyűlölködésünk annyi mindent hiábavalóvá tett nekünk ajándékozott lehetőségeinkből. Hadd ismerjük fel azokat az alkalmakat, amelyeket nekünk készítettél, Urunk! Te már annyiszor megtetted, hogy új nemzedéknek új hitet adtál. Küldd el újra Szentlelkedet, fordítsa vissza magad felé hitét vesztett nemzedékünk lelkét! Teremts újjá bennünket Krisztus Jézusban! Adj végre olyan életet, amikor nem kell gyűlölnünk senkit, és minket se gyűlöl senki, amikor együtt tudjuk egymás javára használni teremtett világod kincseit! Ámen.

*

SZÁMVETÉS A TISZTASÁGGAL

„ . . . a szívből származnak . . . ” Máté 15, 18—20.

Azzal szoktuk kezdeni, hogy bízunk a tudatlanságunkban és ártatlanságnak nevezzük azt, bízunk az ártatlanságunkban és tisztaságnak nevezzük azt; és mikor halljuk Urunknak ezeket a nyers megállapításait, összeborzongunk és azt mondjuk: 'De hiszen én sohasem éreztem ezekből a rettenetes dolgokból a szívemben semmit.' Rossz néven vesszük, amit

Jézus Krisztus kinyilatkoztat. Vagy Jézus Krisztus a legfőbb Tekintély az emberi szívben, vagy nem méltó arra, hogy figyelmet fordítsunk Rá. Kész vagyok-e arra, hogy bízzam az ő éleslátásában, vagy inkább a magam ártatlan tudatlanságában bízom? Ha a tudatos ártatlanságot teszem próbakővé, valószínűleg odajutok, ahol arra a borzasztó tényre ébredek, hogy igaz, amit Jézus Krisztus mondott s megrémülök a gonosznak és rossznak bennem lévő lehetőségétől. Mindaddig, míg az ártatlanság oltalma alatt maradok, egy bolond paradicsomában élek. Ha sohasem voltam gonosztévő, ennek a gyávaság és a művelt élet védelme volt az oka. De ha meztelenül állok Isten előtt, rájövök, hogy Jézus Krisztus kór-megállapítása helyes.

Az egyetlen dolog, ami megőriz, Jézus Krisztus váltsága. Ha átadom magam Néki, sohasem lesz szükségem arra, hogy megtapasztaljam azokat a rettenetes lehetőségeket, amelyek a szívemben szunnyadnak. A tisztaság túlságosan mélyen van ahhoz, hogy természetes úton eljussak hozzá; de mikor a Szent Lélek belém költözik, személyes életem központjává teszi azt a lelkiületet, amely Jézus Krisztus életében lett nyilvánvalóvá, azaz a szent lelkiületet, ami szeplőtlen tisztaság.

*

Milyen a te arcod?

ApCsel 6,8-13; 7,55-60

Ebben az Igében két arc van előttünk. Az egyik a Szentlélek nélküli sokaságnak az arca, a másik Istvánnak az arca, aki teljes volt Szentlélekkel, és akit halálra köveznek.

Ez a két arc néz felénk az újszövetségi történetből, mint két fénykép, és mi most ki kell válasszuk a kettő közül, hogy melyik egyezik a mi arcunkkal. - Vagy esetleg ott vagyunk valahol a kettő között?

Az egyik arc a Szentlélek nélküli arc, a zsidó főpapok, farizeusok és a felindult sokaság arca, nekik prédikál István, nekik mondja el Izrael egész történetét. Csendesen hallgatják addig, amíg csak Mózesről van szó, a pusztai vándorlásról, Dávidról. De amikor a sokaság felelősségéről kezd beszélni, akkor egyszerre felháborodnak. Ilyen a Szentlélek nélküli arc. Addig hallgatjuk nyugodtan a prédikációt, az Isten beszédét, amíg általában szól a bűnről, de amikor egyszerre úgy érzem, hogy nekem mondja valaki, hogy bűnös vagyok, akkor felháborodom, akkor azt már nem tudom elviselni. Amíg másnak szól az Ige, addig nyugodtan hallgatom, amikor nekem szól, akkor felháborodom a lelke mélyéig. Ez a Szentlélek nélküli arc.

Amikor felháborodtak a zsidók, nem volt semmi más érvük Istennel szemben, minthogy bedugták a fülüket, és köveket ragadtak. Nem akarták hallani azt, amit Isten üzent nekik. Mert így is lehet, hogy bedugjuk a fülünket az Úr Isten Igéje előtt vagy

embertársunk panasza előtt, az emberek véleménye előtt. Egyszeriben nem halljuk és megmaradunk a magunk elgondolásai mellett, így is lehet. Szentlélek nélkül.

A világban a bedugott füleket csak az Úr Isten Szentlelke tudja megnyitni újra. És mennyi ilyen bedugott fül van! Sokszor bedugják a gyermekek a fülüket a szülők előtt, és fordítva, a szülők a gyermekek előtt, a gyülekezetek az Úr Isten előtt. Ez is Szentlélek nélküli arc. És marad az utolsó argumentum: a kövek. Ha nem tudok visszafelelni, ha nem tudom megmutatni az igazságomat, akkor felragadom a köveket, és agyonverem a másikat. Végig, a világtörténelem egész folyamán majdnem mindig csak a kövekkel feleltünk, az őseim köveitől az atombombáig, a legmodernebb fegyverekig. A végső érv majdnem mindig a kő volt. A felragadott kő, amellyel agyonverem a másikat, hogy nekem legyen igazam. És ebben a nagy Szentlélek nélküli folyamatban, nincs-e ott a mi életünk is? Vajon nem változott-e a mi beszédünk is kővé, amelyet rádobunk a mások életére? Vajon nem bántottunk-e meg másokat, nem sebeztek-e össze másoknak a szívét? Ha igen, Szentlélek nélküli az arcunk.

De van egy másik arc. Istvánnak az arca, akiről azt mondja a Szentírás, hogy teljes volt Szentlélekkel. Az apostolok látták István életét és diakónussá választották, kezeiket rátéve megáldották. És István csodálatosan tudott szolgálni. Jelek és csodák történtek szolgálata által, és meggyőzte bölcsességével és a Szentlélektől kapott erővel az ellenkezőket. Van ilyen arc is, amikor mások hívnak, amikor nem én mondom el magamról, hogy igazam van, hanem mások veszik észre, amikor szolgálatba állítanak, és amikor szolgálatba állít az Isten, és amikor szép jelek és csodák történnek az életem nyomán. Ha több nem, akkor legalább annyi, hogy egy lélek békességre jut mellettem. Ha más nem, legalább az, hogy valaki odatalál az Úr Istenhez az életem példája nyomán. Ha több nem, legalább annyi, hogy egy beteget ápolok, vagy valakinek örömet szerzek. Kis és nagy csodák és szép jelek.

István tükröt tart a hallgatósága elé, de ők nem akartak ebbe a tükörbe, az Ige tükrébe belenézni, inkább kövekkel összetörték ezt a tükröt, inkább bedugták a fülüket, és agyonkövezték Istvánt, akiről azt olvassuk a Szentírásból, hogy „teljes vala Szentlélekkel [...] és monda: íme látom az egeket megnyílni és az embernek Fiát az Isten jobbjára felől állani.”

István nem a köveket látja, nem a gyűlölködő embereket, nem a halálfélelmét, hanem az Isten dicsőségét és Krisztust. Ez a Szentlélekkel telt ember.

Reánk is hulltak kövek. A rosszindulat kövei, a bánatnak, a fájdalomnak, az emberi gonoszságnak a kövei. Valahogy mindenkit megkövez egyszer az élet. Csak az a kérdés, hogyan tudjuk elviselni, mit látunk időközben. Csak a köveket megragadó embereket látjuk, a gondnak, félelemnek a köveit, vagy valami egészen mást? Tudunk-e feljebb nézni

a köveknél, látjuk-e az Isten dicsőségét? Meg tudjuk-e látni Jézus Krisztust a hitünk által? A Szentlélektől vezetett embernek ez a nagy többlete.

Amikor csak a köveket látjuk, csak a gondokat, fájdalmakat látjuk, akkor elveszett az életünk, és az arcunk még nem István arca. Amikor mindezek felett Istent látjuk, bele tudjuk vetni a reménységünket, benne meg tudunk békülni, benne erőt nyerünk, akkor az arc már Istváné.

Gondolkodjunk el ezen: vajon István arca-é a mi arcunk, vagy csak a köveket látjuk, a betegséget, a bajt, a zúgolódást.

István Isten dicsőségét látta, és míg kövezték, imádkozott: „Uram Jézus vedd magadhoz az én lelkemet," és „Uram ne tulajdonítsd nekik e bűnt". István sajnálta ezeket a fülüket bedugó, elvakult és örök halálba menő embereket. Ő tudta, hova megy: az öröklétbe. De azt is tudta, hogyha ezek az emberek ilyenek maradnak, akkor örök kárhozatba mennek, és élete utolsó erejével még egyszer imádkozott értük: „Uram, ne tulajdonítsd nekik a bűnt".

Hát ilyen a Szentlélekkel telt ember arca. Vajon ilyen-é a mi arcunk? Azokért, akik megköveztek, akik lelkedre, boldogságodra, örömödre, békességedre köveket dobtak és megbántottak, vajon tudtál-é érettük így imádkozni: Uram, ne tulajdonítsd nekik ezt a bűnt?

István tudott.

Előttünk áll két arc. A Szentlélek nélküli arc, a kövezőknek az arca és egy Szentlélekkel telt ember arca, az Istváné. Két fénykép. Válasszuk ki belőle a magunkét: a te arcodat, az én arcomat, a családjunk arcát, a gyermekünk arcát. Melyik vagyunk a kettő közül? Vagy egyik sem? - Akkor legalább azt válasszuk ki, hogy melyik akarunk lenni. Az is lehet, hogy mind a kettő vagyunk.

Milyen jó lenne csak az István arcához hasonlítani. Tudni imádkozni azokért, akik megbántottak és látni minden kő felett az Isten ragyogó dicsőségét és Jézus Krisztust, aki vár, megtart és megőriz bennünket. Ámen.

Július 27.

Több, mint puszta szó

„Nektek adom meg a Dávidnak tett biztos, szent ígéreteket" (Csel 13,34).

Az embereknel semmi sem biztos, Istennél viszont minden az. Ez kiváltképpen vonatkozik a szövetségre, amelyet Isten velünk kötött, amint Dávid mondja: „Örök szövetséget szerzett velem, benne elrendezett és biztosított mindent” (2Sám 23,5).

Biztosak vagyunk abban, hogy az Úr komolyan veszi kegyelmét. Az Ó ígérete nem puszt szó, hanem igazság és hatalom. Kegyelme valóságos kegyelem. Még ha úgy látszik is, mintha a halál megghiúsítaná beteljesedését, akkor is megáll, mert Urunk beváltja szavát. Biztosak lehetünk abban, hogy az Úr megadja szövetséges népének a megígért áldásokat. Választottai sorra-rendre mind részesülnek benne. Valamennyi gyermeke, a legkisebbtől a legnagyobbig, számíthat erre.

Biztosak lehetünk abban is, hogy az Úr ezután is megadja kegyelme ajándékát népének. Nem azért ad, hogy visszavegyen. Amit idáig kaptunk Tőle, csak záloga mindannak, amit még ezután fogunk megkapni: Amit még nem kaptunk meg, az éppoly biztosan a miénk lesz, mint amit már megkaptunk. Ezért csendesedjünk el, és várjuk az Urat. Nincs okunk a legkisebb kétkedésre sem. Isten szeretete, Igéje és hűsége biztos. Sok bizonytalan dolog van, de ez biztos.

*

Reménységgel várjuk

Ha pedig azt reméljük, amit nem látunk, akkor állhatatossággal várjuk. (Rom 8,25)

Ezt a szakaszt azzal kezdi az apostol, hogy a teremtet világ szenved, sóhajtozik és nyög. Miért? Mert Isten ránk bízta világát (a teremtet), hogy az ember művelje és őrizze, ehelyett azonban inkább kiraboljuk és tönkretesszük, írtjuk az erdőket, ezzel mérhetetlen kárt okozva önmagunknak, pusztítjuk az állat- és növényvilágot, mérgezzük a vizet és a levegőt, közben nem tudunk gátat vetni az éhezésnek és betegségeknek, nem tudunk véget vetni a háborúknak... Ha csak ezt látjuk, minden okunk megvan a kétségbeesésre.

Isten gyermekei is szenvednek. Nekik is ugyanannyi bajt okoz mindez, mint másoknak, és ők még a mások nyomorúsága miatt is szenvednek, együtt sírnak a sírókkal.

Nekik azonban van reménységük. Tudják, hogy ez a világ elmúlik, de Isten készíti az új teremtet. Annak a zsengei ők maguk is. Isten már elkezdte nagy helyreállító munkáját, s megígérte, hogy mindent újjátesz majd. Isten nem mondott le az ellene fellázadt világról.

Aki az új teremtés reménységével él, aki várja a megígért jövőt, túllát a jelen

nyomorúságain, készül Jézus Krisztus dicsőséges második eljövetelére, annak ez már a jelen szenvedései közt is nyugalmat, derűt, biztonságot ad.

Ezért Isten gyermekei nem csüggednek el, hanem helytállnak a jelen feladatai között. Igyekeznek enyhíteni a szenvedéseket, és segíteni másokat is, hogy lássanak túl a sok nyomorúságon, higgyenek Jézusban. Nem ők akarják megváltani a világot, hanem a világ Megváltójára irányítják a figyelmet, s az ő megváltottjaiként igyekeznek élni. Bizonyosak abban, hogy Isten minden ígérete teljessé válik.

*

A Krisztussal járók boldog bizonyágtevők

„Nem tehetjük, hogy amiket láttunk és hallottunk, azokat ne szóljuk!” (ApCsel 4,20)

A Krisztussal járók boldogan tesznek bizonyágot. A velük járó Krisztusból annyi igazság, annyi szeretet árad felénk, hogy nem tudnak hallgatni. Már a Zsoltáros is azt mondja: „Igazságosságodat nem rejtem el szívemben, elmondom a te hűségedet és segítségedet; nem titkolom el kegyelmedet és igazságodat...” (Zsolt 40,11). „Áldjátok népek a mi Istenünket,... aki...nem engedi, hogy lábaink megtántorodjanak” (Zsolt 66, 8-9). Mikor Jézus a gadarénusok tartományában a két ördögöt gyötrő ördögöket a disznónyájba engedi, a pásztorok elfutnak a városba és hírül adják mindazt, ami történt (Mt 8,33). Péter és János is azt mondják a főtanács előtt: „Nem tehetjük, hogy amiket láttunk és hallottunk, azokat ne szóljuk.” Pál is arra biztat mindnyájunkat: „Ne szégyelld... a mi Urunk bizonyágtételét...” (2Tim 1,8). Ki ne tapasztalta volna már meg közülünk, hogy minél többször teszünk bizonyágot, annál mélyebb nyomot hagynak azok lelkünkben? Megváltó Krisztusom, boldogan teszek bizonyágot Rólad azok előtt, akikhez elhat a szavam és akik vágnak igazságod és csoda dolgaidd megismerésére. Érzem, hogy ez a legkevesebb, amit megtehetek, és ha elmulasztom ezt, méltatlanná teszem magam további jószágodra, kegyelmedre. Ez a világ várja fiaid megjelenését. Uram, ne engedd elnémulni bizonyágtevéseim szavát! Ámen.

„Küldd útra hírnökid csapatját És adj erőt onnan felül nekik, Hogy veszni a pogányt se hagyják, És szerteűzzék Sátán seregét. Országod jöjjön el minél előbb, Hirdetve szent neved dicséretét!” (Énekeskönyv 396. é. 3. v.)

*

Sikeres ellenállás

Vegyétek fel az Isten minden fegyverzetét, hogy ellenállhassatok a gonosz napon,

és mindent leküzdvé megállhassatok. Efezus 6,13

Itt Isten teljes fegyverzetéről van szó, amelyből egy darabnak sem szabad hiányozni. Legyünk mindig annak tudatában, hogy a Sátánnal és az ő szolgálóival van dolgunk. De azért ne hárítsunk rá mindent és ne tegyük őt bűnbakká. Mindent, vagy a legtöbb rosszat a Sátánra próbálunk hárítani. De a gonoszság elsősorban bennünk van. Jakab apostol ezt nyomatékosan hangsúlyozza: „Mindenki saját kívánságától vonzva és csalogatva esik kísértésbe.” Alázkodjunk meg minden rossz gondolattal kapcsolatban, ami felülkerekedik bennünk! A Sátán nem tudná azt feléleszteni, ha nem rejtőzne bennünk a gonoszság csírája. De már maga az is vigasztaló, ha elmondhatjuk: az Ellenség van e dolog mögött! Isten gyermekeit sokszor környékezi az a veszély, hogy kishitűvé válnak, ha ismételten előjönnek a régi kísértések, amikre már úgy néztek, mint megharcolt és legyőzött dolgokra. Saját magukat sem értik, oly rejtélyes is előttük; hiszen nem akarják a gonoszt, könnyek között vágnak tőle szabadulni, s azután jönnek pillanatok és órák, amikor a gonosz mégis félelmetes, lenyűgöző módon csalogatja őket. Ilyenkor közel állnak az elcsüggedéshez. Vigyázz! Ez az ellenség, ne engedj neki!

Talán gyűlölködő emberekkel van dolgunk, vagy legközelebbi hozzátartozóink gyötörnek. Kísértésünk, hogy megkeseredünk velük szemben. Felszabadító már az is, ha felismerjük: az Ellenség áll mögöttük, ő uszítja őket ellenünk, hogy féltékenységgel, daccal, engedetlenséggel és mindenféle gonoszsággal gyötörjön. Ők csak eszközök, de sajnáljuk, hogy a Gonosz felhasználja őket. Ne vegyük ténykedésüket személyünk elleni támadásnak; lássuk be, ez a nagy harc a világosság és a sötétség között, amibe minden hívő belekerül.

Vannak gonosz napok, amikor az ellenség különös erővel száll síkra és támad ránk. Ilyen volt az Úr Jézus 40 napja a pusztai kísértéskor. De az Ellenség sem dühönghet folyton. Isten mindig ad gyermekeinek kíméleti időt a megerősödéshez. Csak ne legyünk magabiztosak és ügyeljünk a gonosz napokra! Ilyenkor a kegyelem egét felleg borítja, nem érezzük az Úr közelségét. Úgy tűnik, mintha a Megváltó kiszolgáltatott volna az ellenségnek. Ez azonban csak látszat. Ő, ha rejtve is, mégis ott van, megtart és hordoz minket.

*

„Péter ezalatt kinn ült az udvaron... »Te is a galileai Jézussal voltál.« ... »Nem tudom, mit beszélsz.«... »Ez a názáreti Jézussal volt.« ... »Nem ismerem azt az embert.« ... »Közülükvaló vagy te is, hiszen a kiesésed is árulkodik rólad.« Akkor átkozódni és esküdözni kezdett: »Nem ismerem azt az embert«... Aztán kiment onnan, és keserves sírásra fakadt.”

Máté 26,69-75

Ez Péter tagadásának szomorú története. Milyen gyáva, milyen aljas ez a „kőszikla”! De aki nem volt hasonló helyzetben, ne ítélje meg! Aki volt a politikai rendőrség fogdájában, akit ott barátairól, meggyőződéséről, titkos beszélgetéseiről szakértelemmel vallattak, az tudja, miről van szó. Az ember meg volt győződve arról, hogy ő maga százszázalékosan megbízható, de egyszer csak kétségbeesetten döbbsent rá, hogy míg megfeszített figyelemmel védte egyik barátját, elkottyintott valamit a másiktól. És keményen tagadta, hogy ismeri azt, akit legjobban tisztel, nehogy azt is belekeverje a maga dolgába. Aki onnan kijött és azt állítja, hogy ő minden kijelentésén tökéletesen uralkodott, annak egy szavát se hihetjük. Nagyon gyenge az ember, amikor tehetetlenül egyedül marad halálos ellenségek gyűrűjében. De van egy határ: Istent, hitünket még ott sem tagadhatjuk meg, mert azzal senkit, semmilyen ügyet meg nem védünk. Azonban az, hogy éppen Péter, akit Jézus nevezett el Kősziklának, ilyen mélyre jutott, reményt ad annak, aki valaha elbukik.

Kegyelmes Istenem, köszönöm, hogy Te nemcsak gáncs nélküli hősök példáját adod elém, hanem elbukott tanítványaid gyengeségével is biztatod gyenge gyermekeidet. Köszönöm, ha soha nem engedted engem olyan helyzetbe jutni, hogy összetörjön saját gerincességembe, megbízhatóságomba vetett bizalmam. Nem tudom, hogy ott hogyan tudtam volna helytállni. De mások példáján is látom, nem bízhatom a magam erejében, sem az általam tisztelt emberekében. Bízni csak benned bízhatom, Atyám. Te szájalommal nézed gyermekeid küszködését, és megsajnálod őket. Tőled kérek bocsánatot, amikor én is elbuktam kísértések között. Fogadj vissza, mint Pétert! Ámen.

*

Oswald Chambers, Bibliai etika 3.

3. A szentségre alapozott megbízás – helyes

Isten parancsai nem elgondolásokat tartalmaznak az ember számára, hanem hatalmából fakadó követelményeket. Az embernek be kell töltenie Isten törvényeit fizikai, gondolati, erkölcsi, társadalmi és szellemi életében, és aki vét egy ellen, az egésznek megrontásában bűnös (Jak 2,10). Amíg nem ismerjük fel, hogy Isten nem tehet engedményeket, az evangéliumnak nincs semmi jelentősége számunkra. Ha Isten engedményeket tenné, megszűnne Isten lenni. Isten törvényének hatalmát, valamint az ember felelősségét e törvény követelményeinek teljesítésére, megingathatatlanul nyilatkoztatja ki a Biblia. De a kérdések kérdése az, hogyan tegyük ezt meg? Ha valaki Jézus Krisztus tanításait elolvassa, kénytelen azt mondani: Igen, ez igaz, de tönkreteszi a békességemet; elhiszem, hogy ezt kellene tennem, de hol kezdjem?

A szentség megegyezés az ember hajlama és Isten törvénye között, amint az Jézus Krisztus életében kifejezésre jutott. A Biblia csak kétféle embert ismer, Ádámot és Jézus Krisztust. Mindkettő ártatlanul, közvetlenül Isten kezéből jött a világra. Jézus

Krisztus, az utolsó Ádám, megtette azt, ami az elsőnek nem sikerült: az ártatlanságot szent jellemmé formálta. Isten törvénye Jézus Krisztusban öltött testet, emberi formában járt a földön, és az Istentől kívánt tökéletes életet élte. Ne gondolj Jézus Krisztusra, mint egyénre! Ő a Feje az emberi nemzetségnek. Nemcsak betöltötte Isten minden törvényét, hanem elkészítette az utat a tökéletlen ember számára, hogy *Hozzá*, hasonló életet élhessen. Jézus Krisztus nem oda helyez vissza, ahol Ádám volt, hanem oda helyez, ahol Ádám sohasem volt: oda visz, ahol Ő maga van. Megajándékoz minket az Istenséggel, azaz a Szent Szellemmel. A megváltás értelme az, hogy minden ember újjáteremtődhet arra az életre, amit Jézus élt, és elnyerheti Isten szentségét. Nem erőtt, hogy az Ő szentségét utánozzuk, hanem Isten valóságos természetét - „....hogyan szentségében részesüljünk” (Zsid 12,10). A szentség az ember Isten szíve szerinti tulajdonsága.

A szentség, amit Isten kíván, lehetetlen, 'amíg az ember belülről nincs újjáteremtve. Jézus Krisztus ennek megtételére vállalkozott. Jézus Krisztus az embereket nem csupán a pokoltól menti meg. A Biblia ezt írja: „nevezd annak nevét JÉZUS-nak, mert ő szabadítja meg az Ő népét annak bűneiből” (Mt 1,21), azaz teljesen új erkölcsű emberekké teszi őket. Jézus Krisztus a szent Istentől jött, hogy megváltásának hatalmas ereje által képessé tegye az embereket a szentségre. „Szentek legyetek, mert én, az Úr, a ti Istenetek, szent vagyok” (3Móz 19,2).

Július 28

Hajolj meg, és Ő felemel

„Alázzátok meg tehát magatokat Isten hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején” (IPt 5,6).

Ez az Ige olyan, mint egy ígéret: ha megalázzuk magunkat, Isten felemel. Az alázatosság megbecsüléshez vezet: az alázat a felemeltetéshez vezető út. Isten keze, amely megaláz minket, egyben várja is, hogy mikor emelhet fel, mikor vagyunk már elég erősek ahhoz, hogy áldását elviselhessük. A győzelem ára a meghajlás. Sokan hajlonganak az emberek előtt, mégsem kapják meg a remélt előnyöket. Aki azonban Isten keze alatt alázza meg magát, azt az örökkön örökké kegyelmes Úr meggazdagítja, felemeli, megsegíti és megvigasztalja. Mert az Úr a gőgösöket megszégyeníti, de az alázatosokat felemeli.

Ki kell viszont várni, amíg eljön a felemeltetés ideje. Alázzuk meg most mindjárt magunkat, és tegyük ezt mindig újra és újra, akár rajtunk van éppen az Úr próbáló keze,

akár nincs. Ha az Úr hatalmas keze lesújt ránk, ne akarjunk mást tenni, mint hogy ezt teljes alázattal elfogadjuk. Az Úrtól való felmagasztaltatás azonban majd csak „annak idején” jön el, és egyedül Isten tudja, mikor jön el az arra legalkalmasabb idő. Miért kiáltozunk türelmetlenül az áldás után? Talán idő előtt akarjuk a tisztességet? Nem arcátlanság ez? Bizonyára még nem váltunk igazán alázatosakká, mert különben tisztelettel és csendben várnánk Isten áldására. Tegyük hát ezt, és a többit bízuk Istenre!

*

Víz nélkül nincs élet

**Amikor kifogyott a víz a tömlőből, odatette a gyermeket az egyik bokor alá...
(IMóz 21,15)**

A hajléktalanná vált Hágár és Izmáéi mennek a pusztában, és egyszer csak elfogy az otthonról hozott víz. Nincs semmi esély arra, hogy találjanak utánpótlást. Letette hát gyermekét egy bokor alá, ő pedig elment messzebb, hogy ne lássa, amikor meghal a gyermek.

Sokaknak ismerős ez: elfogy a türelmünk, a fantáziánk, talán még az életkedvünk is, és ott állunk egy nem várt helyzetben tehetetlenül a gyermekünk mellett. Víz kellene, de nincs. És nem lehet pótolni semmivel, csak az menthetné meg az életét.

A Szentírás gyakran használja a vizet Isten igéjének jelképeként. Tudjuk-e, hogy egyedül Isten igéje mentheti meg gyermekeink lelkét? Csak úgy menekülnek meg a végső pusztulástól, ha idejében hallanak igét, és van lehetőségük hinni Istenben. Hiába kapnak sok mindenből egyre többet, az örök haláltól csak ez mentheti meg őket.

Volt vize Hágárnak, csak elfogyott. Sokan hoztak otthonról vallásos hatásokat, emlékeket, de az most nem ér semmit. Élő vizet nem tud magából senki kisajtolni, csak magán átengedni. Aki maga is naponta táplálkozik igével, az tud táplálni másokat is. Sokan elmondták már, milyen sok áldás származott abból, ha elővették otthon a Bibliát, és naponta megbeszéltek egy-egy szakaszt. Miért gondoljuk, hogy nélkülözhető Isten igéje egy igényesen felkészített nemzedék neveléséből, vagy a saját lelki karbantartásunkból?

Hágárnak Isten világosan megígérte, hogy fiát nagy néppé teszi, és gondja lesz rá. Ha ezt Hágár hinné, akkor nem félne attól, hogy meghal a gyermek. Mert hinni azt is jelenti, hogy a tények ellenére is azt vesszük komolyan, amit Isten megmondott. Hívő édesanyákra lenne szükség, akik nem mondanak le gyermekeikről azok megszületése előtt sem, és később sem, hanem bíznak Istenben rendületlenül, vállalják és nevelik őket Istentől kapható, el nem fogyó szeretettel és erővel.

*

A tulajdonképpeni ellenség

A mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem a fejedelemséget és hatalmasságok, ennek a sötét világnak kormányzói és az égi magasságoknak gonosz szellemei ellen.
Efezus 6,1*

Az Ószövetségben Isten népének külső, látható ellenséggel kellett megküzdenie: a Kánaánban és körülötte lakó népekkel. Az Újszövetség népének azonban láthatatlan ellenséggel van dolga. Végző fokon harca a Sátán és a sötétség hatalmai ellen irányul. Eredetileg az lett volna az ember rendeltetése, hogy legyőzze a Sátánt és visszaszerezze Istennek a Földet, amelyet a Sátán megrontott. Ehelyett a Sátán győzte le az embert és ismételten győzött felette addig, amíg 'az asszony magva', a második Ádám, Jézus Krisztus, aki erősebb, le nem győzte az erőset és zsákmányát el nem vette tőle. Most Jézus erejével nekünk is győznünk lehet és kell a Sátán felett; végül őt Isten megbüntetik teljesen kiiktatja a világtörténelméből.

A megváltatlan ember mögött a Sátán áll. Ő szítja fel a gonosz szenvedélyek tüzet, ő gerjeszti fel a bennünk rejtőző gonoszt. Azonnal kezdeményez, ahol erre alkalma nyílik. Ravaszul és módszeresen fog munkához. Gyakorlott ellenség, aki évezredek óta sok millió esetből gyűjtött tapasztalatokat. Megkeresi gyenge oldalunkat, ahol könnyű bukásunkat előidéznie. Kikutatja a legkedvezőbb időpontot, amikor a legjobban megközelíthet. Talán nem állunk az őrhelyünkön, kicsit szabadjára engedjük magunkat, anyagok vagyunk, szinte félálomban ringatódzunk. Vagy talán kimerít a munka, és túl fáradtak vagyunk. Ő mindezt kihasználja. Eközben a gonosz dolgokat ártalmatlannak tünteti fel, hogy gyanútlaná tegyen; nem a legsúlyosabb csábításokkal jön, hanem finom kísértésekkel, amelyek nem látszanak veszélyesnek. Aztán lépésről lépésre halad előre és mindig több teret nyer. Szívós, állhatatos, tovakodó, fölényesen viselkedik. Hatalmas szellemi erő, akit bizonyos értelemben respektálnunk kell. Legalábbis őrizkedjünk attól, hogy megvetően és lekicsinylően beszéljünk róla, szidalmakat szórjunk rá. Ez sokba kerülhet és mi csak a rövidebbet húznánk az ilyen merészséggel.

A Sátánnak és gonosz szellemi hadának a földfeletti területeken van a birodalma, tehát a földi teremtmények felett állnak. Csak az Úr Jézus tud és tudott megküzdeni ezzel az ellenséggel. Nekünk azonban hittal kell megragadnunk és magunkévá tennünk Jézus Krisztus győzelmét. Előle és a benne rejtőzők előtt menekül a Sátán.

*

Megszeretik Krisztust

„Simon, Jónának fia: jobban szeretsz-e engem ezeknél?...” (Jn 21,15)

A Krisztussal járók egyre jobban megszeretik isteni útítársukat, az Úr Jézus Krisztust. Életük terheinek közös hordozásánál annyi melegség, annyi jószág sugárzik feléjük Krisztusból, hogy szívük egyre erősebb szálakkal kapcsolódik Hozzá. Ha Krisztus az Őt háromszor megtagadó Pétertől háromszor kérdezte meg: „Simon, Jónának fia: jobban szeretsz-e engem ezeknél?”, hányszor kérdezheti meg tőlünk?! Igazi tanítványai bizonysgot tesznek arról: „Kicsoda szakaszt el minket a Krisztus szerelmétől?...meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következendők, sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakaszthat el minket az Istennek szerelmétől, mely vagyon a mi Urunk Jézus Krisztusban” (Rom 8,35. 38-39). Túl felhőn, homályon át látják ragyogni Krisztus megdicsőült arcát! Így látjuk-e mi is Őt?

Krisztusom, nem szakaszthat el Tőled soha senki és semmi! Uram, ki szeretsz engem, engedd, hogy bármilyen nyomorúság szakadna is rám, végére mehetetlen kegyelmedből diadalmasoknál is följobbvaló lehessen! Minél jobban besötétedik a látóhatár, annál fényesebben ragyogjon föl előttem Orcád...Légy mindörökké áldott! Könyörgök Hozzád, ne hagyj engem sötétségben! Irgalmadból, Ámen.

„Krisztus, ki vagy nap és világ, Minket sötétségben ne hagyj! Igaz világosság te vagy, Kárhozatra mennünk ne hagyj!” (Énekeskönyv 500. é. 1. v.)

*

MI KÖVETKEZIK AZ ENGEDELMESSÉG UTÁN?

„És azonnal kényszeríté tanítványait, hogy hajóba szálljanak, és menjenek át előre a túlsó partra . . .” Márk 10, 45—52.

Hajlandók vagyunk azt képzelni, hogy ha Jézus Krisztus kényszerít minket és mi engedelmeskedünk Néki: nagy sikerre fog minket vezetni. Sohasem szabad a sikerről való álmainkat úgy állítani magunk elé, mint Isten céljait; lehet, hogy az Ő célja épen az ellenkező. Azt gondoljuk, hogy Isten bizonyos cél, valami kíváncsatos vég felé vezet minket, holott nem ez történik. Hogy meghatározott célhoz jutunk, az csak esetleges dolog. Amit mi az események folyásának hívunk, Isten azt célnak nevezi.

Mi az én álmom Isten céljáról? Az ő célja az, hogy most Rajta függjek és az ő hatalmán. Ha a zavarok közepette is nyugodtan és zavartalanul tudok állni, ez Isten végcélja. Isten nem meghatározott vég felé tart; az ő célja maga a folyamat: az, hogy lássam őt, amint

a tengeren jár. Nincs part a közelben, nincs siker, nincs cél, csak a föltétlen bizonyosság, hogy minden rendben van, mivel látom őt, a tengeren járó Urat. Maga a folyamat az, nem pedig a végkimenetel, ami Istent dicsőíti.

Isten nevelő munkája nem a jelenben megy végbe, hanem épen mostanra szól. Célja erre a pillanatra szól, nem valami távolabbi jövő számára. Nincs semmi tennivalónk azzal, hogy mi következik az engedelmség után. Rossz úton járunk, ha azzal törődünk, ami az után jön. Amit az ember készületnek és gyakorlásnak nevez, Isten azt nevezi célnak.

Isten célja az, hogy képessé tegyen annak a meglátására, hogy életem jelenlegi összevisszasága fölött is tud járni. Ha távolabbi cél is lebeg a szemünk előtt, nem tudunk elég figyelmet fordítani a közvetlen jelenre. De ha ráeszmélünk arra, hogy az engedelmség a cél, akkor minden következő pillanat értékessé válik.

*

„[A tanítványok] arról vitatkoztak az úton egymással, hogy ki a legnagyobb? Jézus ekkor leült, odahívta tizenkettőt, és így szólt hozzájuk: »Ha valaki első akar lenni, legyen mindenki között az utolsó és mindenki szolgája.«" Márk 9,33-35

Az ember olyan, mint a versenyparipa: nem tudja elviselni, hogy mások megelőzzék. A leggyengébb is első szeretne lenni valamiben. A lenézett korhely abban, hogy ő tud inni a legtöbbet. Jézus egy szóval se tiltja ezt a természetes vágyat. Csak a célját, a szempontját akarja irányítani. Szempontja pedig ez: Isten gyermekei vagyunk. Ki akar Isten legelső, legkedvesebb gyermeke lenni? Az a nagyobb, aki legtöbbet tesz Isten célja szolgálatában, a boldogságteremtésben. Szolgálj tehát többet a többieknek! Előzd meg a többieket szeretetben! Vállald a legutolsó munkát, amire a többiek szeretete már nem képes. Nevesd ki a nagyozót, aki önmagában akar nagy lenni! Mit ér vele? Méltóságát magával viszi a sírba. A Te méltóságodat Isten biztosítja. Az pedig nem lehet más, mint ha minél jobban kirajzolódik egyéniségeden Isten képe, amire megteremtett. Látható, megismerhető formában a Krisztus képe. Az tehát a méltóságod, ha életed és munkád Isten gyermekeként hasonlítani fog Isten egyszülött Fiához, az Ember Fiához, a Mintaemberhez. Nála nem tudsz nagyobb lenni. Ő a cél. És ha az emberi gonoszság keresztre feszít, légy boldog: most jutottál hozzá a legközelebb.

Atyám, nem szeretnék az utolsók közt lenni gyermekeid rangsorában. Arra biztatsz, hogy álljak be a versenybe, és akarjak első lenni. Bennem van az ösztön, hogy megelőzzem a többieket. Jó érzés, ha csodálnak, megdicsérnek az emberek, ha felnéznek rám. Az ő szemüket látom, a Te szemed messze van tőlem, nem érzem mindig magamon, azért kíváncsiabb az, ha ők tartanak nagyra. Adj erős hitet, hogy többre vágyjak! Hogy mindig magam előtt lássam buzdító, dicsérő vagy megrovó pillantásodat. Hogy az legyen a vágyam, hogy Te dicsérj, hogy Te mondd: „Jól van, hű szolgám!" Add, hogy ezt a

dicséretet lássam meg azok szemében, akik miattam adnak hálát neked szeretettedért!
Ámen.

Július 29

Megveri ellenségünket „Eltávolítja ellenségedet” (Zof 3,15).

Micsoda vereség volt ez! A Sátán trónfosztottá lett a szívünkben, ahogy a mennyben is azzá lett. Krisztus megfosztotta őt felettünk való uralmától. Még zaklathat bennünket, de már nem tarthat igényt ránk. Nem vagyunk az övéi már, nem kötheti meg lelkünket: a Fiú megszabadított minket, és valósággal szabadok lettünk (Jn 8,36).

Még él ugyan az ősellenség és vádolja a testvéreket, de már ennek a tevékenységének is megszabta a végét az Úr: nagy védőügyvédünk elnémítja a vádaskodót. Az Úr megdorgálja ellenségeinket, és megvéd bennünket, hogy az ördög tevékenysége mit se érthasson nekünk.

Még mindig támad bennünket a gonosz szellem, mint kísértő, és megpróbálja befészkelni magát a szívünkbe, de innen is kitessékeli az Úr. Még vonaglik, mint a kígyó, de már nem hatalmaskodhat. Még támaszt bennünk istenkáromló gondolatokat, amikor csak alkalma van rá, de hamar megkönnyebbülünk, mert az Úr csendet parancsol neki és kotródnia kell, mint a megvert kutyának.

Uram, cselekedd meg ezt mindazokkal, akiket éppen ma is keserít és csüggeszt a Sátán kutyájának ugatása. Szabadíts meg minket ellenségünkötől, és dicsőítsd meg előttünk magadat. Uram, Te, aki már legyőzted őt, bárcsak számúznéd őt teljesen ebből a világból!
Ámen.

*

Inni és itatni

És megnyitotta Isten az asszony szemét, úgyhogy meglátott egy forrást... és megitatta a fiút. (IMóz 21,19)

Izmáéit elküldte az apja, lemondott róla az anyja, de felkarolta Isten. Miután Hágár lemondott életben maradásukról, megszólalt az Úr: „Ne félj, mert meghallotta Isten a fiú hangját...” Nem az asszony sírását, hanem a gyermek imádságát. Isten komolyan veszi a gyermekeket, emberszámba veszi őket, nem játékszernek vagy tehernek tekinti, mint olykor mi. És a kicsi imádsága magasabbra hatol, mint az anyja jajgatása. A „jaj, Istenem” nem feltétlenül imádság.

És kiderült, hogy van ott víz, csak a kétségbeesésünk és hitetlenségünk miatt sok mindent nem látunk meg. Isten megnyitja Hágár szemét, aki meglátja a forrást. Megnyílt szemű édesanyákra van szükség, akik komolyan veszik Isten ígését, látják a láthatatlant is, akiknek legalább olyan fontos gyermekük lelke, mint a teste, örök élete, mint e földi boldogulása.

Mi mindnyájan vakai szemmel születünk, nem látjuk a forrást, de Isten megnyithatja a szemünket. Hiszen minden szülő nagy lehetősége az, hogy gyermekei újjászületésénél is bábáskodhat, hogy részt vehet Isten újjáteremtő munkájában. Ehhez azonban először nekünk kell újjászületnünk.

Ó, de sok nyomorúság nem következne be, ha ezt a gyerekekkel, fiatalokkal foglalkozó felnőttek komolyan vennék! Ha gyermekeinket az ige életető vize helyett nem a világ kólájával és csokoládéjával etetnénk. Isten ma mindnyájunkat hív: „Ti szomjazok mind, jöjjetek vízért, még ha nincs is pénzetek!... Minek adnátok pénzt azért,... amivel nem lehet jóllakni?... Hallgassatok rám, és élni fogtok!” (Ézs 55,1-3)

Jézus mondta a samáriai asszonynak: „aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzgó víz forrásává lesz benne.” (Jn 4,14)
Minden szülő nagy lehetősége: ebből inni és ezzel itatni.

*

Ne a levegőt vagdosd!

Úgy öklözők, mint aki nem a levegőbe vág... IKoríntus 9,26

Ha már megváltuk a megtérés harcát, még nem vagyunk túl az élet küzdelmein. Most az Isten kegyelme által elnyert helyünket kell megtartanunk. A Gonosz ugyan legyőzött ellenség, de Jézus győzelmét hit által ismételten magunkévá kell tennünk. - Pál apostol eltalálta az ellenséget, nem a levegőt öklözte. Nem mellé csapott, mint sokan, akik csak látszatra vívnak, és nem akarják megadni ömberüknek a halálos döfést. Pál kíméletlen volt saját teste ellen. „Megganyargatom (szó szerint: öklözöm) testemet.” Nem volt elnéző és kíméletes a testével, hanem szigorú és könyörtelen. Nem uralkodhatott rajta többé a test. Pál megfékezte és lekötözte, hogy szolgálai helyére utasítsa vissza, ahová való. A test csak eszköze a léleknek, nem szabad uralkodnia felette. 'Segíts, Uram, hogy a testem ne okozzon kárt a lelkemnek' - imádkozta egyszer valaki helyesen.

A testi szükségletek és igények kielégítése nem kerülhet első helyre. Ha testünket a szükséges mértéken túl ápolgatjuk, érzékivé, mindenféle kívánság és élvezet táptalajává

tesszük. Legyünk szigorúak testünkkel és egész óemberünkkel szemben, aki semmi áron nem akar meghalni; ellenkezik, kér, könyörög. - De legyünk határozottak, testünk részéről valóban a legnagyobb veszély az élvezetvágy. Sokak számára el van zárva errefelé az út, kevesen élhetnek nagy bőségben, a legtöbben szűkös körülmények között élnek. Most csak az a kérdés, hogyan viseli el az ember a szűkölködést. Ha élvezetvágy él benne, nincs ínyére a sovány eledel. A nemi ösztön is sok alkalmat ad a szakadatlan harcra. Nehogy legyőzzön, és veszélyes utakra vonjon, amelyek mocsárban és szakadéokban végződnek! Itt határozottnak és kérlelhetetlennek kell lennünk. Ha mindjárt az elején nem állunk ellent, csakhamar beleveszünk a bűnbe.

Természetesen az apostol nem a saját erejéből állt ellen olyan kímélet nélkül saját testének, hanem Jézus szeretetének erejében, amely betöltötte a szívét. Nem képzelte magát mégsem hősnak, aki lenézhet másokat, és aki elől a gyengék félelemmel visszahúzódnak. Tudatában volt saját gyengeségének; minden erőtlén testvérhez lehajolt, együtt érzett velük. - Legyünk szigorúak önmagunkkal szemben, de szelídek és szeretetteljesek másokkal szemben! Ilyenek a kegyelem talaján álló hősök, ellentétben a saját erőből harcolókkal.

*

A Krisztussal járók szíve hálával telik meg

„Adjanak hálát az Úrnak az ő kegyelméért!” (Zsolt 107,15)

Már a Zsoltáros is figyelmeztet: „Adjanak hálát az Úrnak az ő kegyelméért, és az emberek fiai iránt való csodadolgaiért.” Ki ne tapasztalta volna már meg Isten kegyelmét és csoda dolgait, akár a maga, akár hozzátartozói életében? Ki ne tapasztalta volna meg Jeremiással együtt, hogy „az Úr kegyelmessége az, hogy még nincsen végünk; mivel nem fogyatkozik el az ő irgalmassága! Minden reggel meg-megújul; nagy a te hűséged! Az Úr az én örökségem, mondja az én lelkem, azért benne bízom” (JSir 3,22-24). Kit nem indított még ez a hála arra, hogy megfogadja a Római levél intelmét: „A reménységben örvendezők; a háborúságban tűrők; a könyörgésben állhatatosak; A szentek szükségeire adakozók legyetek” (Rom 12,12-13). Nekünk a világ viharsarkában hazát adó mennyei Atyánk oltalmazta meg népünket egy ezredévnél oly sok viharában! Hogyne telnék meg csordultig hálával szívünk-lelkünk Iránta?

Uram, csordultig megtelik lelkem hálával, hogy kegyelmednek és csodadolgaidnak oly sok drága bizonyága kiált felém, mind a magam, mind az enyéim életéből. Lelkem mélyéből köszönöm, hogy annyi bajon, veszedelmen, betegségen átsegített oltalmazó karod! Ne vond meg kegyelmed árva magyar népünktől sem, melynek ajkán annyiszor csendült föl az ige szava: „ az Úr kegyelmessége az, hogy még nincsen végünk!” Végy körül minket

továbbra is oltalmazó kegyelmeddel! Krisztusért könyörgünk Hozzád! Ámen.

„Uram, téged tisztellek Méltó hálaadással. Áldom neved, míg élek, Szép dicséretmondással, És hirdetem mindennek Nagy voltát kegyelmednek." (Énekeskönyv 449. é. 1. v.)

*

„ Életemre mondom — így szól az Úr —, hogy úgy fogok veletek bánni, ahogyan ti beszéltetek ellenem! Itt a pusztában fogtok holtan elhullani... ahányan csak vagytok, húszévestől fölfelé, mert zúgolódtatok ellenem. Nem mentek be arra a földre, amelyről esküvel ígértem, hogy ott fogtok lakni."

4Mózes 14,28-30

Ezek a szörnyű szavak nem a pogányok, nem az istentagadók, hanem Isten választott népe ellen szobiak. Azok ellen, akiknek Isten esküvel megígérte, hogy velük lesz, hogy boldogságra, szabadságra, gyönyörű új hazára, új életre fogja vezetni őket. Csak annyit kellett volna megtenniük, hogy bízzak, sorsukat szabadító Istenükre, hogy engedjék vezetni magukat. De ők okosabbak akartak lenni. Jobban akarták tudni, hogyan lehet elérni ugyanazt a célt. Nem akarták tudomásul venni, hogy tehetetlen rabszolga népként Isten nélkül semmire se mennek. Azóta eltelt kb. három és fél ezer esztendő. Okosabbak lettünk? Kellott a keresztyén népeknek két világháború, hogy boldogságot harcoljanak ki maguknak? Kell nekünk ma is egymás leigázása, saját testvéreink megalázása, kizsákmányolása? Eredményesebb, mintha Isten szeretettörvényére bízánk magunkat? Isten ítélete ma is érvényes. Nem mese, nem elmélet, megvalósulását világosan láthatjuk mindennapjainkban. Valahogy csak meg kellene értenünk: ha élni akarunk, nincs más utunk, csak az, amire Isten irányít.

Urunk, Istenünk, nem vagyunk hitedének, megtanultuk és tudjuk, hogy egyedül benned bízhatunk, old sorsunkat kezedben tanod. Ismerjük törvényedet, tapasztaljuk hatalmadat. Nincs mentségünk, amikor ellenkezőjét tesszük annak, amit tanítasz, amerre vezetni akarsz. Mint a gyermek, aki földhöz veri magát, mikor asztalhoz akarják ültetni. Én sem vagyok külön, csak egyszerű tagja engedetlen népednek. A többiekkel együtt szenvedem érvényes ítéletedet. Úgy érzem, már több mint egy nemzedéket sújtott ítéleted nyomorúsága. Hadd tanuljuk meg végre az engedelmességet, és vezess be „ígéreted földjére", olyan életre és közösségre, amelynek ismerhetjük és tapasztalhatjuk Tőled kapott értelmét és szépségét! Ámen.

*

Július 30.

Az eljövendő találkozás ígérete
„...ismét meglátlak majd titeket, és örülni fog a szívetek”
(Jn 16,22).

Ő eljön újra, és amikor majd meglát minket és mi is megláthatjuk Őt, nagy lesz az öröm. Micsoda boldog visszatérés lesz ez!

Ez az ígéret valamilyen formában azonban naponként beteljesedik. Urunk sok mindent „ismét” megcselekszik velünk. Egyszer már megbocsátotta bűnünket, de „ismét eljön” és feloldoz, valahányszor új meg új bűnök szomorítanak meg minket. Egyszer már megérttette velünk, hogy Isten elfogadott minket, de amikor erőtlenedik a hitünk és nem érezzük ennek áldását, akkor újra meg újra eljön és megerősít. Azt mondja: „békeesség nektek”; és újra megörvendeztet a szívünket.

A múltban kapott minden áldás az eljövendő áldások záloga. Ha Krisztust már megtapasztaltuk, akkor újra meg fogjuk tapasztalni. Korábbi áldásait ne tekintsük elmúlt és eltemetett dolgoknak, amelyeket el kell siratnunk, hanem inkább elvetett magvaknak, amelyek egyszer csak kibújnak a földből, és mi felkiálthatunk: „Újra itt vannak”. Lehet, hogy most éppen sötét napokat élünk, mert nem úgy van velünk az Úr, ahogyan azt korábban már megtapasztaltuk. Bátorodjunk fel, mert ő nem sokáig rejtőzik el. Hamarosan újra megtapasztaljuk közelségét. Ezért kezdjünk máris örvendezni, hiszen ma is azt üzeni: „Ismét meglátlak majd titeket”.

*

Öltözzük föl Krisztust!
„Öltözzetek fel az Úr Jézus Krisztust!” (Rom 13,14/a)

Pál apostol, Isten Szentlelkétől indítatva, arra biztatja nemcsak a Rómabelieket, de mindannyiunkat, hogy „vessük el a... sötétségnek cselekedeteit, és öltözzük fel a világosság fegyvereit. Mint nappal, ékesen járjunk, nem tobzódásokban és részegségekben... hanem öltözzetek fel az Úr Jézus Krisztust” (Rom 13,12-14/a). Ugyanebben a levelében már előbb arra int minket, hogy „miképpen oda szántátok a ti tagjaitokat a tisztátalanságnak és a hamisságnak szolgálai a hamisságra: azonképpen szánjátok oda most a ti tagjaitokat szolgálai az igazságnak a megszenteltetésre” (Rom 6,19). Életünknek ez a nagy változása az Úr Jézus Krisztussal való találkozásunk eredménye. Pál apostolnak az életében beállt nagy lelki változásról írt szavai nagyon illenek erre: „Amelyek nékem egykor nyereségek valának, azokat a Krisztusért kárnak ítélttem. Sőt... most is kárnak ítélek mindent az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt: akiért mindent kárba veszni hagytam és szemétnak ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem” (Fii 3,7-8). Krisztusban elrejtett életet senki sem élhet enélkül...

Uram, én is vágyom világosságod után. Vágylak megismerni Téged, az örök igazságot, tisztaságot, szentséget, szeretetet, jóságot, szolgálatkészséget, amik ékesítenek Téged. Vágyom arra, hogy Tebenned, az Örök Koszaiban rejtőzzem el én is és semmitől se legyen nehéz megválnom, csakhoggy egészen a Tiéd lehessenek, és Uramnak, Megváltómnak, Királyomnak vallhassalak! Ámen.

„Aki értem megnyíltál, Rejts el ó örök kószál! Az a víz s a drága vér, Melyet ontál a bűnér' Gyógyír legyen lelkemnek, Bűntől s vádtól mentsen meg!" (Énekeskönyv 458. é. 1. v.)

*

Harc a hazugság ellen

Vessétek le a hazugságot, és mondjatok igazat, mindenki az ő felebarátjának, mivelhogy tagjai vagyunk egymásnak. Efezus 4,25

Az óember mindenestül hazug. Becsapja önmagát és másokat is. A látszatok világában mozog, minden törekvése az értelmetlen becsvágy, a semmitérő birtoklási vágy és a hiábavaló világi kívánság. Valakinek képzeletében magát, holott senki és semmi. Csak ha levetkőztük az óembert az Úr Jézusba vetett hitben, tudunk minden mást is letenni, ami az ő területét illeti. És ebben első a hazugság. Rátapad az emberre, mint valami sötét árnyék. Természete szerint mindenki hajlamos arra, hogy hibáit letagadja. Megtérni azt jelenti: igazgató lenni. Vannak, akik általában utálják a hazugságot és szégyellnék magukat, ha másokat becsapnának, de gőgjük megakadályozza őket abban, hogy beismerjék saját igaztalan voltukat. Csak az lesz igazgató, aki alázatosan meghajol Isten előtt.

„Vessétek el a hazugságot!" De hogyan vethetnénk el, ha fel sem ismerjük és ügyet sem vetünk rá? Vigyázzunk szavainkra és kérjük az igazság Szellemét, hogy intsen, valahányszor hamis érveket hozunk fel, büntessen meg, ha hazug szó csúszik ki a szánk. - Milyen sokszor túlzunk és fontoskodunk! Csak azt említjük meg, ami előnyös és kedvező fényt vet ránk, a többit elhallgatjuk. Nem hazudunk kifejezetten, de megkerüljük az igazságot, nagyozunk, kétértelműen beszélünk. Valamilyen mellékes okot megnevezünk, de a főokot elhallgatjuk, vagy pedig hallgatásunkkal a másikat hamis hitben hagyjuk, mert kellemetlen a dolgot tisztáznunk. Emberfélelemből hányszor visszatartjuk az igazságot, vagy nem mondunk igazat, hogy tessünk másoknak. Ha az Úr Jézus Szelleme ezekhez hasonló hamisságokat fed fel bennünk, üdvös azt nyíltan bevallani: 'Nem mondtam igazat!' Vagy: 'Elhallgatással vétkeztem az igazság ellen.' Az ilyesmit persze nehezen vesszük ajkunkra; mélyen megszégyenítő, de biztos eszköz ahhoz, hogy a hamis látszattól megszabaduljunk.

Elsősorban az Úr előtt alázkodjunk meg mélyen, ha hamisságon kapjuk magunkat és

keressünk megtisztulást Jézus vérében. A hazugság másokkal kapcsolatban azért olyan utálatos, mert megöli a bizalmat és a szívélyes testvéri érintkezést. A hazug ember kiközösíti magát a gyülekezetből „mert egymásnak tagjai vagyunk”, ezért: vessétek el a hazugságot!- Az szétválaszt, de az igazság összekapcsol.

*

„Józsefre szemet vetett urának a felesége... Ő ...azt felelte: »Semmit sem tiltott el tőlem, csak téged, mivel te a felesége vagy. Hogyan követhetném el ezt a nagy gonoszságot, vétkezve az Isten ellen?!«"

I. Mózes 39,7-20

Minden kísértés esetén a kulcskérdés: „Miért ne tegyem?” A részeges: „Miért ne ihatnék még egy pohárral?” Az alkalmi tolvaj: „Miért ne vehetnem el, nem is fog hiányozni?” és így tovább. Mindig kéznél van a logikus, meggyőző mentség. A lelkipásztornak vagy az anyának a legnagyobb gondja, mit tud felelni a „miért” kérdésre. A szokásos feleletek: mert megbüntettek, mert beteg leszel, mert szégyen, mert Isten megver, rendszerint hatástalan. Egyetlen hatásos ellenérv maradt: „Isten szeret. Naponta tapasztalom áldásait. Gyermek vagyok. Hogyan fogok Isten szemébe nézni, ha megteszem?” József nem arra hivatkozik, hogy mit fog szólni a gazdája. Azt az asszony el tudta volna intézni. „Hogyan vétkezzem Isten ellen?” Erre nincs mit mondania annak, aki ismeri Istent. Ezért nem magánügy a hit. Ezért nem tud talpra állni társadalmunk, mert nem az a legnagyobb kár, amit a múlt rendszer anyagi téren, hanem amit a lelkekben rombolt. Ezért olyan fontos a hitben való nevelés. Ezért volna döntő szerepe az újjáépítésben az egyháznak, ha vállalná.

Uram, Isteneim, kétségbeesve figyeljük a hitetlenség rombolását társadalmunk erkölcsi életében. Csak Te tudsz rajtunk segíteni. Csak Te tudsz olyan erős hitet adni, mely megállíthatja az általánossá lett bűn rombolását. Adj hitet, Uram, népünknek! Adj hitet gyermekeinknek! Adj mélyhitű tanítókat, pásztorokat, és add nekik Szentlelked erejét, hogy újraépülhessen egyházunk, hatásos legyen az igehirdetése! Adj erőt az én hitemnek, hogy legalább családomat tudjam szavam hitelével, életem tisztaságával tiszteletedre vezetni! A Te szereteted hassa át életünket, hogy a „miért” kérdésre nekünk is annyi legyen a feleletünk: Mert Isten szeret. Ámen.

*

Ma

Sőt buzdítsátok egymást minden egyes napon, amíg tart a ma... Ma, ha az ő hangját halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket...

(Zsid 3,13.15)

Vannak emberek, akik gyakran menekülnek a jelen feladatai elől a múltba vagy a jövőbe. Nincsenek ott igazán, ahol vannak, mert az eszük már a következő feladaton jár. Vagy éppen elmerengenek a múlt dicsőségén, vagy bénítják őket a múlt kudarcai, s nem haladnak az éppen soron következő feladattal. Hiányzik a jelen az életükből. Halogatják a feladatok megoldását, vagy már ma cipelni akarják a holnap terhét is, aggodalmaskodnak.

Jézus mindig a jelenben élt. Tudta, hogy honnan jött, és tudta, hogy miért jött - tehát rendben volt a múltja és jövője, s ezért minden figyelme, ereje megmaradt a mára. Mindig felismerte és elvégezte az éppen soron következő szolgálatot. Meggy Jairus házához, de közben meggyógyítja a vérfolyásos asszonyt is. Kész éjjel is fogadni Nikodémust, egész éjszakai szenvedése után hajnalban észreveszi a tagadó Pétert, a kereszten is gondol édesanyja jövőjére, és közben üdvözüti a vele megfeszített gonosztevőt... Mindezt kapkodás nélkül, mindent a maga idejében.

A halogatás egyik következménye, hogy nem biztos, hogy lesz alkalom pótolni az elvégzendőt. A másik, hogy megvan az akkori feladat is, s ha nem győzzük, felhalmozódik a mulasztás, s az újabb bajok forrása lesz.

Mi kell ahhoz, hogy valakit Isten jól használhasson a mában? Rendezett múlt és rendezett jövő. Aki bocsánatot kapott minden múltbeli bűnére, mulasztására, s aki tudja, hogy Istennél van elkészítve a jövője, beleértve az örökkévalóságot is, annak minden ereje megmarad a jelen feladataira, tud örömmel élni, kész mindig az éppen szükséges szolgálatra, érzékeli, mikor minek van itt az ideje, és nem vonakodik cselekedni, de nem is akarja ma elvégezni a holnap feladatait.

Tanuljunk Jézustól örömmel élni a mában!

*

Oswald Chambers, Bibliai etika 4. Erkölcsei alapelvek – I.

Előírás szerint

Az előírás a szükséges alapelvek előzetes lefektetését jelenti.

Isten úgy rendelte, hogy ember uralkodjék az emberen, akár akarja, akár nem. Ez kizárja a szocializmus lehetőségét; a szocialista eszme darabokra hull, mert nem veszi tekintetbe azt a tényt, hogy az emberi intézmények nem haszonelvűek, azaz, nem az ember találékonysága hozta létre őket, hanem Isten az Ő szándéka szerint rendelte azokat az embernek ember általi kormányzására. Péter ezt így mondja:

„engedelmeskedjete azért minden emberi rendelésnek”, de gondosan hozzáteszi: „az Úrért” (IPt 2,13).

Az ember felelős Istennek az egész világ kormányzásáért, de ha áldozatul esik hivatalos állása kísértéseinek, akkor ez megkeményíti szívét Istennel szemben. Olvassuk az Ószövetségben, hogy „megkeményedett a Fáraó szíve” (2Móz 7,13 stb.), és azt is olvassuk, hogy az Úr megkeményítette a Fáraó szívét (2Móz 4,21 stb.). A nehézség ennél a látszólagos ellentmondásnál pusztán felszínes. Nem szabad úgy érteni, hogy Isten megkeményítette valakinek a szívét, aztán elítélte szíve keménységéért. Abban, hogy a Fáraó szívét ő maga, majd az Isten keményítette meg, Isten egyik törvényének hatása jut kifejezésre, és Isten törvényei sohasem változnak meg. Bármely uralkodó vagy egyszerű ember, aki nem hajlandó engedelmeskedni az igaz törvénynek, az Istennel szemben határozottan megkeményedik. Ha valaki jól akar kormányozni, az alapelveket, amelyeket felállít, csak az Isten által teremtettt emberi természet állandóságára alapozhatja, különben pusztulást okoz.

Az egyik legfontosabb alapelv, hogy sohasem szabad az embereket tömegnek nézni. Beszélünk az „emberiség nyomorgó tömegeiről” - pedig nincs ilyen, a tömeg különálló egyénekből áll. Ha az embereket tömegnek nézed, annak az a veszélye, hogy megfeledkezel emberi mivoltukról, arról, hogy minden ember teljesen egyedi élet. Mindenki uralkodik valaki vagy va lami felett, még a legmegalázottabb rabszolgának is van befolyása valahol, és Isten felelősségre von bennünket azért, hogyan kormányozunk.

A másik dolog, amit figyelembe kell vennünk, hogy minden életben van kiszámíthatatlan elem. Az embernek ember általi kormányzása nem matematikai problémák megoldásából áll, hanem emberi lényekkel való foglalkozásból, és sohasem lehetsz biztos abban, hogy miképpen reagálnak, miután saját cselekedeteid felől sem lehetsz biztos.

Ezek jelzik a problémákat, amelyekkel az embernek szembe kell néznie, amikor másik embereken uralkodik. Isten mégis úgy alkotta a dolgokat, hogy az embernek uralkodnia kell másokon, és felelnie kell Istennek azért, hogy hogyan teszi ezt.

Kívánság

Az ember elhatározásának egyik legfontosabb tényezője, hogy mit kíván véghez vinni, azaz mit tart jónak. A bátortalanság vagy rosszkedv annak tudható be, hogy a jó, amit az ember maga elé tűzött, nem elég jó. A jellemes ember csak a legjobbal elégszik meg.

A „kívánság birodalmának” jellemző vonása, hogy bármely pillanatban megváltozhat. Mindig előfordulnak viharok az ember életében, amelyek megváltoztatják kívánságát. Például a halálnak meglepő kívánságváltoztató ereje van, mert a halál gyökerében

megváltoztatja a kilátásokat. Az újjászületésnek is ilyen a hatása. Ha valaki újjászületik, szinte azonnal megszűnik azokat kívánni, amiket addig kívánt. Olyan dolgok kezdik érdekelni, amelyek nem érdekelték, és nem törődik többé azzal, ami addig foglalkoztatta. Azt is tapasztalja, hogy kívánságai ellentmondanak egymásnak; egyszer a régieket akarja, máskor az újakat, és egy ideig kiegyensúlyozatlan állapotba kerül. Ez a bűntudat etikai hatása. Pontosan erre gondolt az Úr Jézus, amikor azt mondta: „Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet bocsássak a földre, nem azért jöttem, hogy békességet bocsássak, hanem hogy fegyvert” (Mt 10,34).

Az embernek ember általi kormányzásában a legnagyobb zavart a kívánságoknak ez a gyors változása okozza. Sohasem tudhatod, hogy akivel éppen dolgozol, mindig ugyanaz marad-e, hiszen bármely pillanatban megváltozhat. Látsz valakit, aki olyan úton jár, amelyről tudod, hogy nem jó. Ne felejtse el, kívánságainak világa bármely pillanatban megváltozhat! Ha erre gondolunk, reményt nyerünk, és kigyógyulhatunk a más életek felőli hitetlenségből.

Egy másik dolog, aminek tudatában kell lennünk, hogy különbség van az érett és a fiatal élet közt. Egy fiú vagy leány életének második évtizede mindig kaotikus; egy normális fiatal élet tele van zűrzavarral; ha nem, akkor valami baj van, mert szükséges benne a zűrzavaros elem. Egy koraérett fiatal élet ritkán végződik jól, ha túl hamar elrendeződik. Isten felelőssé tesz minket azért, hogy miként ítélünk meg egy fiatal életet; ha azzal a mértékkel mérünk, amivel egy érett életet kellene ítelnünk, akkor nagyon igazságtalanok vagyunk. Ha figyeled az életet, akkor egyszer úgy látod, hogy jó felé hajlik, máskor rossz felé, egyszer örvendezel miatta, máskor pedig szomorkodsz; de egy fő irányzat győz, és ez az irányzat imával őrizhető. Ez a közbenjáró imádság fontosságát hangsúlyozza. Sok téves ítélet alakul ki a keresztyén világban a fiatalokról. Van időszak, amikor az ifjú hirtelen érdeklődést mutat minden iránt, ami a hittel összefügg, de sohasem szabad ezekre a változásokra alapítani, mert ezek nem feltétlenül a Szent Szellemről vannak, és amikor ez az időszak elmúlik - és feltétlenül elmúlik, ha nem a Szent Szellemről való -, akkor az, aki ítél, hajlandó azt mondani, hogy a fiú vagy leány „visszaesett”. Ami történt, az nem más, mint hogy átestek a fejlődés egy veszélyes szakaszán. A növekvő élet tökéletlenségeit meg kell különböztetni az érett élet bűneitől. Légy könyörtelen, amilyen könyörtelenné csak Isten tehet az érett élet hibáival szemben, de légy gyengéd és türelmes a növekvő élet fogyatékoságaival szemben.

Ezek a dolgok megértetik velünk, hogy mennyire ügyelnünk kell arra, hogy Istent felismerjük, amikor mások életét irányítjuk. Ha saját életünk irányítása az „Ő vállain nyugszik”, akkor nyugodtan reá hagyatkozhatunk azokkal az életekkel kapcsolatban, akiket irányítás és kormányzás végett reánk bízott.

Július 31

Kiálts szabadításért, és köszönd meg azt!

„Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem" (Zsolt 50,15).

Ez aztán az ígéret!

Beköszöntött a „nyomorúság ideje". Ilyenkor nappal is sötét az ég, és minden óra sötétebbnek látszik az előzőnél. Ilyenkor igazán időszerű ez az ígéret: a felhős napokra íratott.

Íme, Isten bátorító tanácsa: „hívj segítségül engem!" Fölösleges kellene, hogy legyen ez a figyelmeztetés, hiszen szüntelenül ezt kellene tennünk, egész nap és mindennap. Mekkora kiváltság, hogy segítségül hívhatjuk Istent! Milyen bölcs az, aki él ezzel a kiváltsággal, és milyen ostoba, aki emberekhez szaladgál segítségért! Az Úr kérlel, hogy tárjuk elé ügyünket. Ne habozzunk hát, hanem siessünk ezt megtenni.

Íme, vigasztaló ígérete: „Megszabadítlak téged". Akármi legyen is a nyomorúságunk, Isten kivétel nélkül minden esetben teljes, biztos és boldogító szabadulást ígér. Ő maga akar megszabadítani minket. Mi hiszünk ebben, és az Úr megjutalmazza hitünket.

De ne feledkezzünk meg a végéről sem: „és te dicsőítesz engem". Bárcsak valóban megtennénk ezt, és szabadítása után hálásan dicsérnénk szabadító Urunkat! És mert szabadítását előre ígéri, már előre is dicsőíthetjük Urunkat azért, hogy meg fog szabadítani.

*

Imádság harc közben

Istenhez kiáltottak segítségért harc közben, ő pedig meghallgatta kérésüket, mert bíztak benne. (IKrón 5,20)

Ez a megjegyzés egy családfe névsorában olvasható. Különös közbeszúrás, különös ismertetőjegyük azoknak, akiket ott említ. Később megemlíti még: Istentől volt ez a harc.

Mi milyen harcokat szoktunk vívni? Van kenyérharc, pozícióharc, folyik a nemek, nemzetek, nemzedékek közti küzdelem, van, aki a jogaiért harcol, vagy egy kis elismerésért, valakinek a kegyeiért... Sok felesleges és szennyes harcunk is van, amelyek nem Istentől valók. De tudunk-e küzdeni mások üdvösségéért, emberek kibéküléséért,

az evangélium terjedéséért? Ezekre ilyen jelzőket használ a Biblia: nemes harc, a hit szép harca, szabályszerű küzdelem.

Milyen fegyvereket használunk? A hazugság az ördög fegyvere, az ige kardja a Lélek fegyvere. Mai igénk az imádság fegyverét említi. Jézus ezt használta leginkább. Az ötezer ember megvendéglése előtt, Lázár sírjánál, a Gecsemáné-kerti keserves küzdelmében, de még a kereszten is ezt a fegyvert forgatta, és ezzel győzött. Aki csak harc közben próbál imádkozni, az nem ismeri az imádságban rejlő lehetőségeket. De aki állandó közösségben van Istennel, az harc közben is így tud hozzá imádkozni.

Mi ennek a haszna? Az, hogy eközben kiderül, valóban Istentől való-e az a harc, s ha nem, abbahagyja. Ha viszont tőle való, a túlerőtől sem rémül meg. Sőt eljut oda, hogy az ellenségéért is imádkozik. Már nem azt kéri, hogy ő győzzön felette, hanem Isten győzzön mindkettőjük életében. Imádság közben látja meg a hívő azt is, hogy mi az, amiért nem neki kell harcolnia, hanem Istentől kapja majd ajándékba. Miközben mások tapossák egymást, ő tud csendben várni az Úr szabadítására (JSir 3,26). Mert olyan is van, hogy maga az Úr harcol az övéiért.

*

Él-e bennünk Krisztus?

„Élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus... ” (Gal 2,20)

Pál apostol ezt írja a galatabeliekhez: „Élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus...” Amíg nem tudjuk elmondani magunkról ezt mi is, nem élünk Krisztusban elrejtett életet. Viszont ezt csak az tudja elmondani, aki mélységesen átérzi, hogy „a mi ó emberünk ő vele megfeszítettetett, hogy megerőtelenüljön a bűnnek teste, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnnek:... Hogyha pedig meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy élünk is ő vele” (Rom 6,6-8.). Csak az tudja ezt elmondani magáról, aki tudja, hogy „meghaltatok, és a ti éltetek el van rejtve együtt a Krisztussal az Istenben” (Kol 3,3). Aki hiszi és vallja mindezt, az tudja, hogy ezt a nagy csodát nem ő vitte véghez önmagán, hanem „Isten kegyelme által vagyok, ami vagyok” (IKor 15,10). Az ilyen lélek boldogan tudja elmondani azt a mély értelmű vallomást is: „Nékem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség” (Fil 1,21).

Uram, bármennyire vágyom elmondani ezt magamról, még el-elakad ajkamon a szó. Kegyelmedből távoztasd el az utolsó akadályt is, hogy boldogan tudjam elmondani, és élő valósággá válják számomra is a drága ige: „Nékem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség...” Könyörgök, segíts ebben. Ámen.

„Mily boldogság lesz majd, ha fenn
A Jézus előtt állok
És mindörökké zenghetem:
Királlyá Jézust,

Jézust koronázzátok!"
(Énekeskönyv 468. é. 6. v.)

*

Harc a kapzsiság ellen

**Öljétek meg tehát tagjaitokban ...a kapzsiságot, ami halványimádás. Kolossé
3,5**

A testi, azaz a romlott emberi természet szerint élő ember (hús)test szerint gondolkodik (Rom 8,5), de akiben Isten élete van és szellemi ember, azt minden törekvés felfelé vonzza. Lehetetlen a földi gondolkozást legyőzni, amíg Isten Fia értelmet nem adhatott nekünk, hogy megismerjük az Igazat (1Jn 5,20). Csak ekkor szabadulunk meg a földi dolgokhoz való ragaszkodástól és tanulunk meg az élő Istenben bízni, aki megad nekünk mindent gazdagon (ITim 6,17). Ha Krisztussal meghaltunk a világnak, akkor törekedjünk az odafel-valókra! Folyamatosan öldököljük meg magunkban a pénzsóvárságot, a kapzsiságot, ezektől Jézus megszabadított. Pál sokakat ismert, akiket a pénz szeretete eltávolított a hittől és sok fájdalommal szegezték át magukat (ITim 6,10). Mert ha valaki egyszer megízlelte az Úr jóságát és mégis boldogtalan, ez csak azért van, mert minden törekvése e földi létre irányul. Minél mélyebben merül bele az ember a földi dolgokba, annál erősebb benne a földhözragadt gondolkodás. És minél inkább elmerül Istenben és minél többet foglalkozik az Ő dolgaival, annál inkább növekszik benne az Isten szerinti gondolkodás.

Olyan a természetünk, hogy magunkhoz ragadnánk mindent, amit csak lehet; Isten jellemvonása viszont az adás. A legdrágábbat, Fiát adta oda ennek a hálátlan világnak. Isten Fia önmagát és mindenét feláldozta értünk. Aki megtapasztalta Istennek ezt az ajándékozó szeretetét, új emberré lesz, úgy hogy ő is képes adni. A thesszalonikai és filippi keresztyének Isten kegyelme által nagy örömmel adakoztak, Jeruzsálem! testvéreik szorultságának megkönnyítésére erejükön felül adtak (2Kor8,1-3). Isten gyermekei megértik az Ige szavát: Jobb adni, mint kapni! A jókedvű adakozót szereti az Isten és megáldja. Az ilyen ember megtapasztalja az Igét: „Adjatok és nektek is adatik. Jó, megnyomott, megrázott, megtetézett mértékkel adnak majd az öletekbe" (Lk 6,38). - Aki fösvény és nem tud adni, ne gondolja, hogy Isten gyermeke, mert megcsalja magát. Talán valamikor kapott már kegyelmet, de letért Isten útjáról, mivel újra elfoglalta szívét a pénzszeretet. A kapzsiság és fösvényesség bálványozás. Aki a mammonnak szolgál, bálványimádó (Ef 5,5). A fösvényesség szívesen ölt kegyes ruhát, pedig a pénz embere Isten ellensége.

*

„Akit én szeretek, megfeddem és megfenyítem: igyekezz tehát, és térj meg!”

Jelenések 3,1 9

Két gyermek játszik az udvarodon. Együtt követnek el valami nagyobb pimaszságot. Melyiket fogod megfenyíteni? Nyilván a tiedet. A másiknak legfeljebb annyit mondasz: Takarodj innen, többé meg ne lássalak a kapun belül! Nem azért, mert a tiedet kevésbé szereted. Ellenkezőleg: azért, mert őt akarod a jóra vezetni, belőle akarsz embert nevelni. A másik idegen, nem rád tartozik. Isten sem cselekszik másként. Akiket szeret, akiket maga mellett akar látni az örökkévalóságban, azokat megneveli. Néha keményen. Azután csendes, szép szóval irányítja őket. De mindig szeretettel. A cél: rendeltetésükre vezetni őket. Isten gyermekeinek ezt meg kell tanulni. Meg kell érteni. Engedelmesen el kell fogadni a fegyelmezést is. Tudni kell, állandóan tudni, hogy Isten szeret. Nincs ennél fontosabb tanítása az evangéliumnak. A megtérés: elfogadása Isten szeretetének. Addig, míg elfogadhatod. Míg el nem hangzik feletted is az ítélet: „Bizony, mondom nektek, nem ismerlek titeket. „Lehet, hogy többé nem is büntet Isten. Nem vagy érdekes a számára. Ezt nem szabad megvárnia annak, aki üdvözülni kíván.

Jó Atyám, büntess, fenyíts inkább, de ne dobj el magad elől! Gyermekek vagyok, az is akarok maradni. Tudom, sok hibát követek el naponként. Tudom, nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezz. Nevelj embert belőlem, Atyám! A Te képedre formálj, hogy megérdemeljem az ember nevet! Hogy építője legyek országodnak. Hogy dicséretet, és ne szégyent hozzak a Te nevedre. Családom tagjaira, gyermekeimre is azt kérem: vezesd magad felé őket! Nem azt kérem, hogy ne fenyítsd, csak azt, hogy szeretettel fenyítsd őket, ha kell, de ne mondj le róluk! Add, hogy váljanak hűséges gyermekeiddé! Hadd vezessem hozzád őket, és ha gyenge vagyok hozzá, pótolod ki a hiányosságaimat! Ámen.

*